Carole Mortimer
Szívem csak téged akar

Júlia különszám 1991 Tél (b)
Eredeti cím: Sensual Encounter 1983

1. FEJEZET

– Az új ügyfél még nagyon fontos lehet az ügynökség számára – mondta Cathleen Richardnak. A lány éppen jeget hozott az italokba a konyhából. Égővörös haját lófarokban viselte. – Kérsz whiskyt? – kérdezte a férfitől.

– Igen, kevés jéggel – mondta Richard. A férfi finom alkalmi öltönyén látszott, hogy iparművész tervezte. Kézelőgombjai aranyból voltak, cipője valóságos mestermű. Richard Jason gazdag volt, s ez látszott is rajta.

Cathleen szerette a gazdag és erős férfiakat. Richard azonban mindegyiküknél többet jelentett számára: hozzá akart menni feleségül. Szerencsére a férfi is úgy tervezte, hogy elveszi.

– Köszönöm, kedvesem. – Richard csodálattal nézett jövendőbelijére. Tetszett neki Cathleen szigorú, elegáns hajviselete. A lány mézszínű, mandula alakú szeme kissé ferde metszésű, orra egyenes vonalú volt, érzékien ívelt, telt ajkát szilvaszínű rúzzsal emelte ki. Fekete ruháját London egyik előkelő üzletében vásárolta. Az üzlet Richardé volt. A férfi mindig is olyan nőre vágyott, mint Cathleen.

– Nyolcra foglaltam asztalt – mondta Richard, majd csodálkozva felvonta szemöldökét, amikor megszólalt a csengő a bejárati ajtó fölött. – Vársz valakit?

– Senkit – felelte Cathleen, és az asztalra tette a poharát. – Talán Gill az. Egy emelettel lejjebb lakik. Rejtélyes módon mindig hiányzik valami a háztartásából – tette hozzá ingerülten, ő maga ugyanis mindig mindenről időben gondoskodott, ahogyan ezt egy reklám-

ügynökség tulajdonosától el is lehetett várni. Végtére is az ügyfelei és az alkalmazottai egyaránt tőle függtek.

– Szabadulj meg tőle gyorsan – Richard gyengéden végigsimította a lány karját. – Perceken belül indulnunk kell.

Cathleen ajtót nyitott, és meglepetésében a lélegzete is elakadt. Nem Gill állt ott, hanem valaki más. Cathleen legszívesebben úgy tett volna, mintha nem ismerné, ehhez azonban túlságosan is ismerős volt neki a látogató. Ez a farmer és a rövid bőrkabát, a magas termet, a sötét bőr, a férfiasan vonzó arc, a mosolygós kék szem és a vörösesbarna haj... Jason Rourke! Mit akarhat itt? Most mit tegyen? Richard a nappaliban vár.

– Szia, Cathleen – üdvözölte halkan Jason, és rámosolyogott. Majdnem egy fejjel magasabb volt a lánynál. Közelebb lépett hozzá, átkarolta, és úgy csókolta szájon, mintha ezzel birtokba venné.

A lányt is meglepte, hogy Jason érintése éppen olyan hatással van rá, mint első találkozásukkor. Képtelen volt védekezni ellene, a férfi csókjától alig kapott levegőt.

– Mmh. – Jason még mindig nem engedte el, ehelyett fürkészően vizsgálgatta Cathleent. A férfi borostás volt, úgy látszott, ideje volna megborotválkoznia.

– Éppen erre volt szükségem – suttogta fojtott hangon. – Most már tudom, hogy nemcsak képzelődés volt az egész.

– Jason...

A férfi újra megcsókolta.

– Már majdnem elfelejtettem, milyen szép is vagy, Cathleen. – Gyengéden végigsimított a lány haján. – Azt hittem, csak beképzeltem... Hiszen csak két nap volt, Cathleen! Két csodaszép, hosszú napunk volt arra, hogy...

– Jason, kérlek... – A lány a férfi izmos mellkasára tette a kezét, mintha el akarná tolni magától. – Ami közöltünk volt, annak semmi jelentősége.

– Semmi jelentősége? Hogy mondhatsz ilyet? Mi...

– Mit csinálsz, kedvesem? – Richard tűnt fel Cathleen mögött, és sokat mondóan arany karórájára pillantott. – Mennünk kell.

Cathleen idegesen hol az egyik, hol a másik férfira nézett. Richard nem vette észre, milyen kínos a helyzet. Udvarias érdeklődéssel tekintett Jasonra, aki összevont szemöldökkel nézett vissza rá.

– Az úr Gillt keresi – mondta gyorsan Cathleen, és maga is meglepődött azon, milyen könnyen jött a hazugság a szájára. Végül is mi mást mondhatott volna? Nem mesélhette el Richardnak, hogy három hónappal ezelőtt két napot és két éjszakát töltött Jasonnal, aki mindennek ellenére idegen a számára! Remélhetőleg lesz annyi tisztesség Jasonban, hogy nem árulja el a titkukat.

A férfi hallgatott ugyan, de gúnyos pillantásokat lövellt a lány felé.

– Igyekezz, kedvesem – mondta Richard türelmetlenül. – Aligha van szükség fél éjszakára, hogy megmagyarázd az úrnak: Gill egy emelettel lejjebb lakik. – Ezzel visszament a nappaliba, hogy megigya az italát. Számára az ügy ezzel le volt zárva.

Jason egészen másképp gondolta. Keresztbe fonta a karját, és az ajtófélfának dőlt.

– Ez meg ki volt? – kérdezte vontatottan.

Cathleen elvörösödött. – Egyik barátom, Richardnak hívják.

– Arra rájöttem, hogy a barátod, kedvesem – nyomta meg Jason az utolsó szót.

A lány dühösen nézett rá. – Akkor nyilván azzal is tisztában vagy, mennyire kellemetlen, hogy beállítottál.

– Az lenne? – Jason felvonta a szemöldökét. Tengerkék szeme körül a sötét szempillák férfi létére meglepően hosszúak voltak. – Tényleg azt hitted, hogy egyszerűen kilépek az életedből?

– Miért ne hittem volna? – felelte Cathleen csípősen. – Három hónapig színedet sem láttam.

– Megmondtam, hogy Kanadába kell mennem. Már nem lehetett lemondani a dolgot, de kértelek, hogy gyere velem.

– Igen, kértél. – Cathleen kerülte a férfi átható pillantását. – Én viszont nem akartam autóstoppal három hónapot utazgatni Kanadában egy olyan férfival, akit épp hogy megismertem.

– Autóstoppal? Ki mondta, hogy autóstoppal kell utaznunk?

Cathleen szemügyre vette Jason öltözetét. A farmerja már meglehetősen kikopott. Ez a férfi nem illik ebbe az ízlésesen és előkelően berendezett lakásba. Mindenben Richard szöges ellentéte.

– Ó, értem már – gúnyolódott Jason, ahogy észrevette a lány tekintetét. – Nem feltételezed, hogy megengedhetek magamnak egy saját járgányt. Nem vagy te sznob, Cathleen?

– Természetesen nem. Te viszont azt mondtad, hogy bármennyi eszed is van, nehezen boldogulsz az életben.

– És te nem óhajtasz szűkösen élni, amikor Richard barátod Porschéjával is furikázhatsz. Az ő kocsija áll a ház előtt, ugye?

– Igen – felelte dühösen a lány. – Ide figyeljen, Rourke úr...

– Rourke úr? Ne nevettesd ki magad, Cathleen! Nem hiszem, hogy a barátod a nappaliból hallhatja, mit beszélünk. Nyugodtan nevezz csak Jasonnak, ha kettesben vagyunk.

– Rendben van, Jason. – Cathleen dühében elvörösödött. – Richard a barátom. Fogalmam sincs, minek jöttél ide, és miért akarsz gondot okozni nekem.

– Gondot okoznék? Nem tudhattam, hogy barátod van.

– Felhívhattál volna.

– Éppen elég időm ment rá arra, hogy kiderítsem az igazi nevedet és a címedet, arra már nem volt erőm, hogy a telefonszámodat is kinyomozzam.

– Egyáltalán hogyan tudtad meg, hogy hívnak és hol lakom?

– Nem ment könnyen. Arra emlékeztem, hogy a reklámszakmában dolgozol. Vannak ismerőseim az üzleti életben – magyarázta Jason, tudomást sem véve a lány gúnyos mosolyáról. – Olyanok, akik adósaim egy-egy szívességgel. Szerencsére nem sok vörös hajú szépség tevékenykedik a reklámiparban. Mindenkit végiglátogattam, akire csak ráillett a leírás. Te voltál a harmadik a listámon.

– Érthettél volna abból, hogy álnéven mutatkoztam be neked – felelte Cathleen élesen.

– Szóval erről van szó. Ezzel akartad tudtomra adni, hogy szívesen töltöttél velem néhány napot, de azt már nem szeretted volna, hogy valamelyik finom barátod tudomást szerezzen a dologról.

Cathleen idegesen a nappali felé pillantott. – Nem beszélnél halkabban? Nem akarom, hogy Richard meghallja.

– Tényleg, Richard. Mondd csak, Cathleen...

– Kedvesem, nem kellene... Maga még mindig itt van? – Richard ingerült volt.

– Nem magyarázta el magának Cathleen, hogy Gill egy emelettel lejjebb lakik? – Átfogta a lány vékony derekát.

– Nagyon pontos magyarázatot adott – felelte Jason.

– Akkor ugye megbocsát – mondta Richard kimérten –, de éppen indulni készültünk.

Cathleen idegesen az ajkába harapott. Richard lekezelő modora biztosan kihozza Jasonból az ír vérmérsékletet, és dühkitörésével tönkreteszi majd gondosan átgondolt tervét. Richardnak esze ágában sem lesz feleségül venni, ha megtudja, mi köze volt Jasonhoz.

– Akkor nem is tartom fel tovább önöket – felelte Jason, s dühösen hozzátette:

– Gillt sem szeretném tovább várakoztatni.

Richard kimondottan tolakodónak találta az ismeretlen férfit. – Nos, örülök, hogy segíthettünk... izé...

– Rourke. – Jason gúnyos pillantást vetett Cathleenre. – Nagyon köszönöm, Collier kisasszony. El fogom mesélni Gillnek, milyen segítőkész volt.

A lány úgy érezte, Jason komolyan gondolja, amit mond, pedig nem is ismeri Gillt. Azt azonban tapasztalatból tudta, hogy ez Jason számára nem jelent akadályt. Ha valamit a fejébe vesz, akkor azt végbe is viszi. Talán most van feljövőben Gill szerencsecsillaga, feltéve, hogy kedveli a jóképű íreket. Furcsamód Cathleennek egyáltalán nem volt elragadtatva ettől a gondolattól.

Jason még odaintett nekik, mielőtt belépeti volna a felvonóba. Cathleen összeszorította az ajkát, amikor a kijelzőn látta, hogy a lift egy emelettel lejjebb megáll. „Ez az átkozott fickó tényleg lemegy Gillhez! Kezét-lábát összetörte, hogy kiderítse a címem, most meg elmegy egy nőhöz, akit nem is ismer!” – gondolta felháborodottan.

Cathleen bosszúsan becsapta az ajtót. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy Jason Rourke érzéki férfi, aki tökéletesen tudja élvezni a szerelmet...

*

– Furcsa alak volt – jegyezte meg Richard elgondolkodva.

Cathleen szúrósan ránézett. – Furcsa? – ismételte meg a férfi kifejezését.

– Nagyjából egyidős lehet velem – mondta Richard, és fitymálóan lebiggyesztette az ajkát –, mégis úgy öltözik, mint egy hobó. Ez már kiment a divatból.

Cathleent most először bosszantotta fel Richard. Hanyag öltözéke miatt Jason még egyáltalán nem hobó, a szűk farmer és a torzonborz haj egyenesen jól áll neki, a bőrdzseki pedig előnyösen kiemeli sportos alakját. A lány időközben már elfelejtette, hogy Jasonnak milyen széles a válla, milyen keskeny a csípője, milyen hosszú és izmos a lába. A fene egye meg, miért is kell ilyen átkozottul vonzónak lennie!

– Nekem semmi sem tűnt divatjamúltnak Rourke úron – felelte Cathleen mogorván.

Richard nem válaszolt. Újra az órájára nézett.

– Most már tényleg mennünk kell, Cathleen. – Felsegítette a lányra az ezüstszínű kiskabátot, amelyet Cathleen a fekete ruhához választott. Szandálja és estélyi táskája is ezüstszínű volt. Richard tudta, hogy megbízhat a lány ízlésében. Cathleen mindig finoman és választékosan öltözött, ruháival is hangsúlyozva karcsúságát.

Ha a férfi olvasni tudott volna a lány gondolataiban, most igencsak elképedt volna. Cathleen felidézte magában azt az időt, amikor még ő is ugyanolyan hanyagul öltözködött, mint Jason Rourke. Akkoriban történt, hogy Cathleen szűk farmernadrágjában a tengerparti strand finom homokján sétálgatott. Szerette volna ezt az egészet elfelejteni, Jason felbukkanása azonban mindent felkavart benne, amit az utóbbi hónapban igyekezett elfojtani magában.

– Igen, menjünk. – Belekarolt Richardba. – Annyira vártam már ezt az estét!

Richard sugárzott, amikor beléptek a felvonóba. De egy csapásra lehervadt arcáról a mosoly, amikor meglátta, hogy egy piros Lamborghini teljesen ráállt a kocsijára. – A fene essen bele – szitkozódott, aztán beszállt a Porschéba, és óvatosan igyekezett kiállni. Cathleen a járdáról irányította, merre menjen.

A lány azon töprengett, vajon sikerrel járt-e Jason Gillnél. A Lamborghini alighanem Gill új barátjáé, akit szomszédnője csak néhány napja ismert meg.

„Ez az este nem valami jól kezdődött” – gondolta Cathleen szomorúan, amikor végre elindultak az étterem felé. Ráadásul ma este ünnepelni akartak Richarddal. Jellemző Jason Rourke-ra, hogy éppen most kellett megjelennie! Úgy látszik, ennek az alaknak az a szokása, hogy mindig a legalkalmatlanabb pillanatban bukkan fel. Három hónapja ugyanígy találkoztak.

Március eleje volt. Cathleen tulajdonképpen egyáltalán nem akart Anglia délnyugati partjára utazni. A helyzet azonban úgy alakult, hogy egy időre el kellett hagynia Londont. Kapóra jött, hogy éppen akkor kapta meg szokásos évi ismertető füzetkét attól a szállodától, amelyben gyerekkorában gyakran töltötte a szünidőt szüleivel. Cathleen úgy gondolta, az lesz a tökéletes menedékhely.

A szálloda Devon grófság egyik nagy tengerparti városában volt. A nagy és rideg hotel rengeteg programot kínált vendégeinek, nem kellett tehát benne unatkozni, de egyedül is lehetett az ember, ha éppen úgy akarta. Cathleen pontosan erre vágyott, ám már az első este összetalálkozott Jason Rourke-kal.

A lány kisétált a szálloda közelében az egyik kis elhagyott öbölbe. A homok ezüstösen csillogott a holdfényben, magas hullámok csapódtak a szikláknak. Cathleen jó melegen felöltözött, nadrágszárát azonban felgyűrte, és a hideg vízben lépkedett. Hirtelen beleakadt valamibe a lába, és ijedten összerezzent.

– Fájdalmat okoztam magának? – kérdezte egy férfihang.

– Megijesztett. – Cathleen kijött a sekély vízből homokra. Eddig azt hitte, egyedül van.

– Úgy tudom, a tündéreket nem lehet megijeszteni – mondta a férfi enyhe ír kiejtéssel.

Cathleennek semmi kedve nem volt enyelegni. – Vissza kell mennem a szállodába, ha esetleg bocsánatot akarna kémi.

– Miért ilyen sietős?

A férfi közvetlenül előtte állt. Cathleen megpróbálta kivenni az arcát, de túlságosan sötét volt.

– Ehhez semmi köze – felelte ingerülten, és elindult.

A férfi megragadta a karját.

– Elkísérem.

Érdeklődő, fiatal emberre valló hangja volt. Cathleen rádöbbent, jobb lett volna, ha nem sétálgat egyedül a sötét strandon. – Békén hagyna, kérem? – Lerázta magáról a férfi kezét.

– Nem.

Cathleent félelem fogta el ettől az ellentmondást nem tűrő kijelentéstől. – Kiabálni kezdek!

– És ki fogja meghallani? – kérdezte a férfi vidáman.

A lány idegesen megnyalta az ajkát. Ha legalább rendesen láthatná ezt a férfit... Csak annyit tud róla, hogy magas és fiatalos a hangja. – Nem vagyok egyedül – jelentette ki Cathleen határozottan –, itt van egy barátom is.

– Igen. Én. – Újra elkapta a lány karját. – Tudom, hogy egyedül jött le a strandra, és azt is, hogy egyedül lakik a szállodában. Tisztában van azzal, hogy ez veszélyes lehet?

– Kezdem belátni.

– Tőlem aztán nem kell félnie, erről biztosíthatom – nyugtatta a férfi.

– Valóban nem?

– Itt és most nem. A jövőre nézve semmilyen biztosítékot nem adhatok – tette hozzá halkan, aztán vidoran folytatta: – Én is ott lakom a szállodában. Láttam, amikor több, mint egy órával ezelőtt elhagyta a házat, és mert még mindig nem jött vissza, úgy gondoltam, megnézem, nem esett-e a baja.

– Ki kérte meg, hogy az őrzőkutyát játssza?

– Senki – felelte nyugodtan a férfi. – Csak éppen nem tetszett volna, ha lezuhan valamelyik szikláról.

– Láthatja, semmi ilyesmi nem történt, így hát...

– Ha nincs ellene kifogása, visszaviszem a szállodába.

– De van ellene kifogásom.

– Nekem is vissza kell mennem a szállodába, miért ne kísérhetném el? Itt tölti a szabadságát? – folytatta, csöppet sem zavartatva magát. – Úgy tűnik, teljesen egyedül van, és...

– Kémkedett utánam? – kérdezte Cathleen dühösen.

– Igen.

– Na hát, ez aztán már igazán... – Nem jutott eszébe a megfelelő kifejezés.

– Azóta figyelem, amióta megérkezett ide. Most már aligha tehetek másként – tette hozzá gúnyosan.

Cathleen rájött, ki ez, és azt is tudta, hogy néz ki. Már akkor észrevette a nevetős, kék szemű férfit, amikor a bőröndjével belépett a szállodába. Vacsoránál vele szemben ült, a terem másik végében, és ő is egyedül volt. Jól nézett ki, legalábbis annak, aki kedveli a markáns férfiasságot és a hanyag öltözködést. A férfi egész vacsora alatt őt figyelte. Olyan leplezetlenül érdeklődött iránta, hogy Cathleen félbehagyta az étkezést és sietősen elhagyta az éttermet.

– Igazán érdekes – mondta a lány, és bízott abban, hogy a férfi megérzi megjegyzésében a gúnyt.

– Valóban ez a véleménye? – kérdezte a kékszemű csúfondárosan.

– Nem – felelte Cathleen őszintén.

– Egy férfi... – jelentette ki nagyot sóhajtva az idegen. Cathleen megállt. – Tessék? – kérdezte elbizonytalanodva.

– Egy férfi az oka annak, hogy március közepén egyedül tartózkodik egy félig üres szállodában.

– Már nem sokáig lesz félig üres – mondta a lány. – Hétvégén valamilyen tanácskozást tartanak itt, addigra el kell hagynom a szobát.

– Jól dolgozik az igazgatóság – jegyezte meg a férfi csodálkozva. – Már sokat gondolkoztam azon, hogy vészelik át ezek a nagy szállodák a telet.

– Akkor most megtudta – felelte Cathleen, miközben beléptek a hotel fényesen kivilágított előcsarnokába. A lány most már azt is tudta, hogy nem tévedett. Kísérője valóban a mosolygós kék szemű, huncut mosolyú férfi volt.

– Igen, megtudtam. – Cathleen visszautasító viselkedésének változatlanul semmi hatása nem volt erre az alakra. – Nem inna meg velem valamit a bárban?

– Nem, köszönöm. – Kisimította hosszú, vörös, a kinti nyirkos levegőtől kissé átnedvesedett haját az arcából.

A férfi elhúzta a száját. – Egy férfi miatt bujkál itt. Így van, vagy tévedek?

– Nem így van, téved – felelte a lány ingerülten.

– Valóban? Akkor hát igyon meg velem valamit! – Az idegen farzsebébe dugta a kezét, és kihívóan nézett Cathleenra.

A férfi kimondottan bosszantotta a lányt, valami azonban mégis arra kényszerítette Cathleent, hogy felvegye a kesztyűt. Mélyen megsértette egy férfi, és most be akarta önmaga előtt bizonyítani, hogy egy másik számára azért még mindig érdekes.

– Konyakot kérek, és nagyon köszönöm – mondta.

Ha a férfit meg is lepte a lány véleményének gyors megváltozása, ez egyáltalán nem látszott rajta. Az egyik kis asztalhoz vezette Cathleent, aztán a bárpulthoz ment az italokért. A lány ezalatt összehasonlította a bárban tartózkodó többi férfival. Szemmel láthatóan mit sem törődött a társadalmi szokásokkal. Ő volt itt az egyetlen, aki farmert viselt, mindenki más öltönyt nyakkendővel.

– Parancsoljon. – Az idegen két pohár konyakot tett az asztalra, aztán leült Cathleenhez. – Meséljen valamit magáról!

Cathleen kitért a tekintete elől. – Nemigen tudok mit mesélni.

– Londoni.

– Akárcsak maga – Cathleen kitalálta. – Mit csinál itt?

– Most nincs idény...

– És ilyenkor alacsonyabbak az árak – gúnyolódott Cathleen.

– Ez is igaz – felelte mosolyogva a férfi. – Valójában azonban azt akartam mondani, hogy ilyenkor nincs itt annyi ember.

– Ó, természetesen.

– Nem kezd lassan a terhére válni, amit magával hurcol?

A lányt nem lepte meg a kérdés. – A komor tekintet vagy a düh? – kérdezte maró gúnnyal.

A férfi felnevetett. – Kedvelem az éles eszű nőket.

– Csak az éles eszűeket? – Maga is meglepődött azon, hogy kimondta ezt a kérdést. Reszkető kézzel letette a konyakot.

Máris fejébe szállt, egész nap alig evett valamit. – Jobb lesz, ha most elmegyek.

– Ne! Kérem, maradjon. Mondja meg a nevét.

Tulajdonképpen miért ne, – gondolta Cathleen. Briant biztosan nem öli meg miattam a bánat. Nem, nem is akar Brianra gondolni, s ez a jóképű férfi, aki ennyire érdeklődik iránta, bizonyára segítségére lesz ebben.

Ivott még egy kis konyakot, és minden kortytól bátrabb lett.

– Cathleennek hívnak.

– Csak Cathleennek?

– Csak Cathleennek – erősködött a lány. Miért kellene ennek az alaknak többet tudnia róla?

A férfi elmosolyodott.

– Akkor én még egyszerűen csak Jason vagyok.

– Örvendek. Iszik még valamit?

– Egy független nő kérdése, ugye?

– Igen, egy nagyon függetlené.

Az ismeretlen könnyedén hátradőlt. – Akkor nem mondok nemet.

Cathleen később egyáltalán nem emlékezett arra, mennyit ittak akkor este, és arra sem, hogy miről beszélgettek. Egyszer csak tizenegy óra lett. Jason felajánlotta, hogy felkíséri a szobájába. Az biztos, hogy nem búcsúztak el egymástól az ajtó előtt. És nem a konyak tehetett róla, hogy Cathleen behívta magához Jasont.

A nagy franciaágy meghitt légkört teremtett. Egymásra néztek, egyszerre indultak el, és egymás karjába borultak. Aztán mohó csókban forrtak egybe.

Cathleent meglepte saját hevessége, amelyet Jason váltott ki belőle. Nem számított erre, hiszen még mindig szerette Briant. Vele azonban sohasem volt olyan boldogító és mámorító a szeretkezés, mint Jasonnal. Ő olyan vágyat ébresztett benne, amilyet eddig Cathleen sohasem érzett.

Jason nem kapkodott el semmit. A lány testének minden centiméterét felderítette, s Cathleent is arra bátorította, hogy ugyanígy ismerje meg az ő testét. Végül olyan tökéletes összhangban egyesültek, hogy a lány felnyögött a kéjtől. Követte Jason mozdulatait, belekapaszkodott a vállába, teste ívbe feszült a szenvedélytől.

Jason telhetetlen volt ezen az éjszakán, akárcsak a rákövetkező két nap és két éjszaka. Cathleen mindenről megfeledkezett a férfi karjában. Már nem gondolt arra miért is jött valójában ebbe a szállodába, nem gondolt a rá váró magányos hetekre, ha majd visszatér Londonba. Nem jutott eszébe Brian sem, aki oly mélyen megsértette. Teljesen átadta magát Jasonnak.

*

Túlságosan hamar érkezett el a nap, amikor Cathleennek vissza kellett térnie Londonba és szembe kellett néznie a tényekkel. Ő Cathleen Collier, egy felszálló ágban lévő reklámügynökség huszonnégy esztendős tulajdonosa, akihez egyáltalán nem való egy titkos kapcsolat egy olyan férfival, akin szemmel láthatóan még soha nem volt alkalmi öltönyt.

Az eltelt két nap során csak keveset beszélgettek. Amikor utolsó nap Jason az étteremben megkérdezte tőle, láthatja-e majd Londonban, Cathleen nem tudta, mit válaszoljon. Jason értelmes, remek humorú férfi volt, és a lány még sohasem találkozott annyi érzékiséggel, amennyi benne volt. Valamennyi együttlétük maga volt a beteljesülés, új és új oldalát mutatta meg a szerelemnek. Jason azonban egyáltalán nem illik bele londoni életébe, ott nem találkozhat vele.

– A következő hetekben nagyon elfoglalt leszek – mondta kitérően a lány. – Váratlanul jött ez a szabadság, a visszatérésem után nemigen lesz időm szórakozásra.

– Ki beszélt szórakozásról? – A férfi gyengéden rámosolygott, és szeretettel simogatta a kezét. – Azt akarom, hogy csak velem legyél.

Cathleen visszahúzta a kezét. – Arra sem lesz időm. Elfelejtetted, hogy dolgozó nő vagyok?

– És biztosan kitűnően végzed a munkádat, kedvesem.

Jason lassanként már csak ezen a becenéven szólította, s ezt olyan természetesen tette, hogy a lány nem is tiltakozhatott ellene. – Néhány hónapig nem leszek Londonban. Be kell fejeznem egy munkát.

Cathleen csodálkozva nézett rá. – Munkát?

– Igen – Jason nevetett a lány elképedésén. – Nem minden időmet töltöm azzal, hogy szép nőkkel szerelmeskedem. Nekem is meg kell keresnem a kenyérre valót.

– Mivel?

– Leginkább az eszemmel.

Cathleent nem lepte meg a válasz. Jasont olyan férfinak tartotta, aki semmilyen skatulyába nem illik bele. A lány meg volt győződve arról, hogy Jasonnak nincs hivatása vagy állandó munkahelye. A

férfi amolyan csavargó lehet, aki csak úgy él bele a világba, ő maga természetesen másképp fejezte ki ugyanezt.

– És mi az a munka, amely miatt el kell hagynod Londont? – Cathleen sarokba akarta szorítani Jasont, hogy a férfinak végre színt kelljen vallania.

– A következő néhány hónapot Kanadában töltöm. Van egy... Tulajdonképpen velem is jöhetnél – javasolta hirtelen izgatottan. – Miért is nem jutott ez már hamarabb eszembe? Akkor nem kellene még elválnunk.

Egy pincér lépett oda hozzájuk.

– Önnek jött, Rourke úr – Átnyújtott Jasonnak egy levélkét egy kis tálcán.

A férfi elolvasta.

– Micsoda balszerencse! – sóhajtott fel. – Azonnal telefonálnom kell. Ugye nem haragszol?

– Egyáltalán nem – biztosította a lány mosolyogva.

– Kanadánál folytatjuk, ha visszajöttem. – Felállt és megcsókolta Cathleent. – Nem szökhetsz meg előlem, kedvesem.

A lány megvárta, hogy a férfi elhagyja a helyiséget, aztán sietve távozott az étteremből, kifizette a számláját, fogta a csomagját és elhagyta a szállodát, még mielőtt Jason bármit is észrevett volna. Cathleennek eszébe jutott, hogy a férfi addig fogja keresni, amíg meg nem találja.

Két napot töltött egy vadidegen férfival, pedig nem szokott ilyesmit tenni. Brian nagyon megbántotta, ezért vigasztalódni és felejteni akart. Jasonnak biztosan nem szokatlan az ilyesmi. Tagadhatatlanul nagyon tapasztalt volt, pontosan tudta, hogyan okozhatja a legnagyobb örömet egy nő számára. Minden bizonnyal nem csak egy nő volt az életében, amin az ő korában voltaképpen nem is lehet csodálkozni. Jason elárulta Cathleennek, hogy harmincnegyedik évében jár. A lány csak egyetlen férfit ismert előtte, Briant, aki kihasználta, amíg nem jött egy másik nő, akitől még többre számíthatott. Ősrégi fogás volt, Cathleen azonban annyira szerette Briant, hogy semmit sem vett észre.

Jason Rourke tulajdonképpen nem is volt az esete, csak egyszerűen kéznél volt, amikor a lánynak szüksége volt rá. Nem akar többé

találkozni vele, Kanadában különben is rögtön el fogja felejteni. Cathleen erről szentül meg volt győződve.

Arra végképp nem számított, hogy a lakásán jelenik meg, ráadásul éppen ma este. Majdnem mindent elrontott, de ezt még ezután is megteheti. Biztosan nem most látta életében utoljára Jason Rourke-ot.

– Kedvesem?

Cathleen felnézett, és észrevette, hogy Richard elgondolkodva nézi. Az étterem előtt álltak.

– Elnézést. – A lány ragyogó mosolyt erőltetett magára, és újra a valóságra figyelt, a férfira, akihez feleségül akar menni. – Éhes vagyok. Te is?

Richard oldalán belépett az étterembe. Észrevette, hogy nagy feltűnést keltettek, miközben az asztalukhoz vezették őket. Richard a város egyik ismert személyisége volt, Cathleen feltűnő szépsége pedig joggal aratott általános elismerést.

– Pezsgőt kérünk – mondta Richard, amint az italospincér megállt az asztaluk mellett. Biztos érzékkel választotta ki a megfelelő évjáratot. Értett az italokhoz, ez hozzátartozott a társaságbeli élethez.

– A kapcsolatunkra – mondta Richard amikor hozták a pezsgőt. – London legboldogabb férfijává tettél.

– Csak?

– Az egész világ legboldogabb férfijává – Richard halkan nevetett, és egy fekete dobozkát húzott elő zakója zsebéből.

– Felhúzhatom ezt a gyűrűt az ujjadra, kedvesem? – Kinyitotta a dobozt. Egy platinagyűrű volt benne hatalmas gyémánttal.

Cathleen egy pillanatig habozott aztán odanyújtotta Richardnak a kezét. Miközben a férfi az ujjára húzta a jegygyűrűt a lány igyekezett kitörölni emlékezetéből Braint és Jasont.

2. FEJEZET

Richard Jason hat hónappal ezelőtt ügyfélként kereste fel Cathleen ügynökségét, és azzal bízta meg, hogy készítsen reklámokat londoni nőiruha-üzletei számára. Az első pillanattól kezdve körüludvarolta a

lányt, ő azonban akkoriban még Brian Lintonba volt szerelmes, ezért udvariasan, de határozottan visszautasította Richardot.

Három hónappal ezelőtt azonban Cathleen döntő elhatározásra jutott. Ha Briannek sikerült egy gazdag nőt találnia, akit feleségül vehet, akkor ő is legalább olyan jól fog férjhez menni. Miután visszatért Londonba, éreztetni kezdte Richarddal, hogy már nincs ellenére a közeledése.

Richard nagyon figyelmesen, de nem tolakodóan kezdett érdeklődni iránta. Virágot és apró ajándékokat küldött neki. Később azzal állt elő, hogy töltsenek együtt egy estét és beszélgessenek a reklámszakmáról. Erről természetesen egész este egyetlen szó sem esett közöltük. Amikor Richard megkérdezte Cathleentől, hogy találkozhatnának-e máskor is, a lány készségesen beleegyezett. Tegnap Richard megkérte a kezét, s a lány most sem habozott.

Sejtelme sem volt arról, hogy Jason újra belép az életébe. Azt természetesen elmesélte Richardnak, hogy lefeküdt Briannel, végül is nem várhatta el tőle a férfi, hogy huszonnégy évesen még ártatlan legyen. Kalandját Jasonnal azonban aligha értené meg. Vajon Rourke azok közé a férfiak közé tartozik, akik szívesen kérkednek a hódításaikkal?

Cathleen úgy hitte, Jason nem ilyen, ám ha még sokszor feltűnik váratlanul a lakásán, Richard bizonyára gyanakodni kezd. „Ha Jason újra jelentkezik – gondolta a lány –, világosan értésére kell adnom, hogy az együtt töltött hétvége nekem semmit sem jelent, és nem óhajtok többé találkozni vele. Végül is Richardhoz akarok feleségül menni!”

– Van fogalmad arról, milyen boldoggá tettél? – Richard kezet csókolt neki. – Mikor tartjuk meg az esküvőt?

Cathleen újra Richardnak és házassági terveiknek szentelte figyelmét. – Te mikor szeretnéd?

– Ma este – nézett a férfi mélyen a lány szemébe.

Cathleen halkan kuncogott. – Nekem az kicsit korai lenne. Mit szólnál a jövő hónaphoz?

– Ha másképp nem megy – Richard elhúzta a száját. Ha igazán akart valamit, sohasem volt túl türelmes.

– Azt hiszem, nem, Richard – mondta komolyan a lány. – Már meséltem neked arról az új ügyfélről, akit szeretnék megnyerni. El akarom intézni ezt a dolgot, mielőtt hozzád megyek.

– Nem túl nagy falat neked a Melford, kedvesem? – A férfi hitetlenkedve vonta fel a szemöldökét. – Végül is az a parfümgyártó cég milliós forgalmat bonyolít.

– Nekem meg csak egy kis, nem túl ismert reklámügynökségem van – mondta ki Cathleen, amit jobb lett volna magában tartania.

Ha valami nem tetszett neki Richardban, akkor az az volt, hogy a férfi alábecsülte a munkáját. Richard régi vágású férfi volt. Azt a felfogást képviselte, hogy a nő csak gondoskodjon a háztartásról, a férjéről és a gyerekekről, lehetőleg ne dolgozzon, de legkevésbé sem vezető beosztásban. Cathleen azonban a semmiből teremtette meg és tette sikeres vállalkozássá az ügynökséget, s nem akarta feladni a munkát, sem most, sem az esküvő után.

– Azt beszélték, hogy a Melford már nincs megelégedve a Hazeldene munkájával. Utánajártam, és nem is tagadták, hogy így van. Eddig sem igenlő, sem elutasító választ nem adtak az ötleteimre, amelyeket elküldtem nekik. A propagandaosztályuk vezetője azt mondta, hogy mérlegelni fogják őket.

– Mérlegelni fogják, kedvesem – ismételte meg Richard. – Azért ne táplálj vérmes reményeket.

Ezt már Cathleen is elmondta néhányszor magának. Ha azonban megkapja a megbízást, a fizetség gazdaggá teszi. Természetesen tudta, hogy ebben nem lehet biztos, ha viszont mégis így alakulna, az a sors fintora lenne: hiszen akkor Brian feleslegesen hagyta el őt azért, hogy elvehessen egy gazdag özvegyet.

– Ugyanolyan esélyeim vannak, mint bárki másnak – felelte bizakodóan Cathleen. – Jó a hírem és van néhány közismert és elégedett megrendelőm.

– Egyik sem akkora, mint a Melford – vetette közbe Richard.

– Ez igaz – ismerte el a lány. Jelenleg Richard a legnagyobb megrendelője, és ezzel valószínűleg a férfi is tisztában van. – De talán éppen ettől vagyok esélyes. Úgy tűnik, az összes nagy ügynökségnek ugyanazok az ötletek jutnak eszébe. Büszke vagyok az eredetiségem-

re. Te is meg vagy elégedve a reklámtevékenységemmel. Igaz, kedvesem? – kérdezte vidáman.

– Természetesen – adta alább azonnal Richard. – Igaz, hogy akkor is neked adtam volna a megrendelést, ha nem lennék elégedett. Az első pillanattól kezdve meg akartalak szerezni, Cathleen.

– Nagyon köszönöm – mondta a lány erőltetett mosollyal. Tudta, hogy a férfi hízelegni akart, szavaival mégis üzletasszonyi teljesítményét kisebbítette. – És most hogy már megszereztél, akkor esetleg enni is kapok valamit?

– Természetesen. Végül is van mit ünnepelnünk.

Meg is tették. Vacsora után elmentek egy klubba, és késő éjszakáig táncoltak. Már két óra elmúlt, amikor Richard hazavitte Cathleent. A férfi köszönettel visszautasította a kávémeghívást, és megállapodtak, hogy másnap találkoznak.

A lány örült, hogy így alakult. Csalódása Brianben és a merész kaland Jasonnal arra az elhatározásra juttatta, hogy ezentúl csak az a férfi kapja meg, aki előbb elveszi feleségül.

Richardnak az első naptól kezdve világosan értésére adta, hogy nem fekszik le vele. A férfi belenyugodott, Cathleen azonban nem volt biztos abban, hogy az eljegyzés után nem változik-e meg a férfi hozzáállása. Richard most eloszlatta kétségeit. A nagy örömtől igen szenvedélyesre sikerült a búcsúcsók.

– Holnap megbeszéljük a mézesheteket. Mit szólnál ahhoz, ha a hálószobámban töltenénk egy hónapot?

– Csak egy hónapot?

– Kezdetnek – felelte a férfi. – Aztán kis időre esetleg kiengedlek. Persze csak akkor, ha utána azonnal kárpótolsz.

Cathleen mosolyogva ment fel a lifttel a lakásáig. Richard a James Fashion-cég tulajdonosaként aranyifjú hírében állt, akinek sok szép nő volt már az életében. A lány elhitte neki, hogy nem lesz hiánya testi örömökben, ha összeházasodnak.

Amikor a lakása előtt a kulcsait kereste, hirtelen kinyílt a bejárati ajtó. Cathleen rémülten nézett a tengerkék szemű férfira, aki vidáman mosolygott rá. Hogy kerül Jason a lakásába? A lány képtelen volt megszólalni, egyszerűen nem értette.

– Jobb lenne, ha bejönnél. – Jason karon fogta és behúzta a lakásba. – Elég furán veszi ki magát, ha a saját ajtód előtt álldogálsz.

Jason becsukta az ajtót, Cathleen kezdett magához térni. Lehetetlen alak! A lány dühbe gurult. Nem hagyhatná végre békén ez a ficko? Nem akarja, hogy bármi köze legyen hozzá.

– Mit keresel itt? Hogy jöttél be? – kérdezte metsző hangon.

A férfi bement a nappaliba és leült az egyik fotelba. – Azt mondtam a házmesternek, hogy a bátyád vagyok.

Cathleen utánament. – A bátyám? – tört ki belőle. – Hiszen nincs is bátyám.

– Most már van – mosolygott rá a férfi.

– Amikor ideköltöztem, megmondtam a házmesternek, hogy nincsenek rokonaim Angliában, bátyám pedig sosem volt. Bennek nem volt joga, hogy beengedjen ide.

– Bennek?

– Ő a házmester.

– Aha. – Jason bólintott. – Meg kell mondanom, meggyőzően alakítottam a rokonodat. Mindent elmeséltem Bertha nénikénkről és a szegény asszony haláláról.

– Bertha néni? – ismételte meg Cathleen zavarodottan. – Nincs Bertha nevű nagynénám.

– Tudom. Ben viszont azt hiszi, hogy tetemes vagyont örököltél tőle, én pedig azért jöttem, hogy ezt elmondjam neked. A házmester természetesen úgy gondolta, hogy a lehető leggyorsabban szeretnél tudomást szerezni arról, hogy gazdag lettél.

– Ne aggódj – mondta a lány elutasítóan –, Bennek nem lesznek miattam gondjai. Arról azonban gondoskodni fogok, hogy soha többé ne engedje be a lakásomba az állítólagos bátyámat. El tudod képzelni, milyen kínos lett volna, ha Richard feljön velem?

Jason leintette. – A nappali ablakából láttam, hogy azonnal elhajtott, amint beléptél az épületbe.

Cathleen idegesen felsóhajtott. – Nem adtam volna elég világosan tudtodra, hogy nem akarlak még egyszer látni?

A férfi bólintott. – Tapasztaltam részedről némi ellenszenvet, de nem tudtam, hova mehetnék, Gill pedig nem ért rá.

Cathleen tehát jól gondolta, hogy a Lamborghini Gill új barátjáé.

– Ezért hát visszajöttél. – A lány most közvetlenül a fotel mellett állt, amelyben Jason ült. – Azt akarom, hogy menj el. Érthető? – kérdezte határozottan. – Igen, tudom, nemrégiben együtt töltöttünk néhány napot. Te pedig ezért azt hiszed, jogod van arra, hogy betörj az életembe, egyszerűen felbukkanj a lakásomban. Mondanék neked valamit...

– Mondd el később, Cathleen – szakította félbe Jason, elkapta a csuklóját és villámgyorsan az ölébe húzta a lányt. – Istenem, szebb vagy, mint valaha – suttogta, aztán szájon csókolta.

Cathleen nem akarta viszonozni a csókját, de nem bírta fegyelmezni magát. Kis habozás után készségesen szétnyitotta az ajkát, átkulcsolta Jason nyakát és beletúrt a hajába.

– Csodálatos – dörmögte halkan a férfi. Kibújtatta a lányt az ezüstszínű kabátkából, és apró csókokkal borította meztelen vállát. Kezét Cathleen csípőjén nyugtatta. Annyira hozzásimult, hogy a lány megérezte, milyen izgatott a férfi. A következő pillanatban Jason simogatni kezdte Cathleen mellét.

A lányt elfogta a rémület. Meg kell állítania Jasont, még mielőtt túl késő lenne! Vadul a férfi mellkasának feszítette a tenyerét, eltolta magától, közben igyekezett leküzdeni a testét átjáró vágyat.

– Mi történt? – nézett rá zavarodottan Jason. Látszott a szemén, milyen izgatott. – Mi történt, kedvesem?

– Azt akarom, hogy menj el. – Cathleen kiszabadította magát és felkelt. Kapkodva lélegzett. – Látod ezt? – A férfi elé tartotta a bal kezét, rajta a hatalmas gyémántköves gyűrűvel.

– Ez azt jelenti, hogy másik férfihoz tartozom.

– Richard Jameshez. – Jason vészjóslóan halkan beszélt.

*

Cathleen elámult. Vajon miért ilyen dühös Jason? Mi köze ahhoz, hogy ő Richard James menyasszonya? Mi jogon tarthatna rá igényt? Csak nem képzeli, hogy a három hónappal ezelőtti rövid kapcsolat alapján joga van hozzá? A férfi iszonyatosan ingerültnek látszott, szeme résnyire szűkült, ajka pengeéles vonallá változott.

„Ha itt valaki joggal lehet dühös, akkor az én vagyok – gondolta Cathleen. – Milyen címen van itt egyáltalán Jason? Mi mást várhatnék ettől a kötöttségek és kötelezettségek nélküli férfitól, mint hogy ugyanúgy megsért, ahogy Brian tette?”

– Honnan tudod a nevét? – kérdezte a lány. – Tőlem nem hallhattad.

Jason felállt és zsebre dugta a kezét. – Kitaláltam. James végül is közismert alak ebben a városban.

– Ennek tulajdonképpen semmi jelentősége. Csak az a fontos, hogy a gyűrűjét viselem – mondta Cathleen fagyosan.

– Mármint hogy újra viseled, azt akartad mondani.

A lány a homlokát ráncolta. – Ezt meg hogy érted?

Jason vállat vont. – Amikor először találkoztunk, keskeny, fehér csíkot láttam a gyűrűsujjadon, amit a gyűrű okoz, ha sokáig viselik. Talán éppen összevesztetek Richarddal? Ezért bujkáltál a szállodában?

Cathleen elfordult. Jason jó megfigyelő, ezt nem is sejtette volna. A fehér csík mindenesetre nem Richard gyűrűjétől származott, azt csak ma este húzta az ujjára.

– Igazam van? – kérdezte a férfi, közvetlenül a lány mögött állva.

– Nem, nincs igazad. Ahhoz pedig semmi közöd, miért mentem a szállodában.

– Miért húztad le a gyűrűjét? – faggatózott tovább Jason. – Ki akartál kapcsolódni a hétköznapok szürke egyhangúságából? Kalandra vágytál?

– Nem, nem arra vágytam. – A lány fel volt háborodva. – Akkoriban nem voltam Richard menyasszonya.

Jason elkapta Cathleen kezét, és alaposan szemügyre vette a széles platinagyűrűt. – Igaz – mondta halkan. – Ez a gyűrű szélesebb csíkot hagyott volna az ujjadon. Egy másik férfi gyűrűjét viselted.

A lány visszahúzta a kezét, és bosszúsan nézett a férfira.

– Nem tartozom neked számadással.

Jason füttyentett egyet. – Szóval másik férfi volt. Cathleen Mary, csodálkozom rajtad. Nem tűntél ingatag nőnek, és mégis úgy cserélgeted a vőlegényeidet, mint más a fehérneműjét.

Cathleen gyanakvóan méregette a férfit, arckifejezése azonban semmit sem árult el gondolataiból.

– Szórakozol velem?

Jason hirtelen elmosolyodott. – Miből gondolod?

A lány alig tudott uralkodni magán, annyira dühös volt.

– Na most már elég! Semmi vicceset nem találok abban, hogy a volt vőlegényem becsapott. Tűnj el, Jason, az ír humoroddal együtt.

– Ó, nem vagyok én ír. – A férfi nem vett tudomást Cathleen dühéről. – Apám ír volt, én azonban már angol vagyok.

– Mindenesetre nem sok időt tölthettél Angliában – gúnyolódott Cathleen. – Nem sok szorult beléd az angol jó modorból.

A férfi bólintott. – Éppen most határoztam el, hogy változtatok ezen. Azt hiszem ideje, hogy megtelepedjem valahol.

– Nagy megkönnyebbülés lesz a segélyekkel foglalkozó hivatalnak.

– Tessék?

– Így legalább lesz állandó címed, ahova a támogatást küldhetik!

A férfi egy pillanatig hallgatott. Szomorúan nézett Cathleenre. – Már megint csodálkozom rajtad, Cathleen Mary. Amikor először találkoztunk, nyers voltál egy kicsit, azt azonban nem gondoltam, hogy közönséges is tudsz lenni.

A lány kihívóan nézett Jasonra. – Most már legalább ezt is tudod. És ne szólíts többé Cathleen Marynek. Cathleennek hívnak, egyszerűen Cathleennek.

– A Cathleen Mary nekem jobban tetszik.

– Milyen kár, hogy engem egyáltalán nem érdekel, mi tetszik neked jobban...

– Tulajdonképpen kedvelem a talpraesett nőket, becsmérlő megjegyzéseid mégis kezdenek az idegeimre menni. Lehet, hogy ezentúl jobban fogom kedvelni azokat a nőket, akiknek kevésbé vág az eszük?

– Örömmel hallom – felelte Cathleen megvetően. – Bizonyára rengeteg tapasztalatot szereztél az ilyen nőknél. Ha nincs ellenedre, szívesen lefeküdnék. Késő re jár.

– Jó ötlet – helyeselt Jason.

– Mi lesz? – kérdezte a lány, amikor a férfi nem mozdult.

Jason értetlenül nézett rá. – Hogyhogy mi lesz?

– Nem akarsz te is elindulni valahová?

– Miattam ne aggódj! – felelte mosolyogva a férfi. – Még nem vagyok álmos. Szundítottam kicsit a heverőn. A belső órám még nem állt át.

Cathleent a legkevésbé sem érdekelte, hogy Jason napokig nem aludt, ő fáradt volt, holtfáradt. – Nem értettél meg, Jason. Azt akarom, hogy hagyd el a lakásomat. Menj már el! – A lány nagyon lassan és tisztán beszélt, hogy világosan lehessen érteni. – Aludni akarok!

– Menjek el? – ismételte meg zavarodottan a férfi. – Hova mehetnék hajnali három órakor?

– Nekem mindegy, csak azt akarom, hogy innen elmenj.

– Nem tehetem.

– Nem teheted?

– Nem. Nincs pénzem, érted? A kanadai munka nem jött be olyan jól, ahogy reméltem. Éppen annyi pénzem volt, hogy vissza tudtam belőle jönni Angliába.

– Adok kölcsön, csak hogy... – A férfi megint a fejét csóválta, még mielőtt Cathleen megtehette volna az ajánlatát. – Ne adjak? – kérdezte a lány.

– Nőtől nem fogadok el pénzt. Ezenkívül ebben az időpontban egyetlen tisztességes szálloda sem adna szobát.

– Londonban sok az átutazó errefelé, nem nagyon törődnek azzal, ki hogy van öltözve.

– Lehet, hogy igazad van – hagyta rá a férfi –, de egész jól érzem itt magam.

Cathleen feljajdult. Képtelenség, hogy Jason a lakásában töltse az éjszakát! Mit kellene mondania, hogy a férfi is megértse?

– Ígérem, hogy holnap korán reggel elmegyek. – Úgy tűnt, Jason olvas a gondolataiban. – Van vendégszobád. Engedd meg, hogy itt maradjak éjszakára!

Cathleen túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább vitatkozzon. – Hát jó – adta be a derekát –, de nem jössz ki a szobádból, és reggel azonnal eltűnsz.

– Természetesen. Nem ugyanezt mondtam volna az előbb? – A férfi sértett képet vágott.

– Nem mindig fedi egymást, amit mondasz, és amit teszel – felelte a lány fagyosan.

Jason azonnal komolyra fordította a szót. – Nem így van, Cathleen – mondta halkan –, mindig azt gondolom, amit mondok, és azt is teszem.

– Egy férfi, aki állja a szavát!

Jason komoly maradt. – Sajnálom, hogy valaki megbántott, Cathleen. – A hangja szinte simogatott. – Egy szép nap majd mesélned kell arról a férfiról, aki ezt tette veled. Tudom, hogy most – folytatta a lány elutasító grimaszát látva –, a pokolba kívánsz, mert bele merek avatkozni az életedbe.

– Igazad van – felelte a lány. – A vendégszobában találsz a szekrényben tiszta ágyneműt – tette hozzá álmosan. – Nyilván tudod, hogyan kell felhúzni.

– Már megtettem – mosolygott Jason.

Cathleen kinyitotta a vendégszoba ajtaját és benézett. Az ágy szabályosan meg volt vetve, az ágytakaró hívogatóan hátrahajtva. A lány dühösen nézett Jasonra. – Nagyon biztos voltál magadban.

– Nem erről van szó. Csak éppen ismerem az én Cathleen Marymet.

– Nem ismersz, és nem vagyok a te Cathleen Maryd.

– Mindkét kijelentésedre csak azt mondhatom: még nem. Együtt akarok lenni veled, Cathleen. Tényleg nem kellett volna csak úgy elfutnod.

– Nem futottam el. Eljött az ideje, hogy elhagyjam a szállodát, ezért eljöttem.

– Miközben én telefonáltam.

– Előtte már elbúcsúztunk.

– Érdekes, én nem emlékszem rá. Csak arra, hogy megkértelek, gyere el velem Kanadába.

– Én pedig azt hittem, értettél a válaszomból.

– Talán úgy is volt – bólintott a férfi. – Egy Rourke azonban semmit sem ad fel egykönnyen.

Furcsán hangzott ez egy olyan valakitől, aki ennyire nem hajlandó beilleszkedni a társadalomba. Úgy tűnt, Jason már megint kitalálta, mire gondol, mert keserűen elhúzta a száját.

– Lehet, hogy csak a megfelelő nőt kellene megtalálnom, és máris megállapodnék.

Cathleen rögtön tiltakozni kezdett. – Ne nézz így rám! A jövő hónapban férjhez megyek Richardhoz.

– Magától értetődik – bólintott a férfi.

– Jason!

– Hm? – vonta fel kérdőn a szemöldökét a férfi.

Cathleen felsóhajtott és a homlokát dörzsölte a bal kezével. A hatalmas gyémánt kihívóan Jason szemébe villant.

– Ne félj, kedvesem – mondta megnyugtatóan a férfi, és magához húzta Cathleent. – Biztos vagyok benne, hogy a jobbik fog győzni.

– Jason, itt szó sincs versenyről.

– Pszt, Cathleen Mary – suttogta a férfi –, túlságosan fáradt vagy ahhoz, hogy értelmesen gondolkodj. – Homlokon csókolta a lányt.

– Nincs semmi, amin gondolkodnom kellene. – Cathleen kiszabadította magát a férfi karjából. – Azt akarom, hogy elhagyd ezt a lakást, még mielőtt holnap reggel felkelek. Megértetted?

– Tökéletesen. Ne ráncold a homlokod! Úgy maradsz.

Cathleen még egy haragos pillantást vetett felé, aztán a hálószobájába ment, és hangosan becsapta maga mögött az ajtót. Mit vétett, hogy ez az elviselhetetlen alak megint belépett az életébe? Nem ő a hibás. Ha nem lett volna Brian, akkor ő sem utazott volna abba a szállodába...

*

Cathleen öt évvel ezelőtt a művészeti főiskolán ismerte meg Briant. Első pillantásra megkedvelték egymást, s szinte állandóan együtt voltak. Cathleen gyakran főzött a szobácskájában kettejüknek valamit. Boldog idők voltak, még nem kellett a jövővel törődniük, élvezhették a jelent.

Miután Cathleen elvégezte a főiskolát, egy reklámügynökségnél helyezkedett el. Készséggel támogatta Briant, aki szabadfoglalkozású

művészként igyekezett nevet szerezni magának. A lányt egyáltalán nem zavarta, hogy csak ritkán mentek el együtt valahova, és hogy a huszonegyedik születésnapjára kapott jegygyűrű még három év múltán sem került át a bal kezéről a jobbra. Megértette és elfogadta, hogy Brian előbb sikeres művész akar lenni, és csak azután nősül meg.

Cathleen jól haladt előre a reklámszakmában. Amikor lehetősége adódott saját ügynökséget alakítani, apja segített neki anyagilag. Akkoriban úgy gondolta, hogy megéri a sok túlóra, a kemény munka. A keresményéből, miután apjának megadta a kölcsönt, Briant és a művészetét támogatta. Észre sem vette, mennyire nem tetszik a fiúnak, hogy alig marad rá ideje. Brian a végén mást keresett magának, olyasvalakit, akitől megkapta azt a figyelmet, amelyre szüksége volt.

Coral Simpkins, a gazdag és fiatal özvegy egy kiállításon képet vásárolt Briantől. Kíváncsi volt a művészre, ezért meglátogatta. Ez volt az első találkozásuk, amelyet követett a többi. Cathleen azonban minderről csak hónapok múltán szerzett tudomást.

Vele egyre ritkábban találkozott Brian, de ez eleinte fel sem tűnt a lánynak. Biztos volt a fiú szerelmében, eltemetkezett a munkában a reklámügynökségénél. Egyik este aztán hamarabb eljött a munkahelyéről, és Brianhez ment, hogy meglepje vőlegényét.

Vett egy üveg bort, hogy együtt ünnepeljék meg cége újabb sikeres szerződéskötését. Kulcsa volt a fiú lakásához, nem csengetett. Vidáman nyitotta ki az ajtót és belépett a lakásba. Csak a műteremben égett a villany, de ez nem volt szokatlan. Brian gyakran napokon keresztül dolgozott szünet nélkül. Azon a napon azonban nem dolgozott. És az a szőke nő sem, akit a karjában tartott.

Megalázó és fájdalmas volt ezt látni Cathleennek. Úgy tűnt, Coral Simpkins számára viszont egyáltalán nem kínos a helyzet. Felkelt a műteremben álló heverőről és magára vette Brian fürdőköpenyét. Ó, Coral Simpkinsnek aztán volt önbizalma...

Ezen az éjszakán Cathleenben összetört valami, valami nagyon értékes. Elrabolták tőle a szerelembe vetett és hitét, és mélyen megbántották. Úgy döntött, érdekházasságot fog kötni, minden remény nélkül, egy olyan férfival, aki eléggé tapasztalt ahhoz, hogy tiszteljen és

elfogadjon egy önálló nőt. Richard tökéletesen megfelelt erre a szerepre.

Cathleen levetkőzött. Haragudott magára, amiért feleslegesen gondolt Brianra, amikor inkább aludnia kellene. A férfi meg sem érdemli, hiszen csak az érdekli, mit kaphat egy nőtől.

És Coral Simpkins, mostanra már Coral Linton az esküvő utáni két hónapban máris nagyon sokat tett érte. Brian első kiállítását az egyik legismertebb londoni képcsarnokban rendezték meg. Cathleen természetesen nem ment el.

Kopogtak az ajtón. Cathleen felriadt és védekezőn maga elé kapta a fürdőköpenyét.

Jason jött be. – Hallottam, hogy járkálsz, ebből tudtam, hogy még nem alszol. Éppen egy csésze csokoládét akartam készíteni magamnak. Kérsz te is?

A lány elképedve nézett rá. – Hajnali fél négy van.

– Tudom. – Jason bólintott. Egyáltalán nem tűnt fáradtnak. – Azt hittem, aludni mentél.

Cathleen kerülte a férfi kérdő tekintetét. – Éppen ágyba akartam bújni. Te azért csak nyugodtan készíts magadnak forró csokoládét.

– Nagyon köszönöm – felelte Jason és elfordult. – Egyébként – tette hozzá mosolyogva – a tükör ott mögötted feleslegessé teszi a fürdőköpenyt.

Cathleen megfordult és megpillantotta magát az öltözőasztal tükrében. Jason egész idő alatt láthatta a meztelen hátát.

Felháborodottan fordult vissza, a férfi azonban már nem volt ott. A lány az ágyra dőlt, és azon töprengett, hogyan engedhette meg Jasonnak, hogy nála maradjon éjszakára. Furcsamód az volt az érzése, hogy nem is ő döntött így, hanem a férfi. Holnap mindenesetre elhagyja a lakását. Ha lesz egy kis szerencséje, soha többé nem látja.

*

Amikor másnap reggel Cathleen felébredt, az első gondolata Jason volt. Vajon elment-e már, ahogy megígérte? Csak egyféleképpen győződhetett meg erről.

Felkelt, hálóingére felvette a köntösét, gyorsan kikefélte a haját és átment a nappaliba. Jason a heverőn aludt. Halkan szólt a rádió. Cathleen kikapcsolta, Jason azonban tovább aludt. Csak a bőrdzsekijét vette le magáról. Hosszú lába lelógott a heverőről. Túl magas volt ahhoz, hogy kényelmesen tudott volna rajta aludni. Alighanem minden tagja fájni fog, ha felkel.

Ha majd felkel – és éppen ez okozta a gondot. A férfinak már rég el kellett volna tűnnie. Ha Ben akárcsak futólag is megemlíti Richardnak, hogy Cathleen bátyja a lánynál töltötte az éjszakát, máris mindennek vége. Richard tapasztaltnak és nyitottnak tartja magát, azt azonban aligha viselné el, hogy eljegyzésük után egy férfi Cathleen lakásában töltötte az éjszakát.

– Jason! – Cathleen szándékosan lelökte a férfi lábát a heverőről. Egy pillanatig még sajnálta is, de tisztában volt azzal, hogy ha kesztyűs kézzel bánik vele, akkor semmit sem fog elérni nála.

– Mi az, mi történt? – riadt fel Jason. Hunyorogva nézett a lányra. A szeme vörös volt. – Cathleen. – Felült és beletúrt a hajába. – Éppen most aludtam el – nézett szemrehányóan a lányra.

– Akkor most talán menj el máshová, és aludj ott tovább – mondta Cathleen könyörtelenül. – Perceken belül dolgozni megyek, és nem akarom, hogy azután is itt maradj. Megígérted, hogy reggel korán eltűnsz.

A férfi hátradőlt és teljesen kipihentnek látszott. – Számomra csak éjféltájban kezdődik a reggel.

– Itt viszont most van reggel – jelentette ki a lány határozottan. – Lezuhanyozom és összeszedem magam, úgyhogy körülbelül húsz perced van. – Beviharzott a fürdőszobába, és mert nem bízott Jasonban, gondosan magára zárta az ajtót.

Amikor Cathleen újra előjött, a lakásban frissen főtt kávé illata terjengett. Na jó, végül is húsz percet adtam neki. Az ő dolga, hogy mivel tölti ezt az időt, csak az a fontos, hogy utána azonnal elmenjen.

Cathleen a fiókos szekrényben legfelül tartotta selyem alsóneműjét, amely mindig olyan kellemesen simogatta a bőrét.

– Vedd fel a feketét – mondta Jason fojtott hangon. – Abban mindig nagyon tetszettél.

A lány megfordult és összefogta magán a fürdőköpenyt. – Mindig? – gúnyolódott Cathleen, hogy leplezze a zavarát. – Két nap nem az örökkévalóság.

A férfi lassan odament hozzá. A tekintete igéző volt. – Attól függ, kivel töltötte az ember azt a két napot.

– Nem hagynád abba végre, Jason? – Cathleen nagyon igyekezett, hogy hangja nyugodtnak tűnjön. – Mindketten tudjuk, hogy semmit sem jelentünk a másiknak.

– Semmit sem? Te igenis jelentesz nekem valamit, Cathleen Mary – mondta halkan a férfi. Már közvetlenül a lány előtt állt. Látszott rajta, hogy megmosdott és meg is borotválkozott.

Cathleen az ajkába harapott. – Valóban?

– Igen. – Jason átkarolta, magához vonta és szenvedélyesen szájon csókolta a lányt – Akarlak, kedvesem – suttogta. – Azt akarom, hogy örökre az enyém légy Az utóbbi három hónapban állandóan rád kellett gondolnom, alig bírtam dolgozni Kanadában. – Újra vágyakozóan megcsókolta.

– Ne! – Cathleen kiszabadította magát az öleléséből. – Richardhoz megyek férjhez.

Jason zsebre dugta a kezét és kihívóan nézett a lányra. – Sajnos ellent kell mondanom. Tudnod kell ugyanis – magyarázta halkan, de azért érthetően –, hogy én foglak elvenni feleségül.

3. FEJEZET

Cathleen rémülten nézett a férfira. Megbolondult ez az alak? Más magyarázat aligha van erre a példátlan kijelentésre. Jason nyugodtan állta a lány pillantását. A férfi jóval fiatalabbnak látszott harmincnégy événél. Miért is ne látszana annak, – gondolta Cathleen, amikor valószínűleg még soha életében nem kellett valamiért felelősséget vállalnia. – Mindig ilyen korán reggel kezded az ivást?

– Nézz rám, Cathleen. Nézz rám! – ismételte meg, amikor nem kapott választ. A lány lassan megfordult. Jason most egyszerre határozottnak és keménynek tűnt.

– Rád nézek – mondta Cathleen bosszúsan.

– Én pedig rád. Nem minden férfi olyan, mint az első vőlegényed volt, Cathleen. Bármit is tett, én soha nem tennék olyasmit.

– Hogy lehetsz ilyen biztos ebben, amikor azt sem tudod, mit tett?

– Mert én sohasem bántanálak meg.

Cathleen elhúzta a száját. – Soha többé nem kerülhet egyetlen férfi sem olyan helyzetbe, hogy engem meg tudjon bántani. A legkevésbé sem olyan, mint te – folytatta dühösen –, a te fajtádból már elegem van.

– Az én fajtámból?

– Igen! Te csak tengsz-lengsz, élsz bele a világba. Soha nem adsz, mindig csak veszel. Nekem semmim sincs, amit neked adhatnék. Már túl sokat adtam – tette hozzá keserűen.

– Feleségül akarlak venni, Cathleen.

– És miből fogsz eltartani? Vagy ilyesmi nem szerepel a terveidben? Természetesen nem. Kedveled a független nőket. Most már azt is tudom, miért. Én nem akarok hozzád menni, Jason. Akkor találkoztam veled, amikor sebzett voltam, és szükségem volt valakire, aki átsegít egy nehéz időszakon. Ez volt minden. Sajnálom, ha többre számítottál.

– Valóban?

Cathleen felsóhajtott. – Nézd, Jason, akkoriban szükségem volt rád. Neked néhány napra volt kivel ágyba bújnod, én pedig újra kézbe tudtam venni a sorsom. Nem esküdtünk egymásnak örök hűséget. Közjáték volt, semmi más. – Közjáték, amelynek emléke egész életen át végigkíséri, hiszen ő nem szokott ilyesmibe bonyolódni... Ezt azonban nem fogja elárulni Jasonnak.

A férfi hosszasan nézte. – Szóval nem tetszik az ötlet, hogy a feleségem légy? – kérdezte végül.

– Egyáltalán nem.

– Legalább őszinte vagy. Gondolom, Richard James több eséllyel pályázik a kezedre. Ő gazdag, elfogadja a társaság...

– Kérlek, Jason, nem így értettem.

– Nem? Bocsáss meg, de számomra így hangzott.

Jasonnak igaza volt. De hogy juthatott eszébe, hogy el akarja venni feleségül? Ő nem szereti, és minden bizonnyal a férfi sem szereti

őt. A lánynak fogalma sem volt arról, miért tett neki Jason ilyen ajánlatot.

– Indulnom kell az irodába – váltott szándékosan témát Cathleen.

Bármit is mondana, a férfi mindent sértőnek érezne. Bármennyire is szerette volna, hogy tűnjön el és soha többé ne kerüljön elő, megbántani azért nem akarta.

– Indulnom kell – mondta váratlanul a férfi.

– Jason! – Cathleen a hálószoba ajtajában útját állta a férfinak.

– Igen? – nézett rá összehúzott szemmel Jason.

A lány úgy érezte, ő az oka annak, hogy a férfi szeméből eltűnt a jókedv. Briannél szerzett tapasztalataiból azonban tudta, hogy nem szabad kimutatnia a gyengeségét, ha azt akarja, hogy Jason valaha is elmenjen. – Adjak pénzt a szállodára? Van némi...

– Nem te vagy az egyetlen ember Londonban, akit ismerek, Cathleen – szakította félbe gorombán a férfi.

A lány elpirult. – Gondoltam. Sajnálom, ha...

– Leereszkedően hangzott? – segítette ki Jason. – Így volt, de kibírom. A magamfajta élősködők megszokták ezt a bánásmódot.

– Jason! – kiáltott fel Cathleen, szinte könyörögve.

– Rendben van – felelte a férfi. – Úriemberként kellene viselkednem, ha nemet mondanak a házassági ajánlatomra, de épp az imént hoztad félreérthetetlenül a tudomásomra, hogy nem vagyok az.

A lány az ajkába harapott. Rászolgált a férfi haragjára, de már nem vonhatta vissza a szavait.

– Találkozunk még, Cathleen. Egy szép napon majd rájössz, hogy fontosabb dolgok is vannak az életben, mint gyémántgyűrűk és Porschék. Remélem, hamarabb felismered ezt, mint hogy hozzámennél Richard Jameshez. Ellenkező esetben nem lesz könnyű dolgod.

– Majd csak elboldogulok valahogy – biztosította Jasont a lány.

– Remélem. Kétlem azonban, hogy Richard James megérti majd, ha az esküvőtök után néha-néha pár napot a szeretőddel töltesz, hogy önmagádra találj.

– Egyáltalán nem így...

– Én így értettem. A mihamarabbi viszontlátásig, Cathleen. – Jason sarkon fordult, és hangosan becsapva maga mögött az ajtót, kiment a szobából.

Cathleen halálosan kimerülten roskadt le az ágy szélére. Amikor pár másodperc múlva hallotta, hogy becsapódik a bejárati ajtó, idegesen összerezzent. Jason haragja nem ismert határokat, de alighanem gyorsan megnyugszik majd és elfelejti, hogy házassági ajánlatot tett egy vörös hajú, Cathleen Mary Collier nevű lánynak.

*

Egy órával később Cathleen már megfeledkezett Jasonról és belemerült a munkájába az ügynökségen. Tíz órakor megbeszélése volt az egyik előkelő bútorüzlet igazgatójával. Éppen azt fejtegette, milyen reklámhadjáratot képzel az új évadra, amikor íróasztalán megszólalt a telefon. Cathleen bosszúsan ráncolta a homlokát, ugyanis megkérte Berylt, a titkárnőjét, hogy senkit ne kapcsoljon be a tárgyalás alatt.

– Colin Harkness van a vonalban – szólt be Beryl.

Harkness volt a Melford rekámfőnöke, vele tárgyalt korábban Cathleen. A lány zavart pillantást vetett az előtte ülő Charles Denisonra. Szívesen beszélt volna Colinnal, de azt is tudta, hogy egy állandó megrendelőt előnyben kell részesíteni. – Átvennél egy üzenetet, Beryl? – kérdezte látszólag magabiztosan. – Vagy kérdezd meg, hogy vissza tudom-e hívni később.

– Rendben. – Beryl furcsának találta, hogy Cathleen éppen ezt a hívást nem tudja fogadni, miközben egy hete ő keresi állandóan telefonon Colin Harknesst, aki vagy valamilyen megbeszélésen volt, vagy házon kívül.

Cathleen nem tehette meg, hogy a tárgyalás közepén faképnél hagyja Charles Denisont, és egy másik irodából beszéljen Harknesszel.

Úgy látszott, a Denisonnal folytatott beszélgetés hosszúra nyúlik. Végre-valahára aztán Denison felállt. Cathleen az ajtóig kísérte és elbúcsúzott tőle. Kissé aggódott, amikor Beryl íróasztalához lépett, hogy megtudja, mit szólt Colin Harkness.

– Azt mondta, újra telefonál, ha majd megint lesz ideje – számolt be a titkárnő.

– A francba! – dühöngött Cathleen. – Nagyon jól tudjuk, hogy ez mit jelent.

– Hát igen – mondta Beryl –, a múltkori visszahívására majdnem egy hónapig kellett várnunk. – A titkárnő minden hívásról nyilvántartást vezetett.

– Igen – felelte Cathleen elgondolkodva. – Ha meg visszahívom, akkor megint csak a kelletlen titkárnőjéig jutok el.

– Valószínűleg – bólintott Beryl. – Én... Az ég szerelmére, ez meg mi? – Döbbenten meredt az ajtóra.

Cathleen megfordult, és látta, hogy egy hatalmas vörös rózsacsokor közeledik felé. Valakinek persze hoznia kellett, de hogy ki az, nem lehetett látni a virágoktól. A csokor több tucat rózsából állt.

– Összevesztetek Tommal? – kérdezte Cathleen zavartan a titkárnőjétől. Tom Beryl férje és három gyermekének apa volt.

– Nem tudok róla – felelte a titkárnő. – Azonkívül Tom tudja, hogy megölném, ha egy vagyont adna ki rózsára.

Cathleen elmosolyodott, és azon töprengett, honnan tudja egyáltalán a csokrot cipelő, hogy merre menjen. A lány még soha életében nem látott együtt ennyi rózsát egyszerre.

– Collier kisasszony részére – szólalt meg egy férfihang virágok mögül.

Cathleen meglepetten összerezzent. Neki küldték? Richard? Biztosan az eljegyzésükre kapja tőle a rózsákat. Tudta, hogy Richard nagyvonalú, de ez azért mégiscsak túlzás... – Én vagyok Cathleen Collier. Én... – Torkán akadt a szó, amikor a férfi lerakta a rózsákat és mosolygós kék szemével ránézett. Jason!

Cathleen elsápadt. Ez meg hogy merészel idejönni?

Az irodában mindenki tudja, hogy tegnap eljegyezték egymást Richarddal. Ha most kiderül, hogy ismeri Jasont, akkor munkatársai azonnal találgatni kezdik, vajon mi közük lehet egymáshoz.

– Bevigyem a virágokat az irodájába, Collier kisasszony? – kérdezte Jason olyan udvariasan, mintha valóban egy virágüzlet alkalmazottja lenne.

– Igen, legyen szíves. Nagyon köszönöm – tette hozzá idegesen Cathleen, aztán a férfi után ment az irodába és becsukta maga mögött az ajtót. A szobája és a nagy iroda közölt vékony volt a fal, ezért

lehalkította a hangját. – Mit keresel itt? – Még csak nem is emlékeztetett arra a kimért üzletasszonyra, aki néhány perccel ezelőtt komoly szakmai tárgyalásban volt Charles Denisonnal. Cathleen most szomorú volt.

– Rózsákat hoztam.

– Miért? Valamelyik virágboltban dolgozol?

– Van itt valahol egy kártya. Ugye nincs ellene kifogásod, ha leülök? – Meg sem várva a választ, helyet foglalt, az íróasztalra rakta a rózsákat, és átnyújtott a lánynak egy kártyát.

Cathleen csak kis idő múltán nyitotta ki a borítékot. A kártyán egyetlen szó állt: „Elnézést!” A lány tűnődve nézett Jasonra.

– És ki küldte a virágokat?

– Találd ki!

– Te?

Jason elmosolyodott. – Ugye említettem már, hogy kedvelem az okos nőket?

– Igen, de később vissza is vontad ezt a kijelentésedet – emlékeztette Cathleen. Előbb a rózsákra, aztán újra a férfira nézett. Akarata ellenére el kellett ismernie, hogy Jason nagyon férfias jelenség szűk farmerében és krémszínű pulóverében. Valahol biztos átöltözött, miután reggel elment a lakásából. És ő vette a rózsákat.

– Hogy a csudába...

– Fizettem ki őket? – fejezte be a férfi. – Pénzzel, hogy másként?

– De hát honnan...

– A déli hírekben biztosan bemondják majd. Kiraboltam egy bankot.

– Nagyon vicces. – Cathleen is leült. – Komolyan, honnan volt pénzed, Jason?

– Nem lenne szabad mindig a látszat alapján ítélned, az gyakran csal. Akár különc milliomos is lehetek, aki össze-vissza utazgat a nagyvilágban.

Erre a gondolatra a lány elhúzta a száját. – Én meg Brigitte Bardot vagyok.

– Nem, nem vagy az. – Jason a fejét csóválta. – Nincs franciás kiejtésed, de a többi rendben volna.

Cathleen felsóhajtott. Nem volt tréfás kedvében. – Még nem válaszoltál a kérdésemre.

– Mert nincs jogod ilyen kérdést feltenni. Elnézést akartam kérni tőled a ma reggeli viselkedésemért. Úgy gondoltam, a rózsák segítenek majd, hogy megbocsáss. Nem fontos, honnan vannak és hogyan fizettem ki őket.

– Mindketten helytelenül viselkedtünk.

Jason szemmel láthatóan nagyon örült annak, hogy Cathleen időközben jobb kedvre derült. – Ez esetben fizeted a rózsák felét?

– Jellemző! Nem vihetnéd egyszerűen vissza őket?

– Nem hiszem. – A férfi elfordult. – Rózsákat általában nem adnak kölcsön megtekintésre.

Cathleen elmosolyodott. – Mindenesetre nagyon örülök nekik, és nagyon köszönöm, bár alighanem itt kell hagynom őket az irodában.

– A vőlegényed miatt – mondta keserűen Jason. – Ő járt az eszedben, amikor jöttem?

– Nem. – A lány azonnal Colin Harknessre gondolt. – Nem, egy lehetséges megrendelőről gondolkodtam.

– Denisonról?

– Honnan tudsz róla? – kérdezte Cathleen meglepetten.

– Láttam, amikor elment. Mondtam már, hogy ismerek néhány embert az üzleti világból. Denison az ügyfeled?

– Nem titok.

– Akkor nem rajta töröd a fejed. – A férfi hangosan gondolkodott. – Egy lehetséges megrendelőről beszéltél, aki arckifejezésedből ítélve fontos ügyfél lehet.

– Előző életedben nyomozó voltál?

– Talán még most is az vagyok.

Cathleen álható pillantást vetett a férfira, csillogó kék szemére és a gödröcskékre az arcán. – Nem, ahhoz nem vagy elég szigorú.

– Nem? – nevetett Jason. – Ismerek néhány embert, akiknek egészen más a véleményük. – Felvette az íróasztalról a lány jegyzetfüzetét. – Érdekes macskakaparás, Cathleen Mary. Egy pszichiáter alighanem szívesen vájkálna a lelki életedben, kedvesem. Colin Harkness – olvasta fel vontatottan. – Miért írtad fel a Melford reklámfőnökének a nevét?

Cathleen kitépte a férfi kezéből a jegyzetfüzetet. Amíg Jason fel nem olvasta, nem is tudatosodott benne, hogy felírta ezt a nevet. – Kémkedsz?

– Nem. – A lány paprikavörös arcát tanulmányozta. – A Melford a lehetséges megrendelő?

– Jason, kérlek. Én...

– Tudom, hogy nem mondhatod meg – nyugtatta meg a férfi. – Óriási siker lenne, igaz?

– Igen, én... Tényleg nem kémkedni jöttél? – kérdezte Cathleen bizalmatlanul. – Nem lett volna szabad erről beszélnem.

– Ugyan kinek árulnám el?

– Valamelyik ismerősödnek az üzleti világból.

– Lakat van a számon. – Jason hirtelen komolyra váltott. – Bármit is mesélsz, Cathleen, mindig bizalmasan fogom kezelni.

A lány hitt neki. Olyan komoly volt az arca és a hangja, hogy egyszerűen bíznia kellett benne. – Igazad van. Megpróbálom megnyerni ügyfelemnek a Melfordot, csak nagyon nehezen tudom elérni Colin Harknesst. Richard pedig... – Elhallgatott. Nem lenne sportszerű, ha Richardról beszélgetne Jasonnal. – A Melford nagy cég – folytatta. – Talán tényleg túl nagy fába vágtam a fejszém.

– Ez Richard véleménye? Szép kis vőlegény, aki nem bízik a menyasszonyában.

– Azért jöttél, hogy veszekedjünk?

– Csak bocsánatot akartam kérni. Igazságtalan voltam veled ma reggel. Nem tehetek neked házassági ajánlatot, amikor éppen egy másik férfival jegyezted el magad.

Cathleen megkönnyebbült. – Tudtam, hogy megbánod, amint lesz idődd elgondolkodni a dolgon. Ne aggódj, Jason, egyébként sem vettem komolyan az ajánlatodat.

– Nem? – A férfi felállt és az ajtóhoz indult. – Kellemetlen. Nem engedem ugyanis, hogy máshoz menj férjhez.

– Jason... – A férfi azonban már kinyitotta az ajtót, odaintett Berylnek, amikor elhaladt az íróasztala mellett, és távozott.

Cathleen idegesen felsóhajtott, aztán felállt, hogy becsukja az irodája ajtaját. Amikor megfordult, a rózsákra esett a pillantása. Nincs

annyi vázája, hogy valamennyit vízbe tudja tenni. Úgy becsülte, hat tucat lehet.

*

Egy idő után Beryl kopogott be. – Segítsek a rózsákat elhelyezni? – kérdezte.

Cathleen az egész csokrot odaadta a titkárnőjének. – Szétraknád őket a vázákba? Ha nincs elég, akkor vegyél néhányat. És még valami, Beryl! – tette hozzá sietve. – Az én irodámba ne tegyél belőlük.

– De...

– Túlérzékeny vagyok rájuk – hazudta Cathleen.

Beryl zavart pillantást vetett főnöknőjére, aztán visszament az íróasztalhoz.

Cathleen soha életében nem volt semmire túlérzékeny, a legkevésbé nem csodaszép, mélyvörös rózsákra. Nem akarta azonban, hogy olyasmi legyen az irodájában, ami Jasonra emlékezteti. Senki nem tudná arra kényszeríteni, hogy hozzámenjen feleségül. Akkor meg miért érzi ilyen kellemetlenül magát?

Colin Harkness késő délután teljesen váratlanul újra felhívta. A Melford reklámfőnöke eddig nem mutatott túlságosan nagy hajlandóságot az együttműködésre.

Cathleen nem számított arra, hogy ilyen gyorsan újra jelentkezik. Amikor pedig még arra is megkérte, hogy fáradjon el hozzá, hogy elbeszélgessenek az ötleteiről, Cathleen szinte megrémült.

– Mikor? – kérdezte izgatottan.

– Amikor önnek megfelel.

– Mikor? Igen... Természetesen. – A lány magánkívül volt. Majdnem azt mondta, hogy most is ráér, és azonnal odamegy, ez azonban nem vallott volna tapasztalt üzletasszonyra. Ráadásul úgy érezte, hogy Harkness ilyen válaszra számít.

– Egy pillanat – felelte aztán hűvösen –, megnézem a határidőnaplómat. Igen – folytatta kellő szünet után –, holnap tizenegy és tizenkettő között ráérek. Megfelel ez az időpont?

– Természetesen, Collier kisasszony. Biztos vagyok abban, hogy ezt ön is tudja – tette hozzá szinte szemrehányóan.

A lány a homlokát ráncolta. – Én...

– Akkor várom holnap tizenegykor – szakította félbe a férfi. – Legyen pontos, kérem. – Ezzel letette a kagylót.

Cathleen lassan tette helyére a hallgatót. Colin Harkness rászánta magát, hogy beszélgessenek, de valószínűleg nem túl nagy kedvvel. Vagy lehet, hogy mindenkivel ilyen udvariatlan szokott lenni? Aki ilyen állásban van a Melfordnál, akár még ezt is megengedheti magának.

– Soha nem találkoztam azzal az emberrel, Cathleen – mondta este Richard, amikor a lány Colin Harknessről faggatta. – Azt mondják, Harkness befolyásos ember a cégnél, többet nem tudok. Azt hittem, kedvesem, ma este az esküvőnkről és a mézeshetekről fogunk beszélgetni.

Cathleen szeretett volna még a Melfordról szót váltani Richarddal, de aztán letett róla. Tudta, hogy a férfi nem szívesen beszél üzleti ügyekről, ha kettesben vannak. A James Fashion természetesen kivétel volt. – Arról is fogunk beszélni, kedvesem, ez magától értetődik. – A lány a férfi mellé ült és hozzásimult. – Ezt nagyon is fontos témának tartom.

„Valójában fontosabb a Melford megbízása” – gondolta.

Cathleennek még akkor is ez járt a fejében, amikor néhány órával később bezárta Richard mögött az ajtót, miután jó éjszakát kívánt neki. Eldöntötték, hogy az esküvő a következő hónapban lesz, kitűzték a napját, és megállapodtak benne, hogy Franciaországba mennek nászútra.

Amikor néhány perc múlva csengettek, Cathleennek nem kellett sokáig gondolkodnia, ki lehet az. Egyedül Jasontól telik ki, hogy éjjel fél tizenkettőkor beállítson valahová. A lány feltépte az ajtót. Elképedve meredt Jasonra. A férfi bizakodóan mosolygott, vállán hátizsák, kezében bőrönd.

– Egy csodaszép hölgynek vettem rózsákat. Ettől csődbe mentem, nincs miből szállodai szobát kivennem.

– Akkor a csodaszép hölgy most visszaadja neked a pénzt.

Jason sértett képet vágott. – Már mondtam, hogy nőtől nem fogadok el pénzt.

– Akkor mihez akarsz kezdeni?

– Azt az ágyat szeretném igénybe venni, amelyikbe a múlt éjszaka nem sikerült eljutnom.

– A vőlegényem éppen most ment el...

– Tudom – vágott szavába a férfi –, láttam.

– Gondolhattam volna.

Jason elmosolyodott. – Soha nem zavarnám meg az együttléteteket.

– Csak a vendégszobámat akarod igénybe venni.

– Csak ma éjszakára – biztosította sietősen a férfi. – Holnap majd kerítek magamnak valami mást.

– Emlékszem egy férfira, aki ma reggel azt mondta, hogy sok embert ismer Londonban.

– Így is van – felelte Jason. – A legtöbb barátom azonban nem egyedül él, vagy pedig szükségük van a lakásukra, hogy szívük hölgyét elcsábíthassák benne. Azt hittem, neked nem okozok gondot ezzel. Vagy mégis?

– Miattad hiszi azt Ben, hogy nemsokára gazdag leszek – szapulta a lány. – Ma este tíz percembe telt, amíg meg tudtam szabadulni tőle. Feltétlenül ki akarta fejezni a jókívánságait.

Jasont nem zavarta Cathleen dühöngése. – Örül a szerencsédnek.

– Én is örülnék, ha igaz lenne.

– Ne törődj ezzel, Cathleen Mary – mondta Jason, és a lány mellett belépett a lakásba. – Eljegyezted magad egy gazdag férfival, hamarosan jómódú ember felesége leszel.

Cathleen becsukta az ajtót és követte Jasont a nappaliba. A férfi lerakta a hátizsákot és a bőröndöt a padlóra. – Nem maradhatsz itt, ezt te is tudod – mondta a lány.

– Miért nem? Mert nem illik? Az illem sohasem érdekelt igazán. Amíg nem sértek meg valakit szándékosan, és nem ütközik törvénybe, amit teszek, nem tud érdekelni semmiféle illemszabály. – Leült a kanapéra és kinyújtotta a lábát.

Cathleennek nem igazán tetszett a férfi életfelfogása. Jasonhoz illett ugyan, ő azonban nem élhet a férfi elvei szerint.

– Richardnak nem tetszene, hogy itt töltöd az éjszakát.

– És mi van a másik vőlegényeddel? – nézett kíváncsian a lányra. – Neki mi tetszett? Ő is itt éjszakázott?

Cathleen akaratlanul is elpirult. – Ehhez semmi közöd.

– Szóval így volt – bólintott Jason. – Tudtam, hogy nem én voltam az első férfi az életedben, de túlságosan tapasztalt sem voltál, igaz? – Kihívóan nézett a lányra.

– Jason...

– Te senkit nem tudnál becsapni, Cathleen Mary – szerelte le gyengéden Jason a lányt. – Nem kell szégyenkezned, amiért lefeküdtél a volt vőlegényeddel. Biztos vagyok abban, hogy akkor még szeretted. Most azonban már nem szereted. Mi történt, Cathleen? Azt mondtad, hogy hitvány alak volt. Mit követett el? – Komolyan nézett a lányra, mint aki a veséjébe lát. – Tudnom kell – tette hozzá halkan.

„Semmit sem kell tudnia rólam – gondolta Cathleen. – Hogy merészel csak úgy idejönni? Aztán meg biztosít róla, hogy nem kell szégyellnem magam, amiért lefeküdtem Briannel!”

Azért szégyellte magát, amiért Jasonnal lefeküdt.

– Tudnom kell? – ismételte a lány. – Talán azért, hogy ne kövesd el te is ugyanazt a hibát?

– Azt hiszem, már elkövettem. Szegény vagyok, és el akarlak venni feleségül.

– Nem ez volt a baj Briannel. Veled sem ez a bajom. Nem lehetek a feleséged, mert elhatároztam, hogy máshoz megyek. Brianhez pedig azért nem mehettem hozzá, mert úgy határozott, hogy mást vesz el.

– Erre fel úgy döntöttél, hogy olyan férfihoz mégy feleségül, aki a változatosság kedvéért gondoskodik rólad és megadja számodra azt a támogatást, amelyre szükséged van?

Jason makacsságától a lány újra elpirult. – Richard jó férjem lesz.

– És te jó felesége leszel Richardnak?

– Igen.

– Mesélj az első vőlegényedről – kérte Jason.

– Már meséltem. Mást vett feleségül. Fáradt vagyok, Jason. Nagyon hosszúra nyúlt a tegnap éjszaka, ma pedig nehéz napom volt. Azt hiszem, megyek aludni.

A férfi hirtelen felállt. – Ne! – Nyugalmat erőltetett magára. – Miért nem zuhanyozol le? Az oldja a nap feszültségét. Addig én főzök egy kávét.

– Szóval itt akarsz maradni?

– Maradhatok?

Cathleen megadta magát. – Ma éjszakára. De ne csinálj ebből rendszert! – figyelmeztette.

– Nem fogok – biztosította a férfi, és kiment a konyhába.

Cathleen egyszerűen túl fáradt volt, hogy tovább vitatkozzék Jasonnal. A Colin Harkness-szel folytatandó másnapi tárgyalásra is fel kell még készülnie.

*

A zuhany kellemesen felfrissítette. Amikor kijött a fürdőszobából és megérezte a friss kávé illatát, máris sokkal jobban volt. Jason ráadásul sajtos szendvicset is készített vacsorára.

– Nem eszel eleget – mondta a férfi, amikor a lány visszautasította a kínálást.

– Ha ilyen későn sajtot eszem, rosszat fogok álmodni.

Cathleen fekete selyemköntösét szorosan összehúzta ugyancsak fekete csipkehálóinge felett. A haját ki fésülte és a tarkóján lófarokba fogta össze.

– Semmi baj. Ha rosszat álmodsz, szívesen bemegyek, felkeltelek és megvigasztallak. – Jason közben levette bőrdzsekijét és könyékig feltűrte inge ujját. Barnára sült karját sötét szőr borította.

– Azt elhiszem. De nem lesz szükségem vigasztalásra.

– Jaj, de kár! – Jason Cathleen elé tolta a szendvicses tányért, és leült a lány mellé.

– Szóval, miért vett el mást az a Brian?

Cathleen felsóhajtott. Jason tényleg rettenetesen makacs. Bárcsak békén hagyná már!

– Nincs kedvem erről beszélni, Jason.

– Talán titok? – faggatózott tovább a férfi. – Akkor is éppen úgy érezted, hogy feltétlenül egyedül kell elutaznod valahova, ő meg nem volt hajlandó várni rád?

– Nem így volt. – Cathleen felkelt a székről. – Tizenkilenc éves voltam, amikor beleszerettem Brianbe, és ez a szerelem öt évig tartott. Azt hittem, ő is ugyanúgy érez irántam. – Most, hogy belefogott, már abba sem tudta hagyni a mesélést. Beszámolt Jasonnak a Briannel töltött időkről, a jegyességükről és kapcsolatuk szerencsétlen végéről. – Néhány hónappal ezelőtt összeházasodtak Corallal – fejezte be Cathleen a történetet.

– Miért nem harcoltál érte?

– Miért kellett volna harcolnom? Brian végül is már döntött.

– Meg sem próbálkoztál azzal, hogy jobb belátásra bírd?

– Nem.

– Nem is akartad.

– Semmi szükség nem volt ilyesmire – fortyant fel a lány. – Brian ugyanis úgy döntött, hogy épp elég hely van az életében ahhoz, hogy mindketten beleférjünk Corallal. Ő a gazdag feleség szerepét kapta meg, én pedig a szeretőét. De nem vált be a számítása, mert én nem mentem bele a dologba.

– Hogy lehet ilyen sértő ajánlatot tenni? – Jason őszintén fel volt háborodva. – Tényleg gazember ez a Brian!

Cathleen keserűen felnevetett. – Ha nem állt volna elő ezzel, nem menekülök el Londonból, és akkor nem találkoztunk volna.

– Dehogynem! Bizonyos dolgoknak egyszerűen meg kell történniük. Végül is a harmincnégy éve kereslek.

– A sors akarta így?

– Így is nevezhetjük.

– Az én számomra az van megírva a sors könyvében, hogy menjek hozzá Richardhoz. – Cathleen elöblítette a csészéjét. – A tiedben pedig az, hogy keress magadnak munkahelyet.

– Nem sürgős.

– Ez az utolsó alkalom, hogy itt alhatsz. – Cathleen most nagyon komolyan beszélt. – Ez ugye világos?

– Tökéletesen – bólintott Jason. – Ne aggódj, ismerek valakit, akinek holnap igénybe vehetem az ágyát.

– Egy nőét?

– És ha így lenne? – nevetett gunyorosan a férfi.

Cathleen közömbösséget színlelt – Csak kíváncsi voltam.

– Egy férfi ágyáról van szó – magyarázta Jason. – Néhány napra elutazik, és addig beköltözhetek a lakásába. Ma még szüksége volt rá, mert el akar búcsúzni szíve hölgyétől. Egyél egy keveset, Cathleen Mary! – Újra a lány elé tolta a tányért, közben maga is kivett egy szendvicset és nagyot harapott belőle. – Ma még nem vacsoráztam.

– Csak tessék, szolgáld ki magad. – Cathleen ásított egyet. – Reggel találkozunk. – A lány úgy érezte, túl bizalmasan hangzott ez a búcsúzás. Elpirult. – Jó éjszakát!

Jason mélyen Cathleen szemébe nézett és magához húzta a lányt. – Jó éjszakát, kedvesem – suttogta, aztán olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy Cathleen képtelen volt védekezni. Önkéntelenül a férfihoz simult és átkulcsolta a nyakát. Minden porcikáját betöltötte a vágy. Ugyanúgy nem tudott ellenállni Jason varázsának, mint három hónappal ezelőtt.

A férfi lesimogatta a fekete köntöt a lány válláról. Már csak az átlátszó, fekete hálóing volt rajta. Világosan kirajzolódott alatta rózsaszín mellbimbója.

– Cathleen – nyöszörgött Jason –, legyél a feleségem, legyünk együtt életünk végéig! – A lány nyakába csókolt és gyengéden simogatta a mellét. Cathleen beleremegett.

Amikor a férfi hüvelykujja megkeményedett mellbimbóját cirógatta, Cathleen szinte eszét vesztette a kéjtől. Már alig bírt uralkodni magán, kétségbeesetten kapaszkodott Jasonba.

– Cathleen! Hozzám jössz feleségül?

A lány nem akart beszélni. A férfira nézett. Jason szeme sötétebbé vált a vágytól. Arcán feszültség látszott, amiért nem kapott választ a kérdésére.

Cathleen visszabújt a köntösbe és szorosra húzta derekán az övet. – Ismered a válaszomat, Jason. Nem megyek hozzád.

A férfi hallgatott egy ideig. Nagy nehezen sikerült visszanyernie belső egyensúlyát. – Lehet, hogy sajnálnád, ha nem tenném fel neked többé ezt a kérdést.

– Ellenkezőleg, örülnék neki – mosolygott Cathleen.

Mosolya azonnal lehervadt, amint a hálószobájába lépett. Belülről a csukott ajtónak támaszkodott. „Mi van velem? – töprengett magá-

ban. – Egyszer már bedőltem egy olyan férfinak, mint Jason, és most másodszor is majdnem ugyanúgy jártam...”

Az utolsó szóig igaz volt, amit Brianról mesélt Jasonnak.

A férfi tényleg azt akarta, hogy legyen a szeretője. Azt állította, hogy nem akarja elveszíteni.

Cathleen aznap este teljesen magán kívül hagyta el Brian lakását, miután vőlegényét rajtakapta Corallal. Fájdalmában és szomorúságában átsírta az éjszakát. Arra végképp nem számított, hogy másnap meglátogatja Brian, és arról biztosítja, hogy semmi sem változott meg közöttük, Coral nem zavarhatja meg a kapcsolatukat. Cathleen abban a pillanatban rádöbbent, hogy egyáltalán nem ismeri Briant, soha nem is ismerte – és most már nem is akarja megismerni.

Ő szerette a férfit, az pedig becsapta őt. Jason ugyanilyen érzéseket válthatna ki belőle, s egy nap ugyanúgy megsebezheti majd, mint Brian tette. Ha Richard szeretőt tartana, az viszont egyáltalán nem zavarná. Sőt, egyenesen arra számított, hogy a férfi egy idő múlva ezt fogja tenni.

Cathleen nem tudta volna elviselni, hogy Jason feleségül vegye, és ugyanúgy bánjon vele, mint Brian tette. Egyelőre nem akart elgondolkodni azon, miért is érez így.

4. FEJEZET

Cathleen maga is meglepődött rajta, amikor másnap ébredéskor kimondottan jól érezte magát. Sült sonkaszalonna illata töltötte be a lakást, a lánynak összefutott a nyál a szájában. Úgy tűnt, annak is megvan a maga előnye, ha az embernek váratlan vendége érkezik.

Cathleen kéjeset nyújtózkodott, ledobta magáról a takarót és éppen fekete papucsába készült belebújni, amikor mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül kinyílt a hálószoba ajtaja.

– Ó, már fent vagy? – mosolygott rá Jason. Fekete kordnadrágja kiemelte hosszú, izmos lábát. Sárga pólót vett fel hozzá. – De kár! Csókokkal akartalak felébreszteni. Szeretnéd ágyban elkölteni a reggelidet?

A lány az ágy szélén ülve fenyegetően nézett Jasonra. – Nem szeretnék ágyban reggelizni, és azt sem akarom, hogy a hálószobámban legyél!

A férfi csodálkozva nézett rá. – Most sonkás tojásra vágyom, nem rád. Negyedóra múlva tálalom a reggelit. Vagy az túl korai?

– Nem, akkor jó lesz – felelte a lány. Cathleen nehezen tudta eltitkolni Jason elől, milyen jól esik neki, hogy felébredve itt találja a férfit. Ezt nem szabad észrevennie!

– Hova sietsz ennyire? – kérdezte Jason, amikor Cathleen kicsivel később kapkodva gyűrte magába a sonkás tojást a pirítóssal és nagy kortyokban nyelte a friss narancslét.

– Tegnap este már elmondtam. – A lány felhörpintette kávéját. – Korán be kell érnem. Tizenegykor fontos tárgyalásom van.

– Most viszont még csak nyolc óra.

– Csak tegnap késő délután állapodtam meg ebben az időpontban. Mivel este Richarddal találkoztunk, nem volt időm felkészülni a tárgyalásra.

– Biztos vagyok benne, hogy te minden megbeszélésre felkészülten érkezel. Jó híre van az ügynökségednek.

– Talán a reklámszakmában is van barátod?

– Eltaláltad. Szóval, ki az a szerencsés férfi?

– Férfi? Említettem volna, hogy egy férfival van tárgyalásom?

– Nyomozói ösztönöm súgta meg. Ha nővel találkoznál, nem fordítanál ekkora gondot az öltözködésre. – Elismerő pillantást vetett a lány zöld kosztümjére, amely előnyösen kiemelte Cathleen alakját. Haját kontyba tekerte, ez szép, szabályos arcát hangsúlyozta.

– Rossz nyomon jársz! Sokkal gondosabban választom meg a ruhámat, ha az ügyfelem nő. Akkor ugyanis nagyobb az önbizalmam a másik nővel szemben.

– Azt hittem, ilyenkor kevésbé kell csinosnak lenned, hogy az ügyfeled legyen kedvezőbb helyzetben.

– Az én szakmámban nem így van. A reklámipartól fényt és csillogást várnak el az ügyfelek – magyarázta Cathleen –, és ezt először rajtam akarják látni.

Jason elismerően bólintott. – Jól kiismered magad a saját területeden, és meg is felelsz az elvárásoknak. Remélem, ezt az a férfi is értékelni fogja, akivel ma találkozol.

– Úgy gondolod, nem így lesz? Csak nem ismered Colin Harknesst?

– Hallottam már felőle.

A lány türelmetlenül sürgette. – Mondd már, mit tudsz róla? Richard szerint a Melford emberei kerülik a nyilvánosságot. Általában szeretek valamit tudni azokról, akikkel tárgyalnom kell.

– Szóval Colin Harkness-szel lesz megbeszélésed. Richardnak igaza van. A Melford nem csinál nagy felhajtást a munkatársai körül. Harkness hidegvérű, rendkívül tisztességes fickó, akit a legkevésbé sem érdekel a csinos kosztümbe bújtatott csodálatos tested.

– Ó!

– Meglehet viszont, hogy az eszed lenyűgözi majd. – Jason észrevette, mennyire megdöbbent Cathleen, ezért még hozzátette: – Harkness nagyon szigorú ember hírében áll, de úgy mondják, a valódi tehetség mindig hatással van rá. Biztos vagyok abban, hogy benned megvan ez a tehetség.

– Reméltem, hogy bízol bennem.

– Neked kell hinned a sikeredben. Vissza fogod nyerni az önbizalmad, ha majd ott ülsz Harkness-szel szemben. Én bízom benned.

– Tényleg? – nézett rá meglepetten a lány.

– Igen – bólintott a férfi, és bátorítóan Cathleenre mosolygott. – Sikerülni fog, Cathleen Mary.

A lány Jason kék szemébe nézett, és egy pillanatig az volt az érzése, valóban képes lesz meggyőzni arról Harknesst, hogy teljesíteni tudja egy milliós forgalmat bonyolító cég kívánságait.

– Ideje indulnod. – Jason felállt, felsegítette a lányra a kabátkáját. – Menj el hozzá, hagyatkozz a szakértelmedre, és győzd meg!

A férfi bizakodása átragadt Cathleenre. Felszabadult mosollyal fogta meg a táskáját. – Jól nézek ki?

– Több mint jól – felelte Jason, és magához ölelte Cathleent. – Azt hiszem, meg kell majd igazítanod a rúzsozást a szádon – mondta, mielőtt megcsókolta. Cathleen nem védekezett. – Nem kívánok ne-

ked szerencsét – folytatta a férfi a lány arcát simogatva –, biztos vagyok benne, hogy sikerrel jársz.

Cathleent eltöltötte az önbizalom, amit Jasonnak köszönhetett. „Bárcsak Richard is így támogatná! Nem – utasította rendre magát –, nem fogom összehasonlítani Richardot Jasonnal. Miért is? Talán mert Richard húzná a rövidebbet? Nem, természetesen nem ezért. Jasonnak semmi veszteniválója nincs, bármit is tanácsol nekem. Richardnak sokkal nehezebben dolga van. Ő feleséget akar magának, és nem egy üzletasszonyt. Az ő helyzete egészen más.

Az irodában Cathleen azt sem tudta, hol áll a feje, annyi dolga volt, így aztán gyorsan elrepült az idő a tizenegyre megbeszélt tárgyalásig.

Colin Harkness pontosan olyan volt, mint amilyennek Cathleen elképzelte. Jason azt mondta, nagyon szigorú. A lány inkább mogorvának és fenyegetőnek találta az ötvenes éveiben járó, deres hajú, zord, szürke szemű, szikár testalkatú Harknesst Nem gondolta volna róla az ember, hogy bármi köze lehet egy parfümbirodalomhoz.

A reklámfőnök hatalmas mahagóni asztalán ott feküdt az irattartó, amelyet Cathleen küldött az új parfüm- és arcvízkészlet reklámötleteivel.

Colin Harkness kertelés nélkül a tárgyra tért. – Néhány ötlete egybevág a vállalkozás tervezett arculatával...

– Örömmel hallom. Én...

– Mások viszont tökéletesen alkalmatlanok. – Harkness hirtelen összecsapta az irattartót, és szürke szemével fagyosan nézett a lányra. – Azért hívtam ma ide, mert... – Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. – Elnézést – mondta, és felvette a kagylót.

Cathleen feszengve hallgatta, ahogy Harkness kiosztja titkárnőjét, amiért utasítása ellenére bekapcsolt egy hívást. A lány akkor kezdett jobban odafigyelni, amikor látta, hogy a férfi arckifejezése hirtelen megváltozik. Nyilván olyasvalaki hívta, akit nem rázhatott le csak úgy.

– Igen, uram – mondta igencsak tisztelettudóan a reklámfőnök. – Természetesen. Gondoskodni fogok róla. – Én... – Mielőtt befejezhette volna a mondatot, a túloldalon már letették a kagylót. Colin Harkness dühös pillantást vetett Cathleenre.

A lány kétségbeesett. Amúgy sem indult túl jól a beszélgetés, és akkor még ez is! Vigye el az ördög Jasont, az ő tehetségébe vetett bizalmával együtt! Még arra sem jutott ideje, hogy meséljen Colin Harknessnak az ügynökségéről. Hogyan meg így arról, mit tud? Alighanem rögtön kiteszi a szűrét, és máris elszalasztottá az alkalmat.

A lány legnagyobb elképedésére azonban Harkness újra kinyitotta az irattartót, és néhány lapot Cathleen orra alá dugott belőle. – Ezek itt azok az ötletek, amelyeket szívesen átvennék – mondta gorombán, aztán az egész irattartót a lány elé lökte. – A többit kidobhatja.

Cathleen úgy érezte, Colin Harknessnak nagyon ellenére van ez az egész. Valamilyen rejtélyes okból azonban a férfi nem meri széles ívben kihajtani a munkáját. Mi lehet a dolog mögött?

A lánynak sikerült lepleznie a zavarát. Határozott mozdulattal felállt. – Sohasem semmisítem meg a munkámat, Harkness úr – válaszolta. – Úgy látom, nem igazán érdeklik az általam javasolt ötletek.

– Ezt nem mondtam, Collier kisasszony. – Colin Harkness váratlanul elmosolyodott, aztán ő is felemelkedett a székéről. – Természetesen egész munkája érdekel bennünket.

– Pár perccel ezelőtt nem így láttam. – Cathleennek hirtelen eszébe jutott valami.

– Van valami köze esetleg a vőlegényemnek ahhoz, hogy ilyen gyorsan megváltozott a véleménye? – Richard végül is befolyásos ember Londonban. – Esetleg abba is csak miatta ment bele, hogy fogad engem? – A mai tárgyalás időpontját valóban csak az eljegyzés után tűzték ki.

Colin Harkness elsápadt. – A vőlegénye?

– Igen – felelte a lány. – Ha így áll a helyzet, arra kérem, hogy felejtse el az egészet. Nem szeretem, ha valaki más tollával ékeskedik. Azt akarom, hogy a saját munkám alapján ítéljenek meg.

Cathleennek egészen idáig eszébe sem jutott, hogy Richard nevének bármiféle befolyása lehet szakmai pályafutásának alakulására. Sajnos azonban így kell lennie, különben mi mással lehetne megmagyarázni Colin Harkness viselkedését?

Úgy tűnt, a férfi már soha nem fogja levenni a szemét a lány jegygyűrűjéről.

– Hát... és már az esküvő napját is kitűzték?

A lány felháborodottan nézett rá. – A jövő hónapban lesz.

– Fogalmam sem volt a dologról... – A férfi szemmel láthatóan meg volt döbbenve.

– Biztosíthatom, hogy ez egyáltalán nem fogja befolyásolni a munkámat – tette hozzá hűvösen Cathleen.

– Nem... természetesen nem... – Colin Harknessnak még mindig nem tért magához. – Nem tudtam, hogy gratulálnom kellene – mondta elgondolkodva a férfi. – Biztos vagyok abban, hogy sikerül majd úgy alakítanunk közös munkánkat, hogy ne zavarjuk meg esküvői terveiket. Van esetleg olyan munkatársa, akivel házasságkötése után együttműködhetem?

– Úgy tervezem, hogy az esküvő után tovább dolgozom – felelte Cathleen.

– Valóban? Semmi szükség arra, hogy miattunk elhalássza magánügyeit. – Egyre izgatottabb lett. – A vőlegénye aligha lenne ezért hálás nekem, vagyis nekünk.

– Megértené – mondta Cathleen, pedig egyáltalán nem így állt a dolog. Az ügynökség alighanem számos veszekedésre ad majd még okot közte és Richard között. Ez az ára annak, hogy egy gazdag és befolyásos férfi felesége lesz. Alacsony ár ekkora kiváltságért, – gondolta a lány.

– Bizonyára – mosolygott kényszeredetten a férfi. – Azért abból még nem származhat baj, ha megfelelően időzítjük a munkánkat.

Cathleen nem hitt ebben a hirtelen visszavonulásban, ez egyszerűen nem illett Colin Harknesshoz. – Ez azt jelenti, hogy komolyan számolnak velem az új reklámhadjáratban?

– Maga is nagyon jól tudja, Collier kisasszony... – Harkness megadta magát.

– Máris magáé a megbízás. Ez sohasem volt kétséges.

Cathleen alig akart hinni a fülének. Mi ez az egész? Öröme azonban nagyobb volt annál, mint hogy a tisztázatlan kérdésekkel törődjön.

– El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok önnek – mondta izgatottan a lány. – Nem fogja megbánni, hogy megadta számomra a lehetőséget. – Minden bizonnyal Richard befolyásának köszönhette,

hogy megkapta a megbízást. De nagyon hamar be fogja bizonyítani Colin Harknessnak, hogy kiváló munkát képes végezni.

– Remélem. Jogi osztályunk a hét végére elkészíti a szerződést. Nem is tartom fel tovább, alighanem fontosabb dolga is akad annál, hogy velem társalogjon.

„Fontosabb? Tényleg különös alak ez a Colin Harkness – gondolta Cathleen. – Nem kedvelem, mert előkelősködik és fontoskodik, de ez végül is nem számít. Csak az a fontos, hogy megkaptam a megbízást. És be fogom bizonyítani, hogy nincs szükségem közbenjárásra!”

*

– Hogy sikerült a megbeszélés? – kérdezte Beryl, amikor Cathleen visszaért az irodába.

– Megkaptuk a megrendelést. – Cathleen csak úgy ragyogott. Miért kellene elmesélnie, hogyan kapta meg a megbízást? Be fogja bizonyítani, hogy megérdemelte.

– Hát ez csodálatos, Cathleen! – kiáltott fel Beryl, aztán gyorsan hozzáfűzte, még mielőtt a lány kinyitotta volna az ajtót: – Valaki vár rád az irodádban.

Cathleen azonnal gyanakodni kezdett. – Kicsoda?

Titkárnője szemmel láthatóan zavarban volt. – Emlékszel arra a férfira, aki tegnap a rózsákat hozta?

– Túlságosan is. – Ez a Jason olyan, akár a pióca. – Rendben van, Beryl, nagyon köszönöm. – Ezzel a lány bement a szobájába, becsukta maga mögött az ajtót és belülről nekitámaszkodott.

Jason Cathleen íróasztalánál ült. Lassan felemelkedett, egy pillanatra sem vette le szemét a lány arcáról.

– Sikerült – szólalt meg végül. – Ugye megkaptad a megbízást? – Még mindig a fekete kordnadrág és a sárga póló volt rajta, de most sportos zakót is felvett hozzá. – Büszke vagyok rád.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte a lány igencsak barátságtalanul.

– Jól érzem, hogy van némi hűvösség a kérdésedben?

– Több, mint hűvösség – felelte nyersen a lány. – Jason, mit keresel itt?

– Ezek szerint nem kaptad meg a megrendelést?

– Csak azt szeretném tudni, mit keresel itt!

– Ünnepelni szerettem volna veled, Cathleen Mary. Egyébként ez nem volt túl kedves tőled. – Elővett egy üveg pezsgőt. Kinyitotta a palackot és teletöltötte a habzó folyadékkal a poharakat.

– Micsoda?

– Egész vagyonba kerültek a rózsák. – Odanyújtotta a lánynak az egyik poharat. – Te meg valamennyit az előszobába száműzted.

– Túlérzékenységben szenvedek.

A férfi ugyanolyan hitetlenkedve nézett rá, mint Beryl az előző nap. – Azokra a rózsákra, amelyeket reggelente a szállodai szobánkba hoztak, nem voltál allergiás.

Cathleen elvörösödött. – Csak akkor jön elő, ha túl sok van belőlük. Ezt honnan szerezted? – A pezsgőre mutatott. – Úgy tudtam, szállodai szobára sincs pénzed.

– Sikerült összekaparnom annyit, hogy fussa belőle egy üveg olcsó pezsgőre.

– Olcsó pezsgő nem létezik.

– Hagyd végre abba a veszekedést! Áruld el, ünnepelünk, vagy a bánatunkat fojtjuk italba?

– Semmit sem teszünk. Már megmondtam, egyetlen férfi sem fog az én költségemre jól élni.

Jason nem zavartatta magát. – A keserűség elrontja az ember életét.

– Akkor neked éppen balszerencséd van.

– Kértem tőled egyszer is valamit? – kérdezte gyengéden a férfi. – Azonkívül, hogy egyetlen éjszakára igénybe vehessem a vendégszobádat?

– Brian sem kért tőlem soha semmit. Csak én voltam annyira belebolondulva, hogy mindent nekiadtam, amim csak volt.

– Lehet, hogy egyszer majd belém is ennyire belém bolondulsz?

– Soha.

– Akkor meg semmi okod az aggodalomra. Idd meg a pezsgődet, Cathleen Mary, és ne vágj ilyen savanyú képet!

Semmi értelme, hogy Jasonnal veszekedjen, ezzel nem ér el semmit nála. Cathleen lemondóan megitta a pezsgőjét. A férfi az íróasztalra telepedett.

– Miért is álltam össze veled?

Jason elmosolyodott. – Gondold egyszerűen azt, hogy gyógyszer voltam sértett lelkedre, és ennek a gyógyszernek váratlan mellékhatásai támadtak.

– Mindenki téved egyszer életében. Úgy tűnik, az én életemnek te vagy a tévedése.

– Lehet, hogy nem is vagyok tévedés – ellenkezett a férfi. – Most pedig mondd meg végre, megkaptad-e a Melfordról a megbízást! Már épp eleget vártam a válaszodra.

– Megkaptam. Nem gondoltam volna, hogy tényleg megkapom, de így történt. Tulajdonképpen még most sem tudom elhinni.

Jason felugrott, magához rántotta és átölelte a lányt. – Tudtam, hogy sikerülni fog! Nagyon okos és tehetséges nő vagy, kincsem.

– És ezt te honnan tudod?

– Onnan, hogy csodálatos veled a szerelem.

Cathleent bosszantotta ez a magyarázat. Nem akart a Jasonnal töltött éjszakákra emlékezni.

– Felejtsd már el végre! – fortyant fel a lány. – Felejtsd el végre, hogy ostoba voltam, és lefeküdtem veled!

– Megpróbálom. De nem hiszem, hogy valaha is el tudom felejteni életem legfontosabb napjait. – Jason másról kezdett beszélni. – Richardnak már beszámoltál a sikeredről?

– Még nem.

– Nagyszerű! Akkor elvihetsz ebédelni.

– Soha.

– Miért? Neked is csak enned kell valamit.

– Csak nem veled.

– Ki készítette ma reggel a reggelit, amelyből erőt merítettél ahhoz, hogy tárgyalásba kezdj Colin Harkness-szal?

– A saját élelmiszereimből...

– Igen, de ki készítette el?

Néhány percig farkasszemet néztek, aztán Cathleen beadta a derekát. – Rendben van, veled ebédelek. Végül is igazad van, ennem kell valamit.

– Ezt a nagyvonalúságot! – Jason az ajtóhoz indult, hirtelen azonban megtorpant. – Biztosan nem lesz kínos számodra, ha velem látnak?

Cathleen tudta, hogy megérdemelte ezt a megjegyzést. Sokszor zavarta Jason kinézete, és ezt mindig érzékeltette is a férfival. Nem volt joga ehhez, hiszen Jason nagyon figyelmesen és nagyvonalúan viselkedett vele. Richard épp ilyen jól tudja, mikor találkozott Colin Harkness-szal, de még fel sem hívta, hogy megkérdezze tőle, hogy sikerült a tárgyalás.

„Már megint összehasonlítom őket! – gondolta kétségbeesetten a lány. – És megint Richard a vesztesen. Nem szabad elfelejtenem, hogy Jason csavargó!”

– Nem lesz kínos – felelte Cathleen hűvösen.

– Jut eszembe, még nem feleltem korábbi kérdésedre. A titkárnőd engedett be, mert azt mondtam neki, hogy a bátyád vágyok.

– Mit csináltál?

– Azt mondtam neki...

– Hallottam. Bennel ellentétben Beryl tudja, hogy nincs bátyám.

– Ennek ellenére beengedett.

Cathleen az ajkába harapott. – Azt is tudom, miért. A titkárnőm azt hiszi, nemcsak vőlegényem van, hanem szeretőm is.

– És nincs igaza?

Cathleen tűnődve nézett Jasonra. Igen, Richard a vőlegénye, a jövő hónaptól pedig a férje lesz. Ez a férfi itt mellette azonban a szeretője. Minden pillantása, valamennyi mozdulata valósággal simogatja...

– Menjünk – mondta nyersen a lány. – Nekem is csak egy óra ebédszünet jár, mint az alkalmazottaimnak.

– Cathleen – Jason gyengéden megsimogatta a lány arcát. – Valamikor tisztáznod kell ezt a dolgot. Minél hamarabb, annál jobb.

A lány hátrált egy lépést. – Ami engem illet, már mindent tisztáztam. Richard felesége leszek. Az ellen azonban semmi kifogásom, hogy meghívjalak egy ebédre.

Jason mintha mondani akart volna valamit, aztán mégsem szólt. Követte Cathleent az előszobába. Amikor Beryl íróasztalához értek, a férfi a lány vállára tette a kezét.

– Viszontlátásra, Lane asszony. – Barátságosan rámosolygott Berylre. – Örülök, hogy megismerhettem.

– Részemről a szerencse... hm... Collier úr? – felelte Beryl bizonytalanul. Cathleen oldalba bökte Jasont, mielőtt még a férfi bármit is válaszolhatott volna.

– Egy óra múlva itt vagyok – szólt oda a titkárnőjének. – Ha Richard keresne, mondd meg neki, hogy majd visszahívom.

– Igen, természetesen. – Beryl bizalmatlanul méregette Jasont, miközben a férfi Cathleennel az oldalán távozott az ügynökségből.

A felvonó felé menet Jason színészkedve az oldalát tapogatta. – Ez fájt – nyögte szemrehányóan.

– Magadnak köszönheted.

– Te aztán kemény nő vagy, Cathleen Mary Collier. – Úgy nyöszörgött, mintha legalábbis eltört volna a bordája.

– Rettenetes, igaz? – felelte Cathleen szenvtelenül, miközben a földalatti garázsban kinyitotta kocsijának ajtaját. Beült a kormány mögé, és jókedvűen figyelte, hogyan préseli be magát Jason. A kis sportkocsit nem ekkora férfiak számára tervezték.

– Kényelmesen ülsz? – kérdezte Cathleen, és indított.

Jason térde majdnem hozzáért az övéhez.

– Igen, nagyon – állította a férfi.

– Tulajdonképpen többet érdemeltél volna az oldalba bökésnél – jelentette ki a lány, miközben besorolt a sűrű déli forgalomba.

Jason egészen más véleményen volt. – Ez a hivalkodó gyűrű az ujjadon azt jelzi ugyan, hogy egy másik férfihoz tartozol, mégis velem pezsgőztél, és velem fogod most megünnepelni ezt a napot. Be fogom neked bizonyítani, hogy az életben fontosabb dolgok is vannak a szakmai sikereknél és annál, hogy férjhez menj egy gazdag férfihoz.

– Kétlem, hogy sikerülni fog.

– A szakmai sikerek nem zavarnak – mondta a férfi, inkább saját magának.

– Mindig is csodáltam azokat a nőket, akik érvényesülni tudtak a saját területükön. Azzal azonban sohasem értettem egyet, hogy valakit a fizetése alapján ítéljenek meg.

– Nem? – Cathleen egy olasz kisvendéglő előtt állította le a kocsit. – A pénz hatalom – folytatta. – Hatalom az emberek és a tárgyak felett. Nekem kell ez a hatalom, nem akarok áldozat lenni.

– És mit érsz ezzel a hatalommal?

– A szabadságot – felelte a lány. – A szabadságot ahhoz, hogy azt tehessem, amit akarok, és az lehessek, aki vagyok.

A főpincér egy ablak melletti asztalhoz vezette Cathleent és Jasont. A lány törzsvendégnek számított, a pincér nevén szólította, amikor köszöntötte, aztán felvette a rendelést.

– Hogyan akarsz szabad lenni, amikor egy olyan férfi a férjed, akit nem szeretsz?

A lány fölpillantott, és látta, hogy Jason figyeli minden rezdülését. A férfit nyilvánvalóan nem hagyja nyugodni ez a téma, különben aligha térne rá minduntalan vissza.

– Ki mondta, hogy nem szeretem Richardot?

– Én.

– Nem tudhatod, mit érzek.

– Azt viszont tudom, hogy még mindig hatással van rád, ha megcsókollak. – Jason behatóan vizsgálgatta Cathleent.

– Richard is még mindig hatással van rám – felelte a lány –, úgyhogy ez semmit sem bizonyít.

– Lefeküdtél már vele?

Cathleen gyanúsításnak érezte a kérdést. Esze ágában sem volt megmondani az igazat. – Azt hittem, te mindig mindent tudsz.

Jason figyelmesen vizsgálgatta a lány arcát. – Tudom már. – Úgy tűnt, a férfi megkönnyebbült. – Lefeküdtél Briannel, mert szeretted. Én menekülést jelentettem számodra a fájdalomból, amelyet egyedül képtelen voltál elviselni, Richard James pedig az a férfi, akitől megkapod a hatalmat, amelyre vágysz. Nem, még nem feküdtél le vele, mert semmi okot nem láttál erre eddigi kapcsolatokban.

– Nem vagyok ilyen számító...

– Kihasználtál engem, és kihasználod Richard Jamest is.

A lány elfordította a fejét. – Nem akarok itt és most veszekedni veled, Jason. – Zavartan körbepillantott.

– Mindig és mindenhol veszekedni fogunk, egészen addig, amíg fel nem bontod az eljegyzést és hozzám nem jössz feleségül.

Cathleen barátságosan rámosolygott a pincérre, aki éppen kihozta az ebédet.

– Nem beszélhetnénk valami másról, amíg eszünk? – Végül is ünnepelni akartunk – figyelmeztette a férfit.

– Azt is tesszük – helyeselt Jason. – Most, hogy egy sikeres reklámügynökség főnöknője vagy, talán segítségemre lehetnél abban, hogy valamilyen munkát találjak.

– Mintha azt mondtad volna, nem sürgős a dolog.

– Nem is sürgős, csak éppen be kell bizonyítanom a nőnek, akit feleségül akarok venni, hogy el tudom tartani. Különben szóba sem jöhetek nála.

– Semmiképpen sem jöhetsz szóba nála, akár van munkád, akár nincs. Nem tudnád megoldani, hogy egyszer s mindenkorra elintézettnek tekintsd ezt a kérdést?

Jason a fejét csóválta. – Céltudatos ember vagyok.

– Akkor állítsuk ezt a céltudatosságot a munkakeresés szolgálatába. Mihez értesz?

– Mindenhez.

Cathleen türelmetlenül felsóhajtott. – Ne nehezítsd meg feleslegesen a dolgunkat, Jason! Mivel foglalkoztál eddig?

A férfi elgondolkodott. – Majdnem mindenhez értek. Tényleg – tette hozzá, amikor a lány kétkedőn nézett rá. – Ismerőseim az üzleti életből igazolhatják, hogy így van. Mindenféle munkát végeztem, a kifutófiútól a vállalatvezető munkatársáig.

Cathleen hitetlenkedve nézett rá. Jason nem úgy festett, mintha valaha is dolgozott volna íróasztal mellett, vagy mint aki bármiféle felelős beosztásban volt már életében.

– Tudom, nem látszik rajtam – mondta bűnbánóan a férfi –, de tényleg így van. Csak éppen kedvelem a kényelmes öltözéket, amikor éppen megengedhetem.

– Mikor hagytad abba a munkát a vállalatvezető mellett?

– Tulajdonkeppen nem is hagytam abba...

– Elbocsátottak – nézett rá megvetően a lány.

– Nem ez a helyes kifejezés.

– Szóval megkértek, hogy mondj fel. Szakmai pályafutásod nem valami fényes, Jason. Az egyik munkahelyedről egyszerűen kirúgtak, Kanadából pedig megfutamodtál.

– Könnyen megunom a dolgokat.

– És ennek ellenére meg akarsz nősülni. Lehetetlen alak vagy, Jason. Valószínűleg már egy hónappal az esküvő után újra nekiindulnál a nagyvilágnak.

– De magammal vinnélek.

– Nem tervezem, hogy élelem hátralévő részében bőröndből éljek.

– Ezért keresek állandó munkahelyet. Szerinted mi legyen az? Mi legyen jövendő férjed foglalkozása?

– Egy nagy és sikeres cég főnökének kell lennie – jelentette ki Cathleen.

– Félre a tréfával, komolyan kérdeztem.

– Szó sem volt tréfáról.

– Ettől tartottam – sóhajtott a férfi. – Hát akkor fel kell küzdenem magam. – Megvan! – mondta, és felderült a képe. – Kezdetnek elmehetnék manökennek. Mi a véleményed?

– Dolgozták már manökenként?

– Nem, de nem lehet túl nehéz dolog. Nem hiszed, hogy alkalmas lennék rá?

A férfiban minden megvolt, ami ehhez a munkához kell: a kisportolt alak, a megnyerő külső és a férfias vonzóerő. Cathleennek csak Jason kitartását illetően voltak kétségei.

– Biztos vagyok abban, hogy alkalmas vagy rá – felelte hűvösen a lány. – Ez a munka azonban nagyon lealacsonyító is lehet. Én... – Cathleennek torkán akadt a szó, amikor meglátta az étterembe belépő buja szőkeséget. Gyorsan a nő kísérőjére pillantott, és megkönnyebbülten sóhajtott fel. Kár volt megijednie: nem Brian volt az.

Cathleen nem vette észre, hogy Jason követte a tekintetét, és látta, ahogy a szőkeség a kísérőjével helyet foglal az egyik asztalnál. Cathleen elsápadt. Szokásos önbizalma most egyszeriben elillant.

– Nem akarom mutogatni magam – vette fel Jason újra a beszélgetés fonalát, hogy elterelje a lány figyelmét.

Cathleen pár pillanatig értetlenül meredt rá, aztán összeszedte magát. Őrültség, hogy ennyire kihozza a sodrából az, hogy viszontlátta Coral Lintont. Brian már semmit sem jelent a számára, kész, vége. Egyébként is számíthatott rá, hogy valahol összefutnak, hiszen ugyanabban a városban élnek.

– Úgy gondolod, nem lennél rá alkalmas? – kérdezte gúnyosan a lány.

– Nem tudom. Szerinted?

Cathleen elmosolyodott. – Szerintem nagyon jó aktmodell válna belőled.

Jason visszamosolygok a lányra. – Én is szeretem a te testedet, Cathleen Mary.

Cathleen nem állta sokáig, a férfi pillantását, túlontúl erős érzelmeket kavart fel benne. Elfordult, és akaratlanul is Coralra esett a pillantása, aki élénken társalgott asztaltársával. A férfi ötvenes évei elején járhatott és nagyon jól nézett ki. Coral alighanem megérezte, hogy figyelik, és megfordult. Szemmel láthatóan megismerte Cathleent, mert hirtelen megrezzent.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Jason.

Cathleen bocsánatkérően elmosolyodott, és letette az evőeszközöket. – Nem igazán. És te? – Csak most vette észre, hogy a férfi sem eszik.

– Én sem. Menjünk?

A lány bólintott. Coral Linton mindent felidézett benne, amit elveszített. Mielőtt még elindultak volna, valaki megállt az asztaluk mellett. Cathleen felpillantott: Coral Linton állt ott.

– Remélem, nem zavarok – mondta. – Szerettem volna annyi idő után végre legalább jó napot kívánni.

Cathleennek fogalma sem volt, miért érzi ezt kötelességének Coral. Az első és utolsó alkalommal, amikor találkoztak, a hölgy világosan kifejezésre juttatta, hogy nem kíván vele újra találkozni.

Cathleen ebben a pillanatban rádöbbent, hogy tévedett. Coral nem hozzá beszélt, hanem Jasonhoz. Csábítóan mosolygott a férfira, róla, Cathleenről tudomást sem vett.

– Rég nem láttalak, drágám – bájolgott. – Hol bujkáltál ennyi ideig?

Jason zsebre dugott kézzel állt, és félig gúnyosan, félig ingerkedően nézett Coralra. Ajkán érzéki mosoly játszott. – Hol itt, hol ott, Coral – felelte vontatottan. – Hallottam, hogy nemrégiben férjhez mentél.

Coral elhúzta a száját. – Így van – mondta ingerülten –, de mindenki téved egyszer.

– Úgy hangzik, mintha nem sikerült volna túl jól a házasságod.

– Nem túl rózsás dolog egy művész feleségének lenni – mondta Coral, és kihívó pillantást vetett Cathleenre. – Maga csak tudja, igaz?

– Úgy gondolja?

– Természetesen. – Coral gurgulázva felnevetett. – Úgy látom, nem rázta meg nagyon Brian elvesztése. Olvastam az újságban a közleményt az eljegyzéséről, most meg Jasonnal üldögél itt. Meg fogom mondani Briannek, hogy nélküle is remekül boldogul. Jó?

– Tegye, ha óhajtja.

– Ó, de még mennyire! – Coral nevetése most durván csengett. – Legalább tudok majd mit válaszolni neki, amikor dicshimnuszokat zeng magáról. Mindig tisztában voltam azzal, hogy maga nem az erény mintaképe, ahogy Brian gondolja. Mindannyiunknak megvannak a kis titkaink, nemdebár? – Jelentőségteljes pillantást vetett a férfira, aki az asztaluknál várta. – Örülök, hogy láttalak, Jason. Hívj majd fel! Ugye megvan még a számom?

A férfi bólintott.

Cathleen elsápadt haragjában. Egyértelmű, hogy Coral és Jason valamikor nagyon közeli barátok voltak. Lehet, hogy Jason lefeküdt ezzel a nővel? Nem lehet ilyen kegyetlen a sors!

5. FEJEZET

– Mit szeretnél tudni? – Jason meg sem várta, hogy Cathleen kezdjen érdeklődni Coralhoz fűződő viszonyáról.

A lány irodájába menet egyikük sem szólt egy szót sem. Cathleen még mindig képtelen volt felfogni, hogy Coral és Jason ismerik

egymást, és nyilvánvalóan sokkal több volt közöttük egyszerű barátságnál.

– Könnyű kitalálni.

Jason a lány íróasztalának szélén ült, egyik lábát az előtte álló székre tette. – Nekem nem.

Cathleen döbbenten nézett rá. – Ismered azt a nőt, igaz? – kérdezte metsző hangon.

– Természetesen. Végül is ő akart velem beszélni. Nem vetted észre?

– Túlságosan is egyértelmű volt. – Cathleen idegesen le-fel járkált. – Azt is tudod, hogy a volt vőlegényem felesége. Ezért érdekel, hogy mi van vele.

– Erre mit mondjak? – kérdezte ártatlanul a férfi.

– Hogy lefeküdtél vele.

– Ha jól emlékszem – felelte Jason elnyújtva a szavakat –, nem sokat feküdtünk nyugodtan. Coral nagyon szenvedélyes nő.

– Briantól már hallottam erről. – Cathleen összekulcsolta a kezét, még mindig nagyon sápadt volt. – Szóval viszonyotok volt?

– Nem egészen. – A férfi lesütötte a szemét. – Coral többet akart, mint amennyit akkoriban hajlandó voltam adni. Minden figyelmemre igényt tartott, amire én akkor nem voltam felkészülve, vagy egyszerűen csak nem akartam.

– És most?

– Most férjes asszony. – Úgy tűnt, Jason ezzel le is zárta a témát.

– Ami szemmel láthatóan semmitől sem tartja vissza. Alighanem rájöttél, hogy nem Brian társaságában volt.

A férfi elmosolyodott. – Így van. Nem lehetett Brian, akkor ugyanis az idősebb férfiak lennének az eseteid. Ezt pedig el sem tudom képzelni rólad.

– Nincs is így – erősítette meg a lány. – Coralt azonban aligha fogja megakadályozni a jegygyűrűje abban, hogy viszonyt folytasson veled.

– Engem viszont megakadályoz.

– Miért? – kérdezte Cathleen gyanakvón. – Én is jegygyűrűt viselek, és te mégis úgy döntöttél, hogy megszerzel magadnak.

– Hogy feleségül veszlek – javította ki Jason komolyan. – Ezenkívül te még csak a bal kezeden hordod a jegygyűrűt, és ez számomra azt jelenti, hogy még nem ígérkeztél el teljesen. Persze ha az én menyasszonyom volnál, egészen más lenne a helyzet.

– Semmi esélyed. Most már végképpen. – Cathleent megdöbbentette, hogy valamikor Jason sem tudott ellenállni Coral bájainak.

A férfi, mintha kitalálta volna a gondolatait, felállt és magához vonta a lányt, hiába védekezett Cathleen. – Ami történt, megtörtént, Cathleen Mary – mondta gyengéden. – Már nem tudom meg nem történtté tenni. Én sem ítéltelek el azért, mert lefeküdtél Briannel, amikor még nem ismertük egymást.

– Azért feküdtem le vele, mert szerettem.

– Tudom. Nem éreztem semmi különöset Coral iránt, s ő sem én irántam. Kívántuk egymást, ez volt minden. Kétszer-háromszor találkoztunk – magyarázta Jason. – Ezt nem lehet kapcsolatnak nevezni. Megjegyzem, a szállodában nem panaszkodtál azokra a tapasztalatokra, amelyeket az olyan nőknél szereztem, mint Coral.

Cathleen elvörösödött, amikor eszébe jutott, milyen heves szenvedélyre tudta lobbantani Jason másodpercek alatt. A férfi ismerte a nők valamennyi érzékeny pontját. Ha karjába vette Cathleent, csak úgy tomboltak benne az érzelmek. A tapasztalt Jason akkora vágyat ébresztett benne, és a kéjnek olyan csúcsaira juttatta el, amire Brian soha nem lett volna képes. De az nem elég, ha két ember remekül megérti egymást az ágyban. Hol marad a szerelem? A szerelemnek nem volt szerepe Jasonhoz fűződő kapcsolatában. Még most sincs szó szerelemről, amikor a férfi házasságról beszél.

„És ha szerelmes lennék belé, vajon akkor is ilyen határozottan visszautasítanám? – töprengett a lány. – Természetesen – válaszolt önmagának. – Jason nem az a férfi, akire nekem szükségem van.”

Cathleen ennek ellenére nem tudott elszakadni Jasontól. Szinte megbénította a férfi kék szemének gyengéd pillantása, izmos testének közelsége.

– Jason! – Cathleen el sem akarta hinni, hogy ez a vágyakozó kiáltás belőle szakadt ki. Ennyi vágy lakozna benne?

– Tudom, kedvesem – nyugtatta a férfi. Kezét a lány csípőjén nyugtatta, szorosan Cathleenhez simult. – Én is kívánlak, de éppen most fogadtam meg valamit magamnak. És ezt a fogadalmat be fogom tartani.

– Valóban? – A lány Jasonhoz bújt, amikor a férfi csókokkal borította be a nyakát.

– Igen. – Jason szenvedélyesen szájon csókolta.

– És mit fogadtál meg magadnak? – kérdezte Cathleen levegő után kapkodva.

– Hogy addig nem szeretkezem veled, amíg ez a gyűrű nem kerül le az ujjadról, és meg nem ígéred nekem, hogy a feleségem leszel. – Gyengéden tenyerébe fogta a lány mellét.

Cathleen csak néhány másodperc múlva fogta fel, mit is mondott Jason, addig minden mást elfeledtetett vele a férfi gyengédsége. Ekkor azonban hirtelen világossá vált számára Jason szavainak a jelentése. Zavartan nézett rá. – Ezt hogy érted?

– Sohasem leszek férjes asszony szeretője. Nem akarok az a férfi lenni, akihez az asszony titokban eljár, miközben a férje dolgozik, hogy előteremtse azt a fényűzést, amelyre a felesége vágyik.

Cathleen kiszabadította magát Jason öleléséből és néhány pillanatig hitetlenkedve nézett rá. – Ezt gondolod rólam?

– Egyébként miért mennél férjhez Richard Jameshez? – kérdezte a férfi. – Hiszen nem szereted.

– Tisztelem – védekezett a lány.

– Engem nem tisztelsz?

Értelmetlen volt ez a vita, ám egyiküknek sem volt annyi ereje, hogy befejezze.

– Hogyan tisztelhetnék egy olyan férfit, aki saját állítása szerint a rengeteg eszével csak úgy él bele a világba, ami más szavakkal kifejezve azt jelenti, hogy egyik nőtől megy a másikhoz, kitartatja magát velük, amíg nem kínálkozik egy még jobb lehetőség?

Jason elsápadt. – Szóval ezt gondolod rólam?

– Coralnak alighanem szokásává vált, hogy segítsen az úgynevezett szükséget szenvedő ifjakon, akik aztán majd tőle függenek. – Cathleen magánkívül volt a haragtól. – Ezenkívül az utóbbi két napban ingyen ettél és laktál nálam.

– Szóval nem sokkal vagyok jobb egy selyemfiúnál?

– Ezt nem mondtam.

– Valóban nem? Szerintem viszont ezt mondtad. Lehet, hogy csalódtam benned, Cathleen. Mindig a külsőségek alapján ítéled meg az embereket. Úgy látszik, Brian Linton az a férfi, akire valójában vágysz. Hallottuk, mit mondott Coral a házasságukról, így hát nagyon könnyen előfordulhat, hogy Brian hamarosan visszatér hozzád. – Megvetően végigmérte a lányt. – Sajnálom, hogy egyáltalán találkoztam veled.

– Ezzel kirohant az irodából.

– Jason! – kiáltotta utána Cathleen, a férfi azonban már bevágta maga mögött az ajtót.

Vigye el az ördög! Hogy jön ahhoz, hogy lépten-nyomon betörjön az életembe, képtelenségeket állítson, aztán meg újra eltűnjön? Vajon tényleg összeomlóban van Brian házassága? Coral ilyesmire célzott, meg arra is, mintha részben Cathleen miatt lenne így. Ő azonban egyáltalán nem akarja visszaszerezni Briant, aki már megmutatta neki igazi arcát, amikor megcsalta Corallal.

„Akárcsak én, amikor Jason szemébe vágtam gyűlölködő vádaskodásaimat? – gondolta Cathleen. – Ez lenne az én igazi arcom? Hogyan tud ez az alak ilyen dolgokat kihozni belőlem? Természetesen nem tartom selyemfiúnak. Még soha semmit nem kért tőlem. Ma délben pedig Coral kínálkozott fel neki, Jason még csak nem is bátorította erre. Féltékeny vagyok Jasonra, mert valamikor viszonya volt Corallal. Ezért viselkedtem így. Ha viszont féltékeny vagyok, akkor szeretem Jasont, ez pedig nem lehet igaz.”

Cathleen dühösen feltépte szobája ajtaját. – Beryl – kiáltotta ha még egyszer megjelenne itt a „bátyám”, nem óhajtom látni. Világos?

– Igen, de... – szólt volna közbe meglepetten a titkárnő.

– Rendben van – szakította félbe Cathleen. – Richard hívott már?

– Nem.

– Ó! – Ez a hír csak még tovább rontotta Cathleen hangulatát – Akkor légy szíves, hívd fel nekem. Azonnal! – dörrent rá Berylre, amikor a nő nem mozdult abban a pillanatban.

– Igen, természetesen. – Beryl felemelte a kagylót.

*

Cathleen visszament a szobájába és becsukta maga mögött az ajtót. Lassan párologni kezdett a dühe. Mielőtt azonban teljesen elszállt volna, megszólalt az íróasztalán a telefon. A lány nagy lélegzetet vett és felemelte a kagylót. Kissé remegett a keze.

– Richard van a vonalban, Cathleen – mondta Beryl hűvösen.

„Istenem – gondolta a lány –, most még a titkárnőmet is magamra haragítottam! Később majd megmagyarázom neki, miért volt ilyen rossz a kedvem. Lehet, hogy nem is magyarázom meg, csak.,."

– Cathleen – szakította félbe a gondolatmenetet Richard –, mit jelentsen ez az egész?

– Mi mit jelent? Elfelejtetted, milyen nap van ma?

– Ma? De hát... Ó, a tárgyalásod Colin Harkness-szal. Hogy ment?

– Valóban érdekel?

– Természetesen érdekel – felelte a férfi sértetten. – Megértem, hogy dühös vagy, Cathleen, de hát te sem nyerhetsz mindig. Figyelmeztettelek, hogy...

– Megkaptam a megbízást – szólt közbe a lány. Csodálkozott azon, hogy Richard nem tudja, mekkora befolyása van. Végül is Colin Harkness azért adta be a derekát, mert ő Richard menyasszonya.

– Mit mondtál? – kérdezte a férfi.

– Megkaptam a Melfordtól a megbízást – ismételte meg Cathleen fojtott hangon. – A hét végén aláírhatom a szerződést.

– Hiszen ez csodálatos, Cathleen – örvendezett Richard. – Jó munkát végeztél. Hol ünnepelünk ma este?

Richard úgy viselkedett, ahogy azt a lány elvárta tőle, ebben a pillanatban Cathleennek mégis Jason jutott eszébe, a férfi bizalma, amely oly bátorítóan hatott rá. Jason annyira bízott az ő képességeiben, hogy egy üveg pezsgővel várta. Ő meg néhány perccel ezelőtt olyan sértéseket vágott a fejéhez, amelyekre gondolva most szégyenében elpirult.

– Cathleen! – szólongatta Richard türelmetlenül, amikor a lány nem válaszolt.

„Istenem – gondolta a lány –, Jason abban a hiszemben távozott, hogy megvetem. Dehogy vetem meg, én... Hogyan? Szeretem? Azt

nem, ahhoz viszont nincs jogom, hogy ilyen leereszkedően ítéljek róla. Felelőtlenül és kötelezettségek nélkül élvezi az életet... Ha viszont nem akar felelősséget és kötelezettséget vállalni, akkor miért kérte meg a kezem?”

– Cathleen! – Richard most már tényleg türelmetlen volt. – Azért igazán nem kellene haragudnod rám, mert elfelejtettem, mikor mégy tárgyalni a Melfordhoz. Én nem...

– Nem haragszom – biztosította a férfit sietősen Cathleen. – Sohasem haragszom – tette még hozzá. – Ünneplésre viszont semmi ok nincs. – Már éppen eleget ünnepelt ma, meglehetősen siralmas eredménnyel. – Majd akkor ünnepelünk, ha sikerrel teljesítettem a megbízást. Több hónapos kemény munka áll előttem, amíg elérem ezt a célt.

– Azért egy kicsit ünnepelhetnénk – makacskodott Richard. – Mi lenne, ha eljönnél hozzám?

– Jól hangzik – fogadta el a lány a meghívást. Közben teljesen elszállt a mérge.

– Nyolc körül ott leszek. Rendben?

– Rendben, akkor nyolckor várlak.

Cathleen maga elé meredt. Mit szólna Richard, ha tudná, hogy két rövid napig egy férfira bízta magát, s ettől védettnek és gondtalannak érezte magát? Mindezt Jasonnak köszönhette, s ő most eltűnt. Még egy telefonszámot sem tud, amelyen felhívhatná, hogy bocsánatot kérjen tőle. Lehet, hogy soha többé nem látja.

A vacsora pompás volt. Richard házvezetőnője leszedte az asztalt, aztán hazament. Cathleen és Richard kettesben maradt. A nappaliban ültek, ahol minden bútor fekete és krémszínű volt.

Richard lakása jellegzetes agglegénylakás volt. A műértő szemével nézve, aki nap mint nap színekkel dolgozik, Cathleen számos olyan dolgot felfedezett, amelyet megváltoztatna itt, hogy több melegséget és egyéni vonást sugározzanak ezek a helyiségek.

– Hogy halad a munka az új reklámhadjáratommal kapcsolatban? – Richard mindkettejüknek töltött egy-egy pohárka konyakot, aztán leült a lány mellé a kanapéra.

– Mindent átadtam Clarissának – felelte Cathleen. – Harkness úr ragaszkodott ahhoz, hogy személyesen vezessem a Melford számára végzett munkát.

– Ezért nem érsz rá arra, hogy az én megbízásommal foglalkozz – állapította meg Richard.

– Így van – ismerte be bűnbánóan a lány.

– Tudom, hogy a Melford nagyon fontos neked, Cathleen – mondta a férfi –, de azért ne feledkezz meg arról, hogy a kis cégek tartják fenn az ügynökségedet, ahogyan eddig is ők adták a megrendeléseket. Sok ismerősömet küldtem az ügynökségedhez. Nagyon nem örülnék, ha most cserbenhagynál.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Csak ne idegeskedj, Cathleen – nyugtatta Richard. – Nem tudom, mi van veled mostanában, a legkisebb dologtól is rögtön a plafonon vagy. A kettőnk kapcsolata az oka?

– A kettőnk kapcsolata? – ismételte meg értetlenül a lány. – Nem tudom, mire gondolsz.

– Mindketten felnőttek vagyunk, a magunk felnőttekre jellemző szükségleteivel – magyarázta a férfi. – Nem tudom, nálad mi a helyzet, én már alig bírom ezt a szűzies életet.

– Hiszen megállapodtunk abban, hogy...

– Az ilyen megállapodások arra valók, hogy megszegjék őket, Cathleen – vágott a szavába Richard. – Már majdnem három hónapja annak, hogy nővel voltam. Röviddel azelőtt történt, hogy járni kezdtünk. És te olyan szép vagy! – Kivette a lány kezéből a konyakospoharat. – Tudod, hogy szeretlek, hogy kívánlak, Cathleen.

Richard olyan közel volt hozzá, hogy a lány a haján érezte a férfi meleg leheletét. Egyik kezével gyengéden az arcát simogatta, a másikkal magához vonta, aztán lehajolt hozzá, hogy megcsókolja. Cathleen hirtelen ráeszmélt, hogy nem akar csókolózni Richarddal. Még azelőtt rádöbbent erre, hogy a férfi szája az ajkához ért volna.

– Nagyon fáradt vagyok, Richard – mondta, és ügyesen kitért a közeledő száj elől. – Zűrös hetem volt.

– Semmit sem kell tenned, Cathleen – felelt a férfi. – Engedd el magad, minden egyebet bízz rám. – Megcsókolta a lány vállát.

Cathleen éppen annyira tudott még uralkodni magán, hogy ne lökje el Richardot. Kényszerítette magát, hogy eltűrje a férfi keze és ajka érintéseit. Sejtelme sem volt arról, miért zavarja hirtelen mindez. Richard már sokszor megcsókolta, s nem tudta, miért van most ennyire ellenére a közeledése. Azt a gondolatot azonban elviselhetetlennek érezte, hogy lefeküdjön vele.

– Tényleg nem vagyok a megfelelő hangulatban, Richard. – Kiszabadította magát a férfi öleléséből és felállt. Elpirult, amikor meglátta Richard dühös arcát. – Nem vagyok felkészülve erre – szabadkozott gyorsan.

– Mondtam már, hogy mindent rám bízhatsz. – Richard odament hozzá. – Oldaná a belső feszültségedet.

– Nem vagyok feszült – felelte ingerülten a lány. – Csak fáradt. Lehet, hogy nem volt jó ötlet ma este eljönni hozzád – folytatta idegesen. Most már tudta, miféle ünneplést tervezett erre az estére Richard.

– Mi a csuda van veled? – Richardnak fogytán volt a türelme. – Csak azt javasoltam, hogy szeretkezzünk, nem akartalak megerőszakolni.

Cathleen nagyot nyelt. Maga sem tudta mi van vele, hogyan magyarázhatná meg akkor a férfinak, mit érez? – Kedvesem, próbálj meg megérteni! – Csitítóan Richard mellkasára tette a kezét, de nyomban vissza is húzta, amikor a férfi szemében vágy gyúlt. – Nem akarok az első együttlétünknél csalódást okozni neked.

– Sohasem okoznál nekem csalódást. Nem tudtad?

– Okoznék, ha ma este lefeküdnénk egymással. Késő́re jár, Richard. – Jelentőségteljesen karórájára pillantott. – Talán holnap. Jó?

– Ha neked úgy a jobb...

Cathleen látta Richardon, hogy egy szavát sem hiszi.

Tudta, hogy magára haragította a férfit, mégis rémülettel töltötte el, ha csak rágondolt, hogy le kell feküdnie vele. Dühös volt önmagára és csodálkozott saját viselkedésén, de képtelen volt erőt venni magán.

*

Hazafele egész úton saját magát szidta. Néhány hét múlva hozzámegy Richardhoz, és akkor nem utasíthatja el a közeledését.

Ma este ráadásul nemcsak elutasította, hanem undorodva elfordult tőle.

És mindezt csakis Jason miatt, az érzések miatt, amelyeket ő váltott ki belőle az érintésével, s azért, mert a férfi ma délután úgy hagyta ott, hogy nem adta meg a telefonszámát, ahol elérhetné. Tulajdonképpen semmi oka rá, hogy keresse, mégsem tetszett neki ez a helyzet. Zavarta, hogy nem tudja, hol van, kivel van, és jelentkezik-e még valaha is.

Cathleen titokban azt remélte, hogy Jason a lakásában fogja várni. Többek között ezért is távozott olyan sietve Richardtól. Izgatottan lépett be a lakásába. Gyorsan körbepillantott, s megállapította, hogy Jason nem járt itt.

„Mi lesz, ha soha többé nem jön el? – töprengett. – De hát ezt akartam! Vagy mégsem? Jaj, már azt sem tudom, mit akarok! Semmit sem tudok... Agyonhajszoltam magam, ennyi az egész.”

Amikor néhány perccel később kopogtak, Cathleen boldogan rohant az ajtóhoz. Vajon milyen békülési ajándékot hoz most Jason? Pezsgőt? Még több rózsát? Jason mindenféle meglepetésre képes. Cathleennek nagy kő esett le a szívéről, hogy újra láthatja a férfit.

– Azt hittem, hogy... Ó, Gill! – Cathleen ajkáról lehervadt a mosoly. Csalódottan üdvözölte szomszédnőjét.

Gill barátságosan mosolygott. A magas szőke lány életében már annyi férfi volt, hogy Cathleen nemigen hitte, hogy Gill még valamennyiük nevére emlékszik. – Remélem, nem zavarok.

– Egyáltalán nem. Mit tehetek érted?

– Tudnál kölcsönadni egy kis kávét? – kérdezte Gill. – Csak neszkávém van, a barátom pedig csak a frissen főtt kávét szereti. Tudom, hogy neked mindig van itthon kávéd. Adnál kölcsön?

– Gyere be – mondta Cathleen fáradtan. – Hozom a kávét.

Gill követte Cathleent a konyhába. – Én semmi különbséget nem érzek a kettő között. Giles, barátom viszont azt mondja, ki nem állhatja a neszkávét.

Cathleen teljes mértékben egyetértett Gilesszal. Ő is utálta a neszkávét. – A férfi a Lamborghinival – mondta halkan, miközben a szekrényben a kávét kereste.

– Tessék? – kérdezte zavartan Gill.

– A barátodnak Lamborghinija van, ugye? – Végre megtalálta a keresett dobozt. Ideje, hogy rendet rakjon a konyhaszekrényben! Ezt az összevisszaságot! – Tessék, vidd el nyugodtan az egész dobozt – mondta Gillnek.

– Köszönöm szépen – felelte a lány. – Egyébként tévedsz, Gilesnek BMW-je van. „Szóval a fürge, piros sportkocsi gazdájának Gill már ki is adta az útját! Talán az én életem is sokkal egyszerűbb lenne, ha Gillhez hasonlóan magam is beérném a futó kalandokkal" – gondolta Cathleen.

– Jaj, Gill – kiáltott szomszédnője után, aki már majdnem a bejárati ajtóban volt. – Visszahoznád a salátástálaimat? Már néhány hete...

– Természetesen – bólintott Gill. – Majd felhozom őket.

Cathleen nemigen bízott ebben. Gyakran elhangzott már ez az ígéret, amióta Gill kölcsönkérte őket.

6. FEJEZET

Másnap Cathleen iszonyúan fáradt és borzalmasan rosszkedvű volt. Igazából arra számított, hogy Jason a késői óra ellenére még előkerül. A férfi azonban nem jelentkezett, ő pedig nem tudott elaludni.

– Valami baj van, Cathleen? – kérdezte Beryl, amikor késő délután bement főnöknője szobájába.

– Mi baj volna?

– Joyce majdnem sírt, amikor kijött tőled.

– Helyes – felelte Cathleen. – Már készen kellene lenniük a Denison-féle anyagoknak. Nem azért fizetem Joyce-t, hogy itt üldögéljen és Bernarddal enyelegjen.

– Világos – helyeselt Beryl. – Azon gondolkodom, nem akarsz-e valamit elmondani nekem.

– Azt hiszem, nem.

– Hát, Richard már háromszor telefonált. Mindig azt kellett mondanom neki, hogy házon kívül vagy, pedig itt voltál. – Berylen látszott, hogy valóban aggódik. – Összefügg az idegességed a hét elején váratlanul felbukkant bátyáddal? Nekem semmi kifogásom nem lenne egy ilyen báty ellen.

– Beryl!

Cathleen felsóhajtott és hátradőlt a széken. Arca sápadt volt, szeme gyanúsan fénylett. – Ennyire látszik? – kérdezte fáradtan.

– Nem tudom pontosan, minek kellene látszania – mondta Beryl, és az íróasztal szélére ült –, de az nyilvánvaló, hogy valami bánt.

Cathleen lehunyta a szemét és hasogató halántékát dörzsölgette. – Bárcsak Kanadában maradt volna!

– A bátyád?

Cathleen a titkárnőjére nézett. – Jason Rourke. Ő nem telefonált, igaz?

Beryl a fejét csóválta. – Nem. Szóval Jasonnak hívják – mondta elgondolkodva. – Tényleg vonzó pasas.

– Igen – helyeselt szomorúan Cathleen. – Miért nem ilyen vonzó minden férfi?

– Megkérdezhetem, milyen szerepet tölt be az életedben?

– Semmilyet. Nem akarom, hogy bármilyet is betöltsön.

– És mégis betölt?

– Nem tudom, Beryl. Azt hittem, nem, most viszont eltűnt.

– Aggódsz miatta?

– Nem erről van szó. Felnőtt férfi, nagyon jól tud vigyázni magára. Csak éppen nem voltam túl kedves hozzá tegnap, mielőtt elment. Olyan dolgokat is mondtam, amelyeket szívesen visszavonnék.

– Emiatt nem aggódnék. – Beryl felállt. – Elbújt és duzzog. A férfiak olyanok, mint a gyerekek. Hamar megnyugszanak. Meglátod majd, hogy igazam van. – Ezzel kiment Cathleen szobájából.

„Bárcsak igaza lenne Berylnek!” – gondolta Cathleen. Szeretett volna egyetérteni vele, de nem ment. Attól tartott, hogy Jason soha nem fog neki megbocsátani. A telefon csörgése zökkentette ki gondolataiból.

– Már megint Richard az – jelentette Beryl.

Most már beszélnie kell vele. Nem tagadhatja le magát a végtelenségig.

– Cathleen! – kezdte a férfi, amikor Beryl bekapcsolta a vonalat. – Elég nehéz elérni téged.

– Sajnálom, kedvesem. Nagyon sok dolgom volt.

– Nem számít, az a lényeg, hogy végre elcsíptelek. – Úgy hallatszott, még mindig haragszik. – A mai estével kapcsolatban...

– Vacsora nálam – javasolta gyorsan a lány. – A kedvencedet készítem, bélszínt Sztroganoff módra. Aztán pedig...

– Jól hangzik, Cathleen – szakította félbe a férfi –, de ma este néhány napra el kell utaznom.

– Miért?

– Üzleti ügyek. Gondjaim támadtak néhány frankfurti tervezőmmel, és csak személyesen tudom megoldani őket – tette hozzá Richard magabiztosan.

– Hát, ha így kell lennie... – A lány legyűrte csalódottságát. – Hiányozni fogsz – tette hozzá gyorsan.

– Nehezen tudom elhinni.

Szóval még mindig haragszik rá. – Richard, sajnálom, hogy...

– Most nincs időm arra, hogy meghallgassam a bocsánatkérésedet, Cathleen. Talán kissé elsiettük a döntést, hogy összeházasodunk. Mindkettőnknek újra el kell ezen gondolkodnunk.

– Ó, de hát...

– Azt javaslom, töltsd ezzel az időt, amíg távol leszek – folytatta a férfi. – Majd megbeszéljük, ha megjöttem. – Ezzel letette a kagylót.

Cathleen tudta, hogy Richard javaslata valójában fenyegetés volt. A férfi még soha nem viselkedett így vele. A lány elgondolkodott. Egy erős férfihoz akart férjhez menni, aki kézben tartja az életét és uralkodik embertársain. Arra azonban soha nem gondolt, hogy ő is közéjük tartozik.

Legfeljebb két napja van arra, hogy átgondolja, mit is akar valójában. Visszatérte után Richard igényt fog tartani arra, hogy vele töltse az éjszakát. Cathleen nem volt biztos abban, hogy képes lesz teljesíteni ez a kívánságát.

Szörnyen fájt a feje. Mostani állapotában képtelen a Melford-megbízáson dolgozni, jobb lesz, ha elhalasztja holnapra. Ráadásul

már négy óra van. „Jót fog tenni, ha egyszer hamarabb leteszem a lantot” – gondolta.

Beryl csodálkozva pillantott fel, amikor Cathleen megállt az íróasztala mellett. Ilyen korán még soha nem ment haza a főnöknője.

– Elég volt? – kérdezte.

– Mindenkinek megteszem azt a szívességet, hogy hazamegyek – mondta Cathleen.

– Ha telefonod lenne, valamilyen fontos hívás, akkor értesítselek?

Cathleen tudta, hogy Beryl Jasonra céloz. Egy pillanatig arra gondolt, bárcsak ne lett volna ilyen őszinte a titkárnőjéhez, de hát végül is nemigen titkolhatta el, hogy valami bántja.

– Igen, légy szíves – mondta fáradtan. – Habár kétlem, hogy bárki is felhívna...

*

Cathleen ma még üresebbnek és kihaltabbnak érezte a lakását, mint előző éjszaka. Jason belopózott az életébe és mindent összezavart benne. Cathleen most nem tudta, hogyan teremtsen újra rendet magában és maga körül.

„Képes leszek rá – győzködte magát a lány. – Ha Richard felesége leszek, soha többé nem nézek hátra, és soha többé nem kell majd azon gondolkodnom, hogy egy férfit csak a pénzem érdekel, vagy tényleg én magam. Akkor meg miért sírok?” – kérdezte magától kétségbeesetten, már a zuhany alatt állva. Amióta Briannel szakított, egyszer sem sírt.

Annyira egyedül érezte magát, mint még soha életében. Senkit sem ismert, akinek kiönthette volna a szívét, akinél vigaszt kereshetett volna. Jason eltűnt, Richard utolsó figyelmeztetésben részesítette, Brian pedig Coral férje. Mindannyian elhagyták, senki sincs, aki tanácsot adhatna neki, most, amikor nagyon nagy szüksége volna rá.

Annyira összezavarodott, annyira ellentmondásosak voltak az érzései, hogy már nem tudta, mit tegyen. Richard menyasszonya, s közben sokkal erősebben vonzódik Jasonhoz.

A fürdőszobában a tükör előtt a haját szárította, amikor megszólalt a csengő az ajtónál. Cathleen szeme felragyogott. Az ajtóhoz sietett

és kinyitotta. Most már tényleg Jasonnak kell jönnie! – Tudtam, hogy te... – Már megint tévedett. – Brian – mondta Cathleen elképedve –, rád aztán nem számítottam.

– Bemehetek?

A lány szó nélkül beengedte. Brian nagyon megváltozott. Fáradt ember benyomását keltette, szája körül mély ráncok húzódtak, és le is fogyott. A krémszínű öltöny és a fekete selyeming, amelyet viselt, sokkal drágább volt, mint azok a ruhák, amelyeket korábban hordott.

– Nem voltam benne biztos, hogy itthon talállak. – Brian hangja kissé bizonytalanul csengett.

– Ma korábban abbahagytam a munkát.

Cathleen úgy érezte, mintha egy idegen állna előtte. Egy drága holmikba öltözött, kifogástalan megjelenésű idegen.

– Coral azt mondta, látott téged tegnap.

– Így volt.

– Egy barátjával ebédelt. – Úgy tűnt, nagyon nehezére esik ezt mondania. – Paul Lincolnnal. Ő rendezte az utolsó kiállításomat.

– Aha – bólintott unottan a lány, és leült az egyik fotelba. – Hogy megy a bolt?

Brian állán rángatózni kezdett egy ideg. – Nagyon jól. Majdnem mindent eladtam – felelte, de úgy tűnt, nem igazán lelkesen.

– Az jó, nem? – kérdezte Cathleen meglepődve.

– Mi lenne jó benne? Gazdag és előkelősködő alakok veszik a képeimet. Olyasmit keresnek, ami illik a bútoraikhoz. – Utálkozva elhúzta a száját. – Ezért gürcöltem ennyi évig!

– Ameddig elkelnek a képeid...

– Coral is mindig ezt mondja – fortyant fel Brian.

Cathleen megértette ugyan a férfit, de nem akarta tudomására hozni. Hűvösen pillantott rá. – Végül is ez a lényeg.

– Hogy mondhatsz ilyet? – Brian hirtelen támadó hangot ütött meg. – Csupa hülye, mind csak újabb bútordarabot keres magának. A kritikusok pedig ízekre szednek.

– Na és? Mindig azt mondtad: ha fanyalognak a kritikusok, sikeres lesz a kiállítás – emlékeztette Cathleen a férfit.

– Csak nem ezekre a kritikusokra értettem. Valamennyien tőrt döfnek belém. – Az egyik fotelba roskadt, és kezébe temette az arcát.

– Nem lett volna szabad engednem Coral rábeszélésének, hogy állítsak ki Lincoln galériájában. – Tudod, hogy a férfi a szeretője? Legalábbis az volt. Valószínűleg még mindig tart a dolog.

Cathleen rájött, hogy Brian számára újdonság, ha őt csalja meg egy nő. És ez az újdonság egyáltalán nem tetszik neki.

– Hallottam, hogy egy gazdag férfi menyasszonya vagy. – A kijelentés szinte szemrehányásnak tűnt.

– Így van – felelte élesen a lány. – Jövő hónapban lesz az esküvőnk.

– Szereted?

– Nagyon kérlek, Brian... semmi közöd ahhoz, mit érzek Richard iránt.

– Coral mesélte, hogy tegnap egy másik férfival látott. Ki volt az?

Cathleen fagyosan végigmérte a férfit. – Ó, csak a feleséged egyik régi szeretője – felelte mérgesen.

Brian egy pillanatig elképedten bámult rá, de gyorsan összeszedte magát. – Hogy hívják?

– Miért nem kérdezed meg a feleségedtől?

– Meg is fogom – jelentette ki dühösen. – Istenem, Cathleen, miért veszekszünk? Nem azért jöttem, hogy Coralról, a vőlegényedről vagy a kiállításomról beszélgessünk.

– Miről akarsz beszélni?

– Rólunk.

– Rólunk? – A lány gyanakodni kezdett. – Nekünk semmi közünk egymáshoz. Ezt már három hónappal ezelőtt is megmondtam neked, amikor azt javasoltad, legyek a szeretőd.

– Hibáztam, Cathleen – nyögte ki nagy nehezen a férfi. – Sohasem lett volna szabad elhagynom téged, hogy elvehessem Coralt.

– Ha jól emlékszem, nem akartál elhagyni. Mindent akartál: Coralt is, engem is.

Brian beletúrt sűrű hajába. – Hogy is gondolhattam – folytatta –, hogy szeretem Coralt, amikor majdnem eszemet vesztettem attól, hogy le kell mondanom rólad!

Cathleen nem hatódott meg. – Senki sem késznyerített arra, hogy elvedd.

– Nem – sóhajtott a férfi. – Akkor úgy gondoltam, helyes úton járok. De nem arra születtem, hogy magam is kiállítási tárgy legyek. Amióta összeházasodtunk, Coral egyik fogadásról hurcol a másikra, és úgy mutogat, mintha értékes ritkaság volnék. Ha pedig nem akarok vele tartani, pokollá teszi az életem. Most azt vette a fejébe, hogy európai körútra kell mennem.

– És? – Cathleen semmi rosszat nem talált a dologban.

– Az utolsó utazásunkon teljesen kiégtem – csóválta a fejét Brian. – Több hónapos megfeszített munkára van szükségem ahhoz, hogy egyáltalán kiállításra gondolhassak, akár itt, akár Európában. Nagyon jól tudod, mennyire utálom, ha időzavarban vagyok, s hogy mennyire élvezem, ha ráérősen dolgozhatok.

Igen, Cathleen mindezt tudta. De ez az egész már nem az ő gondja, Brian most Coral férje.

– Te mindig megértettél, Cathleen. – A férfi most szorosan a lány előtt állt. – Mindig tudtad, mikor van rád szükségem. – Hangja csábítóan csengett. – Bolond voltam, Cathleen. Bocsáss meg nekem! – Két kezébe fogta a lány arcát, és lehajolt, hogy megcsókolja.

Cathleen megbénította a felháborodás. Hogy merészel Brian csak úgy idejönni, és hogy merészeli megcsókolni őt? Egyszer már más mellett döntött, nincs joga hozzá, hogy másodszor is tönkretegye az életét!

– Mit jelentsen ez? – A lány hátralépett és kezét a férfi mellkasának feszítette. – Brian, engedj el!

– Nem bírlak. – Csókokkal halmozta el a lány arcát és nyakát. – És te sem akarod, hogy elengedjelek. Ó, Cathleen, szörnyű volt nélküled! Annyira hiányoztál, kedvesem...

– Ne, Brian! Ne! – Cathleen undorodva igyekezett ellökni magától a férfit. – Hagyd abba! – kiáltotta. – Hagyd már végre abba!

Brian nem akarta elengedni. – Annyira kívánlak, Cathleen... Szükségem van rád! Emlékszel még, milyen volt velem? – Vágyakozóan nézte a lányt. – Újra ugyanolyan lehetne. Hibáztam ugyan, de nem bűnhődhetünk életünk végéig emiatt.

– Brian, hagyd abba!

– Elválok Coraltól és feleségül veszlek. Minden olyan lesz, mint régen volt. Neked ott az ügynökség, én pedig készülhetek a követke-

ző kiállításomra. Azonnal ideköltözhetnék, a vendégszobát pedig átalakítanánk műteremmé.

– Brian!

A férfi végre észrevette, milyen kevéssé lelkesedik Cathleen a terveiért. – Úgy látom, nem tetszik neked az ötlet. Rendben van, bérelhetek is egy műtermet...

– Brian, nem értettél meg. – Cathleen dühében alig kapott levegőt. – Ha rajtam múlik, sem itt, sem máshol nem lesz műterem – ripakodott a férfira. – Ugyanis nem fogsz ideköltözni. Világos?

A férfi zavarában elengedte. – Mit akarsz ezzel mondani?

– Tényleg nagyon nehéz megérteni?

Te jó ég, úgy látszik, Brian tényleg hülyének tartja. Komolyan azt hitte volna, hogy másodszor is hagyja kihasználni magát? Ugyanis pontosan ezt javasolta. Neki kellene eltartania, hogy a férfi teljes nyugalomban és kényelemben festhessen. Elege van Coralból, és újabb tőkeerős múzsát keres magának. Cathleen éppen meg is felelne erre a célra, ő ugyanis sohasem volt olyan követelőző, mint Coral.

Cathleen már ismerte Brian igazi arcát: a férfi mindenkit kihasznál, mindig csak vesz és sohasem ad. A lány már három hónappal ezelőtt rájött erre, és Brian most újra megerősítette ebben a meggyőződésében. Ezenkívül arra is rádöbbentette Cathleent, hogy ő is ugyanígy tenne, ha hozzámenne Richardhoz.

– Cathleen... – A férfi még mindig értetlenül állt a lány viselkedése előtt, ő maga ugyanis nagyszerűnek találta a tervét.

– Egyszerűen és világosan fogok beszélni, Brian, hogy ne legyen több félreértés. Három hónappal ezelőtt úgy döntöttél, hogy felbontod az eljegyzésünket és feleségül veszed Coralt. Ha rajtam múlik, továbbra is együtt kell élned ezzel a döntéseddel.

– Kedvesem! Hadd mutassam meg újra, milyen jó velem. – Hihetetlenül öntelt volt.

– Vedd le rólam a mancsodat! – Cathleen hadonászni kezdett maga körül, hogy Brian ne tudja újra átölelni. – Nem bírom felfogni, Brian. Azt hittem, ismerlek. De nem gondoltam volna, hogy ilyen messzire elmégy. Két hónapja feleségül vetted azt a nőt, akit állítólag szerettél. Ez semmit sem jelent neked?

– Azt jelenti, hogy hibáztam.

– Akkor pedig még nagyobb hibát követtél el, amikor elhatároztad, hogy eljössz hozzám. Nem akarlak visszaszerezni, Brian. Valójában azon gondolkodtam, mit is szerettem benned egyáltalán annak idején.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Dehogynem, minden egyes szót! – felelte dühösen a lány. – Még többet is mondanék, csak nem szívesen használok olyan szavakat. Legjobb lenne, ha most elmennél.

– De hiszen még mindig szeretsz!

– Nem, nem szeretlek, Brian. Azt sem tudom, szerettelek-e valaha is. Azt ajánlom, térj vissza kis feleségedhez, mielőtt még ő is rájön, hogy hibázott.

A férfi zihálva kapkodta a levegőt. – Gyűlöllek!

– Én pedig köszönöm neked – felelte nyugodtan Cathleen –, hogy megakadályoztad, hogy elkövessem életem legnagyobb tévedését. – Most már tudta, hogy Brian előbb vagy utóbb mindenképpen megcsalta volna. Azok közé a férfiak közé tartozik, akiknek mindig az kell, amit nem kaphatnak meg. Megérdemlik egymást Corallal.

– Nagyon megkeményedtél, Cathleen.

A lány bólintott. – Meglehet. De ez még mindig jobb, mint a te látszatvilágodban élni. Próbáld meg rendbe hozni a házasságodat, Brian – tette hozzá kissé enyhültebben. – Biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog, ha igazán akarod.

– Lehet, hogy egyáltalán nem akarom – mondta dühösen a férfi, és végre elment.

*

A lány gyorsan becsukta maga mögött az ajtót és nekidőlt. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna. Brian látogatása után már nem érezte azt a keserűséget, amely miatt olyan rideg és számító volt az utóbbi hónapokban. Gyémántgyűrűjére esett a pillantása. Amint Richard visszatér, visszaadja a gyűrűjét és megmondja neki, hogy nem mehet hozzá.

Ami az eljegyzésüket illeti, Jason nem tévedett. Végre megjött az esze! Vagy már túl késő? Jason vajon örökre eltűnt? Cathleen most már tudta, hogy boldogok lettek volna egymással.

Hirtelen zajt hallott a folyosóról, aztán kivágódott a lakásajtó. Valaki olyan erővel rúgta be, hogy Cathleen, aki az ajtónak támaszkodott, elterült a földön. Rémülten kapta fel a fejét. Jason magasodott fölötte. Máskor oly szelíd kék szeme most villámokat szórt, száját dühösen összeszorította.

Cathleen összerándult, amikor Jason két hatalmas lépéssel a lakásban termett és bevágta maga mögött az ajtót. A lány reszketve húzta össze magán a köntösét, amikor a férfi megállt előtte.

Úgy tűnt, Jason élvezi, hogy Cathleen fél tőle. – Megérdemled, hogy félj tőlem. Jól vigyázz, nehogy elveszítsem az önuralmam, különben szörnyű dolgok történhetnek!

Felesleges volt a figyelmeztetés. A férfi ökölbe szorított keze elárulta, hogy Jason az erőszaktól sem riadna vissza. A lány mozdulni sem mert.

– Eddig csak kétszer esett meg velem – folytatta a férfi. – Első alkalommal eltörtem a kezem, amikor állon vágtam egy pasast. Másodjára nekihajtottam egy fának, nehogy megöljek valakit. Itt azonban se pasas nincs, akit megüthetnék, se fa, aminek neki hajthatnék. – Szeme szikrázott a dühtől. – Csak te vagy itt.

Cathleen nem értette, miért ilyen dühös a férfi. – Mi van, Jason? Mi történt?

– Ezt még te kérdezed?

– Igen – mondta halkan a lány, a következő pillanatban azonban már rádöbbent, hogy rosszul tette. Cathleen remegett.

– Bármennyire is tetszik, hogy a lábaimnál heversz, jobb szeretném, ha szemtől szembe állnál velem, amikor elmondom, mit gondolok rólad. – Durván felrántotta a lányt a földről. – Amikor először láttalak, azt hittem, más vagy, mint az összes nő, akit eddig ismertem. Más – gúnyolódott Jason –, csak éppen azt nem tudtam, miben vagy más. Arra használtál, hogy rendbe hozd megsértett önérzetedet. Bármelyik férfi megfelelt volna erre ott, a szállodában.

– Nem igaz.

– De igen! – ordította a férfi. – Nekem az egész dolog többet jelentett, mint neked. Legalábbis az elején.

– Az elején?

– Igen, az elején. Amikor újra találkoztunk, azt mondtam magamnak: valaki megsértett téged, de rá fogsz jönni, hogy tévedtél, még mielőtt hozzámennél Richard Jameshez. Te azonban nem tévedtél, igaz, Cathleen? Mindent megértettem, amikor láttam, hogy Brian Linton jön kifelé a lakásodból. Egyikőtök sem veszít semmit, ha máshoz megy férjhez és mást vesz feleségül. Akkor is ott lesztek egymásnak, meg ott lesz a szép kis vagyon a férjtől és a feleségtől. Tévedtem. Nem nekem kellett volna az esküvőd után a szeretődnek lennem, hanem Lintonnak.

– Nem igaz, nem így van!

– Csak nem akarod letagadni, hogy Brian éppen most ment el tőled?

Megrázta a lányt.

– Vagy azt, hogy szenvedélyesen csókolóztatok?

– Nem... – Cathleen már majdnem rosszul lett. – Nem így volt, Jason. Nem is sejtettem, hogy Brian idejön.

– Nem hiszek neked, de gondolom, ez nem lep meg. Első találkozásunk óta hülyének néztél.

– Nem igaz, Jason...

– Ugyan, dehogynem! Mióta vagytok újra együtt Lintonnal? Már régebben, vagy csak amióta elvette Coralt? Mivel érte el, hogy megbocsáss neki?

– Nem kezdtük újra Briannel!

– Hazudsz! Tudom, milyen vagy közvetlenül szeretkezés után. És most pontosan úgy nézel ki.

Tetőtől talpig végigmérte a lányt. – Van rajtad valami a köntös alatt, Cathleen? – kérdezte kihívóan és lerántotta róla a köpenyt. A lány meztelenül és kiszolgáltatottan állt előtte. – Gondoltam. Alighanem az összegyűrt ágyneműd is elárulná, mit csináltatok. Tulajdonképpen nem zavar, úgysem viszlek be a hálószobába. Itt a padlón teszlek magamévá.

7. FEJEZET

Cathleen kilátástalan helyzetbe került. Még soha nem látta ilyennek Jasont. Úgy tűnt, a férfinak teljesen elment az esze. Szemmel láthatóan az a legfőbb célja, hogy fájdalmat okozzon Cathleennek és bosszút álljon rajta, mert azt hiszi, rászedte. Észre kell térítenie! – Jason, kérlek, hibát követsz el...

– Nem, nem. Te hibáztál, amikor azt gondoltad, a bolondját járathatod velem. – Mialatt beszélt, letépte magáról a ruhát, s most már ő is meztelen volt, akár a lány, ám ez szemernyit sem zavarta. Teste karcsú, edzett és izmos volt.

– Mondtam már neked, hogy nem a külső alapján kellene ítélned – mondta Jason gorombán, és durván magához rántotta Cathleent. – Nem hallgattál rám. Elnéző voltam veled és megengedtem, hogy azt csináld, amit akarsz, de ezért még nem kell hülyének tartanod.

– Elnéző voltál és megengedted? – Cathleen tudta, hogy nem lenne szabad most vitába szállnia Jasonnal, de a férfi fölényessége feldühítette. – Tényleg hülye vagy, Jason, ha azt hiszed, bármit is megengedtél nekem. – Valójában el akarta mondani neki, hogy fel fogja bontani az eljegyzését Richarddal, mert őt, Jasont szereti, ehelyett azonban elragadta az indulat. – Mindig pontosan azt tettem, amit akartam, és akkor tettem, amikor kedvemre volt.

– Remélhetőleg most éppen a padlóra akarsz feküdni, hogy odaadd magad nekem. Ugyanis pontosan ez fog történni.

– Nem hagyom, hogy...

– Nem tehetsz ellene semmit! – fenyegetőzött a férfi, aztán felkapta és a szőnyegre dobta Cathleent. Rávetette magát és a padlóhoz préselte. A lány megpróbált védekezni, Jason azonban egyik kezével leszorította a karját, a másikkal pedig Cathleen mellébe markolt. A lány érezte, mennyire izgatott a férfi.

– Csodálatos a melled. – Lehajolt, s előbb a lány egyik, aztán a másik mellét csókolta meg. – Tompa, sötétvörös – suttogta Jason –, és örül nekem – tette hozzá elégedetten, látva, hogy Cathleen mellbimbója megkeményedik.

A lány nem bírt ellenállni a férfi rohamának. Testét elöltötte a forróság, a legszívesebben még szorosabban Jasonhoz tapadt volna.

– Látod – folytatta a férfi –, ott, a szállodában azt hitted, arra használsz fel, hogy bosszút állj Brianen, mégis élvezted a dolgot. Nem kell ahhoz két napot ágyban tölteni egy férfival, hogy egy másikon bosszút álljunk. Ehhez egyetlen éjszaka is elég.

Jasonnak igaza volt, Cathleen élvezte, ha vele volt, ám ez akkori keserű hangulatában nem tudatosodott benne. Mélyet sóhajtott, amikor a férfi nyelvével gyengéden és izgatóan simogatta a mellbimbóját. Minden mozdulatától kellemes borzongás járta át a testét.

– Azt fogadtad meg magadnak, hogy nem teszed meg, amire most készülsz – emlékeztette a lány kétségbeesetten Jasont, s igyekezett kiszabadítani a kezét, miközben a férfi tovább simogatta. Nyelve már a köldöke környékén kalandozott.

– Az az ígéret egy másik Cathleennek szólt.

– Meg foglak gyűlölni, ha megteszed.

Jason felnevetett és a lány szemébe nézett. – Gyűlölj csak, Cathleen, akkor is még egyszer az enyém leszel. Éppen elég ideje hurcolom ezt az emléket.

– Csak a testem lesz a tied, nem én.

Jason nem zavartatta magát. – Az lesz az enyém, ami egyedül értékes benned. Amiatt ne aggódj, hogy ezzel megcsalod a vőlegényed. A hírek szerint Richard most éppen a szép Madeleine Duvallal van Párizsban. Tudod, kiről beszélek, ugye?

Cathleen ismerte a nőt. Richard egyik francia divattervezője volt, korábban pedig a szeretője. A lánynak eszébe sem jutott, hogy vőlegénye újra találkozik vele. És most, amikor valószínűleg megtörtént, egyáltalán nem érdekelte. – Ez semmit sem változtat meg...

– Természetesen nem. Hiszen neked ott van Linton. És most már én is itt vagyok.

Cathleen belátta, hogy nem lehet Jasonnal szót érteni. Be kellett ismernie, hogy a férfi erejével szemben tehetetlen. Jason tovább folytatta izgató mesterkedését, a lányt pedig könnyekre fakasztotta növekvő vágya. Nem akarta, mégsem tudott az ellen védekezni, hogy kívánja a férfit.

Jason felkönyökölt és Cathleenre nézett. A férfi szeme elégedetten csillogott, amikor látta, hogy a lányon is erőt vett a vágy.

– Megszelídítettelek, te kis vadmacska?

Cathleen kétségbeesetten kapkodta a levegőt, igyekezett visszanyerni az önuralmát. Utálta a férfi simogatását, mégsem volt képes elhárítani. – Gyűlöllek! – kiáltott rá.

A férfi elmosolyodott, kezét végighúzta a lány testén, egészen vágya középpontjáig. – Látom. – Kihívóan Cathleen kipirult arcára nézett. – Az enyém leszel. Karmolj és harapj, ahogy csak bírsz! Nem zavar. Most már semmi sem állíthat meg.

Cathleen valóban nem tehetett mást, mint hogy karmolt és harapott, amikor Jason elengedte a kezét, s akkora szenvedéllyel vette birtokba a testét, hogy a lánynak elakadt a lélegzete. Teljes erőből belamart a férfi hátába, Jason felnyögött fájdalmában. Amikor a férfi fenekébe mélyesztette a körmeit, Jason a vállába harapott.

– Lintonnal is ezt csináltad? – kérdezte a férfi. – őt is az őrületbe kergetted azzal, hogy egyszerre kínáltál neki élvezetet és fájdalmat?

Briannel soha semmi ehhez hasonlóban nem volt része, vele soha nem élt át ilyen vad izgalmat. Most azonban hallgatott erről.

Jason nyöszörögve még mélyebben Cathleenbe hatolt. A lányhoz szorította a testét, Cathleen pedig igyekezett szenvtelenül elviselni a dolgot. De egyikük sem tudta palástolni érzelmeit. Amikor egyszerre értek a csúcsra, Cathleen rádöbbent, hogy éppen annyira kívánta a férfit, mint az őt, s épp olyan szenvedéllyel adta oda magát neki, amilyennel ő a magáévá tette.

Jason a lányon feküdt és kapkodva lélegzett. Ebben a pillanatban csengettek, és ez mindkettejüket azonnal visszarántotta a valóságba. Cathleen hirtelen ráeszmélt, hogy a szőnyegen fekszik, látta maga körül a bútorokat, és hogy az ablakon besüt a nap.

Szerette volna erőszaktételnek nevezni, ami éppen megesett vele, ám tudta, hogy nem volt az. Bármennyire is dühítette, de a férfi még így is szenvedélyre lobbantotta. Csak élvezetet akart nyújtani neki, nem pedig fájdalmat. Ha pedig mindez büntetés volt, jó lenne, ha soha nem érne véget, – kívánta a lány.

– Igencsak makacs a látogatód – mondta Jason, és felkelt, amikor újra csengettek. – Jobb lesz, ha kinyitod az ajtót. – Odadobta Cathleennek a köntösét, aztán összeszedte a saját ruháit és bement a vendégszobába. – Ha megint Linton volna az, ajánlom, hogy a lehető

leggyorsabban szabadulj meg tőle – tette hozzá. – Nem akarok egész éjszaka a vendégszobában várakozni, amíg elintézitek az ügyeiteket. – Ezzel hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

„Miért kell állandóan sértegetnie – gondolta Cathleen szomorúan –, hiszen soha nem ártottam neki?” Reszkető kézzel összekötötte köntösén az övet, gyorsan a tükörbe pillantott. Te jó ég, ez tényleg én vagyok? – kérdezte önmagát döbbenten. Haja kócosan a vállára hullott, a szeme csillogott, arca kipirult. Világosan látszott rajta, hogy alig van túl egy viharos szeretkezésen. Újra csengettek. Cathleen a fürdőszobába sietett, megmosta az arcát és megfésülködött.

Amikor végre kinyitotta az ajtót, Gillel találta magát szemben.

– Hála istennek – sóhajtott fel szomszédnője, aki a salátástálakat hozta vissza.

– Biztos voltam benne, hogy itthon vagy. Nem akartam megint lecipelni ezeket. Remélem, nem zavarlak!

Cathleen gyorsan a vendégszoba ajtajára pillantott. Tudta, hogy Jason azért ment oda öltözködni, mert azt hiszi, az ágya még mindig Briannel folytatott szerelmeskedése nyomait viseli. Sietve elvett Gilltől a tálakat, ám azok vészesen remegni kezdtek a lány kezében.

– Á, egyáltalán nem zavarsz... – Cathleen előrement, és azt vizsgálta, vannak-e árulkodó nyomok a szőnyegen. Nem voltak. Jason semmit sem felejtett itt. – Légy szíves, gyere a konyhába.

Gill megkönnyebbülten rakta le az asztalra az edényeket. – Hogy csinálod, hogy mindig ilyen tisztaság és rend van a konyhádban? – kérdezte. – Nálam mindig óriási az összevisszaság.

Cathleen elmosolyodott. – Nem vagyok olyan sokat itt, hogy rendetlenséget tudnék csinálni.

Gill bólintott. – Persze, éppen most volt az eljegyzésed, igaz? Bárcsak én is férjhez mehetnék!

– Csak nem Gileshoz? – Cathleen elrámolta az edényeket, és miközben Gillt hallgatta, arra is figyelte, nem megy-e el közben Jason.

– Nem – tiltakozott Gill – Giles nem akar nősülni. Én... – Félbehagyta a mondatot, amikor Jason a konyhába lépett. Látszott Gillen, hogy el van ragadtatva a férfitól.

Cathleen zavarban volt. Zavarta, hogy Gill csodálattal bámulja Jasont, és bosszantotta, hogy a férfi ilyen természetességgel sétál be

ide. Jasonon nem látszott, hogy bármi is történt az imént köztük. Megfésülködött agyonmosott farmerja és inge nagyon jól állt neki. A szenvedélynek nyoma sem volt rajta. Hűvösen végigmérte Cathleent, aki még mindig az edényekkel bajlódott, aztán Gill felé fordult.

– Maga biztosan Gill – állapította meg. – Már sokat hallottam magáról. Egy emelettel lejjebb lakik, ugye?

– Igen.

Cathleen azt gondolta, hogy hosszú beszélgetés kezdődik Gill és Jason között, a férfi azonban nem így akarta.

– Én már megyek is – jelentette be.

– De...

– Köszönöm szépen a szívességet, amit tettél – vágott a férfi Cathleen szavába. – Majd találkozunk, ha megint Londonban leszek. Addig Richard gondoskodik rólad. – Gillhez fordult. – Örülök, hogy megismerhettem. – Olyan kedvesen mosolygott a lányra, hogy Gill majdnem elolvadt.

Cathleenhez egy szót sem szólt, kimen a konyhából.

*

Cathleen elfordult, kifejezéstelen arccal kinézett az ablakon, és igyekezett visszatartani könnyeit. Másodpercekkel később hallotta, hogy halkan becsukódik a lakásajtó.

– Mégis csak zavartam – sajnálkozott Gill. – Nem tudtam, hogy látogatód van.

– Semmi baj. – Cathleen dühösen letörölte a könnyeit, mielőtt visszafordult. – Jason a bátyám. – Kétségbeesésében nem jutott eszébe jobb hazugág, mint amit a férfi talált ki. – Csak pár napol töltött itt – magyarázta.

– Ó! – Gill eltűnődött. – Tényleg, hasonlítotok is egymásra, csak eddig nem vettem észre – mondta.

– Valóban? – kérdezte Cathleen elcsodálkozva.

– Neked vörös a hajad, a bátyádé pedig sötét rézszínű – magyarázta Gill. – A vörös haj öröklődik.

„Vagy csak azt mutatja, hogy mindkettőnknek heves a vérmérsékletünk” – gondolta Cathleen. Jason most életében harmadszor veszí-

tette el az önuralmát. Haragja nem ismert határokat. Arra kényszerített egy nőt, hogy feküdjön le vele, s ráadásul még élvezze is a dolgot.

– Nem is tudtam, hogy van bátyád – folytatta tovább Gill a társalgást. – Biztosan örültél annak, hogy itt volt, amíg a vőlegényed úton van.

– Richard néhány napra Frankfurtba repült – felelte Cathleen gondolataiba elgondolkozva.

– Jó dolog lehet utazni – lelkendezett Gill. – Az esküvő után majd biztosan elkíséred az utazásaira, igaz?

– Erről még nem beszéltünk – felelte Cathleen kitérően. Alig-alig tudott Gillre figyelni, mert állandóan az járt a fejében, ami néhány perccel ezelőtt történt. Tulajdonképpen gyűlölnie kellene Jasont, meg kellene vetnie őt azért, amit tett, de képtelen volt erre.

– Innál egy kávét? – kérdezte végül Gilltől. Úgy tűnt, a lánynak nemigen akaródzik hazamennie.

– Köszönöm szépen. – Gill láthatóan örült a kínálásnak. – Megfőzöm a kávét, ha le akarnál zuhanyozni.

– Már zuhanyoztam – felelte Cathleen –, viszont szívesen felöltöznék addig.

– Jó – bólintott Gill. – Megfőzöm a kávét.

Gill több, mint egy órát nála maradt, és beszámolt Cathleennek Giles iránti érzelmeiről, amelyeket a férfi a jelek szerint nem viszonoz igazán. Úgy tűnt, Gillnek sincs sok közeli barátnője, akárcsak Cathleennek, és most szükségét érezte annak, hogy valakinek kiönthesse a szívét. „Talán nekem is ezt kellett volna tennem azután, hogy szakítottam Briannel – gondolta Cathleen.!– Akkor talán nem keseredtem volna annyira el, és másképp fogadtam volna Jason közeledését.

Amikor Gill végre elment, Cathleen nagyon elhagyatottnak érezte magát. Fáradt volt és nagyon-nagyon szomorú. A ma este történtek – Brian ötlete, hogy ideköltözik és Jason támadása, amelyet még most sem értett igazán – szóval mindezt rémálomnak tűnt. Egyetlen dologban volt csak biztos: Jason ezúttal örökre távozott. A lánynak éreznie kellett, mennyire megveti őt a férfi.

Mégis izgatottan rohant a telefonhoz, amikor megszólalt. Legnagyobb csalódására azonban csak Beryl hívta.

– Sajnálom, magánügyben senki nem keresett – jelentette a titkárnő –, még Richard sem.

Cathleen egyáltalán nem számított arra, hogy Richard felhívja Franciaországból, Jason pedig személyesen járt itt. – Semmi baj – felelte. – Valaki más keresett?

– Harkness úr arra kér, hogy holnap az irodájában írd alá a szerződést.

– Helyes. – Most még ennek sem tudott örülni.

– Jól vagy, Cathleen? – kérdezte Beryl aggódva. – Más a hangod, mint általában.

– Még semmit sem ettem.

– Ó, ez mindent megmagyaráz! – nevetett Beryl. Cathleennek mindig elromlott a hangulata, ha éhes volt. – Már Tom is majdnem éhenhal – tette hozzá –, úgyhogy megyek is a konyhába és elkészítem a vacsorát.

– Nagyon köszönöm, hogy felhívtál, Beryl.

– Szívesen. A holnapi viszontlátásig!

Holnap! A jövő értelmetlennek tűnt Cathleennek. Hosszú, üres nappalok és éjszakák Jason nélkül. Gyászos kilátások! Nyugtalanul le s fel járkált a lakásban, szomorúan nézte az ablakból a londoni háztetőket, figyelte a haza vagy éppen találkára igyekvő embereket. Úgy tűnt, mindenkinek van valakije, akihez elmehet, csak neki, Cathleennek nincs senkije most, hogy Jason itthagyta. Valamikor, valahogyan beleszeretett ebbe a kékszemű férfiba, ám ezt soha nem ismerte be, önmaga és Jason előtt is letagadta.

Most már nem fojtotta el ezt az érzést, fájt neki az elveszített szerelem. Szeret valakit, aki már semmit sem érez iránta. Ez a fájdalom sokkal rosszabb volt, mint az, amelyet akkor érzett, amikor Briannel szakított. Amit iránta érzett, diákszerelem volt, Jasonhoz viszont az érett nő szerelme fűzi. Cathleen ráadásul szégyellte is magát a viselkedéséért. Elzavarta Jasont, mert hatalomra és gazdagságra vágyott, és nem az igazi emberi értékeit becsülte. Egyáltalán nem mentség, hogy előtte csalódott Brian-ben.

Éjszaka Cathleen újra és újra Jasonnal álmodott. A férfi minden alkalommal elhagyta, megvetően elfordult tőle. Aztán újra megjelent a régi Jason. Olyan volt, amilyennek megismerte: mosolygós kék szemével nézett rá, gyengéden ért hozzá, vigasztalta, szorosan átölelte és azt mondta, szereti.

A lány belekapaszkodott, nem akarta újra elengedni. Könnycseppek futottak le az arcán.

– Ne sírj, kedvesem – suttogta Jasort – Az ég szerelmére, ne sírj már! Nem bántalak többé, ígérem, Cathleen.

A lány kinyitotta a szemét és Jasont látta maga előtt a sötét szobában. Nem álmodott! Jason ott feküdt mellett az ágyban, a karjába tartotta és szomorúan nézett rá.

– Ne sírj – ismételte meg a férfi, és letörölte Cathleen arcáról a könnyeket. – Kedvesem, hagyd abba a sírást!

„Tényleg itt van – gondolta a lány itt van a férfi, akit szeretek! Itt van az én gyengéd szerelmesem... Visszajött, mert szeret. Minden jóra fordul!”

– Jason – suttogta Cathleen lélegzet-visszafojtva, s átkulcsolta a férfi nyakát. Fogalma sem volt arról, hogy került Jason a lakásába, de ez most nem is volt fontos. Csak az a fontos, hogy itt van. Addig el nem engedi, amíg be nem vallja neki, hogy szereti.

Jason lehajolt és megcsókolta a lány nyakát és mellét. Cathleen érezte, hogy a férfi izgalomban van. – Nem lett volna szabad csak úgy itthagynom téged azok után, amik történtek – mondta Jason bűnbánóan. – Szörnyű volt. Tudom, hogy fájdalmat okoztam neked, és hogy most gyűlölsz. Bocsáss meg, kérlek! Nem akarom, hogy ez a szörnyű nap legyen az utolsó emléked rólam.

– Az utolsó emlékem? – ismételte meg Cathleen értetlenül.

– Esküszöm, hogy ma éjszakától békén hagylak. Élj úgy, ahogy eltervezted. – Tenyerébe fogta a lány arcát. – Nevezd bár büszkeségnek vagy nagyképűségnek, de nem engedhetem meg, hogy a durva viselkedésemre emlékezz. Istenem, bárcsak meg nem történtté tehetném, de hát...

– Jason! – A férfit teljesen meglepte, mekkora erővel fordította hátára a lány. Csak úgy csillogott a szeme, ahogy lenézett rá. – Most

megfogtalak, azt teszem veled, amit akarok – mondta Cathleen diadalmasan.

A férfi a homlokát ráncolta. Amikor azonban a lány becézgetni kezdte, Jason felnyögött. Cathleen az arcát, a mellét és a hasát simogatta, szenvedélyesen csókolta, s közben leszorítva tartotta a férfi kezét, hogy az ne tudjon védekezni. A lány minden csókja tovább fokozta Jason vágyát.

– Még hogy durva voltál velem? Hallani sem akarok erről többet. Ami közted és köztem van, az szerelem, most már tudom.

– Cathleen... – A férfi egyszerre reménykedett és kétkedett.

A lány megcsókolta Jasont, s kimondta, amit már régen szeretett volna kimondani. – Szeretlek, Jason. Brian csak azért volt itt, mert...

– Nem érdekel – szakította félbe a férfi. Figyelmesen nézte a lányt. Valóban szerelmet látott a szemében. – Igen – sóhajtott fel megkönnyebbülten. – Igazat mondtál, valóban szeretsz. Ó, Cathleen! – Magához szorította a lányt. – Már azt hittem, soha nem mondod ki ezt a szót...

Ami ezután következett, az mindent elfeledtetett a lánnyal. Jason olyan odaadóan gyengéd volt vele, amilyet csak kívánni lehet. Addig fokozták egymás vágyát, míg Jason végül nem bírta tovább, s olyan szenvedélyesen tette magáévá Cathleent, hogy mindketten nagyon hamar elérték a beteljesülést.

– Cathleen, te vagy a legcsodálatosabb nő, akivel valaha is találkoztam. A sors ajándéka, hogy megismerhettelek. – Még mindig egymást szorosan átölelve feküdtek, nem tudtak elszakadni. Jason gyengéden simogatta a lány mellét, hasát és combját.

Cathleen mosolygott. – És megtartod az ajándékodat?

– Igen, soha többé nem válok meg tőle.

– Örülök neki – felelte álmosan a lány.

Jason felemelte a fejét és Cathleen szemébe nézett. – Hé, csak nem akarsz elaludni?

A lány nagyot ásított. – Sajnálom, de attól tartok, semmit sem tehetek ellene.

– Beszélnünk kell...

– Holnap reggel, kedvesem. – Ujjhegyével végigsimított a férfi arcán, és fáradtan mosolygott. – A legfontosabb, hogy szeretjük egymást. Tényleg, még nem is mondtad, hogy szeretsz.

– Mert erre nincs is szükség – felelte Jason. – Nem is tudnálak nem szeretni.

– Szeretlek – suttogta Cathleen és lecsukódott a szeme.

– Mondd ki a nevem – kérte a férfi.

A lány zavartan ráncolta a homlokát, de ahhoz túl fáradt volt, hogy újra kinyissa a szemét. – Jason – mondta halkan.

– Még egyszer!

– Jason, Jason, Jason... – Cathleen elaludt.

*

– Miért? – kérdezte Cathleen.

Jason bambán hunyorgott a lányra. A reggeli napfény már besütött a hálószobába a sárga függönyön keresztül. A férfi nagyot nyújtózkodott, és mosolyogva simogatta Cathleen mellét. – Mit miért? – kérdezte eltűnődve, aztán megcsókolta a lányt.

Cathleen elhúzódott Jasontól. Most nem szerelmeskedésre vágyott, beszélgetni szeretett volna. – Miért volt olyan fontos az éjszaka, hogy kimondjam a nevedet?

Jason csodálkozva nézett a lányra. Cathleen feszült volt, és a férfi nem értette, miért. – Cathleen...

– Arra gondoltál, nem tudom, ki vagy?

– Kedvesem...

– Szóval ezt gondoltad – állapította meg szomorúan a lány. Ahogy felébredt, rögtön arra gondolt, hogy Jason kérésének biztosan határozott oka volt. Sejtette, mi lehetett az. A férfi tényleg azt hitte, hogy Cathleen nem tudja, kivel feküdt le.

– Olyan csodálatos volt a szeretkezésünk, és te azt gondoltad, nem tudom, ki vagy? – kérdezte a lány felindultan.

– Kedvesem, egyáltalán nem így volt...

– Nem? Én pedig azt hiszem, hogy igen. Brianről akartam beszélni veled, de nem hallgattál meg. Most már nem tudom, akarok-e egy-

általán valamit is mesélni neked. Végül is te sem mondtad ki a nevem – folytatta. – Én is lehettem volna egy a sok nő közül, akikkel...

Jason gyengéden, de határozottan a lány szájára téve a kezét elhallgattatta Cathleent.

– Szeretlek, Cathleen Mary Collier. Sajnálom, ha megbántottalak azzal, amit tegnap mondtam. Nem akartam.

– Nem? – Cathleen még mindig nem engesztelődött ki.

– Kedvesem, ne veszekedjünk – kérte a férfi. – Együtt vagyunk. Semmi más nem számít.

– Miért jöttél vissza?

– Egyszerűen képtelen voltam arra, hogy elhagyjalak.

– És hogy jutottál be a lakásba?

A férfi elmosolyodott. – Ebben már gyakorlatom van. Azt mondtam Bennek, hogy órák óta hiába hívlak telefonon, és aggódom miattad. Erre beengedett. Bejöttem, és láttam, hogy alszol. Meggyőztem Bent arról, hogy nem lenne kifogásod az ellen, ha a vendégszobában aludnék...

– ...aztán felkeltettél. Most már tényleg beszélnem kell Ben fejével. Végül is nem engedhet be állandóan idegen férfiakat a lakásomba.

– Egy idegen férfit – javította ki Jason.

– Ennyire biztos vagy ebben? – kérdezte Cathleen huncut mosolylyal.

– Te kis bestia, ne játssz a tűzzel! Egy dologban mindenesetre biztos vagyok. Ben nem engedett volna be, ha nem lenne még mindig meggyőződve arról, hogy a bátyád vagyok.

– Most már Gill is ezt hiszi. Nehéz lett volna megmagyaráznom neki, hogy a szeretőm vagy, amikor pár perccel azelőtt gratulált az eljegyzésem alkalmából.

Cathleen felkelt és magára vette a köntösét. – Azt hiszem, ideje, hogy elbeszélgessünk, Jason. – Kerülte a férfi aggodalmas tekintetét. – Nem bírok világosan gondolkodni, ha közel vagy hozzám.

– És feltétlenül gondolkodnod kell? – kérdezte Jason, és visszahanyatlott a párnára.

– Igen. – Lehúzta a férfiról a takarót. – Kimegyek a konyhába kávét főzni. Gyere át a nappaliba, ha felöltöztél.

– Igenis, asszonyom.

A múlt éjszaka megoldotta ugyan néhány gondjukat, de még sok mindent kell tisztázniuk. Cathleen úgy érezte, hogy még nem tűnt el teljesen Jason bizalmatlansága, és ez fájt neki. Csak remélhette, hogy a férfi hinni fog neki, ha mindent elmesél. Azt is be kell vallania Jasonnak, hogy miért jegyezte el magát Richarddal. Hosszú beszélgetés lesz, a régmúltban kell kezdenie. Végül is döntő szerepet játszottak életében Briannel kapcsolatos élményei.

8. FEJEZET

Cathleen a kanapén ült, amikor Jason kijött a fürdőszobából. Haja még nedves volt a zuhanyozástól. Fekete farmernadrág és fekete ing volt rajta.

Hanyag mozdulattal dobta le magát a lánnyal szemben egy fotelba, és az állát dörzsölte. – Gondolom, nincs borotvád, amelyet használhatnék – mondta sajnálkozva.

– De, van egy villanyborotvám. – Cathleen belekortyolt a kávéba, a másik csészét odatolta Jason elé. – Hol van a holmid?

– Egy barátomnál. Hozzam ide?

– Ezt majd meglátjuk. Előbb még el kell mondanom neked, miért volt itt tegnap este Brian.

– Nem kell elmondanod, ha a jövőben nem akarsz vele találkozni.

– Nem akarok.

– Akkor nem tartozol nekem magyarázattal. Nem is követelhetek tőled ilyet.

– Az elmúlt éjszaka jogot szereztél hozzá. – Cathleen a megfelelő szavakat kereste. – Brian váratlanul bukkant itt fel. Nem igazán jó a házassága Corallal és...

– Vissza akar térni hozzád – fejezte be Jason a lány mondatát.

– Igen – helyeselt Cathleen. – Három hónapja nem láttam, és semmi nem volt közöttünk Coral és Richard háta mögött.

– És most van?

A lány érezte, hogy Jason hisz neki, mégis feltette ezt a kérdést, mert alighanem még mindig nem biztos abban, hogy Cathleen valóban vele marad. A lány a férfival és önmagával szemben is őszinte

akart lenni. – Örömmel hallottam, hogy nem boldog Corallal. Megérdemelte!

– És ahhoz mit szóltál, hogy vissza akart térni hozzád?

– Annak is örültem. Élveztem azt az érzést, hogy nem tud nélkülem élni.

– Értem.

– Nem, nem érted. Amikor megcsókolt...

– Szent ég! – Jason felpattant és az ablakhoz ment.

A lány nem mozdult, nem is nézett a férfira. – Nem feküdtünk le, de megcsókolt. Közben azonban csak arra gondoltam, hogy ehhez nincs joga, és nem akarom, hogy valaha is hozzám érjen más férfi rajtad kívül. Amikor Brian megcsókolt, már tudtam, hogy nem mehetek hozzá Richardhoz, hogy csak te kellesz. Végül sikerült meggyőznöm Briant arról, hogy már nem érdekel. Amikor elment, arra is rádöbbentem, hogy téged szeretlek.

– És akkor rontottam be ide dühödten, mint egy vadállat – mondta a férfi nagyot sóhajtva. – Mit gondoltál akkor rólam?

– Csak azt akartam, hogy gyere vissza hozzám.

– Még az után is, hogy...

– Azt hiszem, ezt ma éjszaka már tisztáztuk. Kicsit gorombák voltunk egymással, mégis szép volt. Ezenkívül arra is emlékszem, hogy ma reggel csúnya karmolás nyomokat láttam a hátadon.

– Háborús sérülések. – Jason igencsak szégyellte magát. – Tényleg felbontod az eljegyzésed Richarddal?

A lány bólintott. – Amint visszatért Franciaországból.

– Ugye nem befolyásolta a döntésedet, amit éjszaka Richardról és Madelaine-ről mondtam?

– Nem – jelentette ki határozottan Cathleen. – Viszont ha tényleg így van, az csak megkönnyíti a dolgomat.

Jason nyugtalanul le s fel járkált. – Valószínűleg így van. Általában tölt vele némi időt, ha Párizsban van, persze az is lehet, hogy most éjt nappallá téve dolgozik.

– Gonosz vagy.

A férfi elmosolyodott. – Ezt már sokan mondták nekem.

– Valószínűleg azért, mert így van. Ennek ellenére szeretlek.

– Hála istennek! – A férfi magához vonta a lányt. – Elhozhatom a holmimat?

– Elmegyek veled érte, ha akarod.

– Ne! Ne! Majd később elhozom, amikor dolgozol.

– Egy nőnél van, Jason?

– Nem, de hát ezt már mondtam. A barátaim viszont aligha tetszenének neked.

– Aligha – helyeselt a lány. – És igazad van, be kell mennem dolgozni.

– Most rögtön? – A férfi vágyakozóan magához húzta Cathleent és apró csókokat lehelt a nyakára.

– Igen, most rögtön. Ma még Colin Harkness-szal is találkozom.

– Mikor? – kérdezte Jason.

– Délután – felelt a lány habozva.

A férfi mosolya elárulta, hogy határozott elképzelése van arról, mivel tölthetnék a reggelt.

– Nem örülsz? – kérdezte Cathleen és átölelte Jasont.

– Hát te?

Cathleen felnevetett, elengedte a férfit és csípőjét riszálva a hálószoba felé indult. Az ajtóból visszafordult. – Nem kellett volna hagynod, hogy elfussak előled.

Jason utánament a hálószobába és becsukta az ajtót. – Nem hagytalak elfutni. Te menekültél el előlem. – Gyorsan levetkőzött.

A férfi izmos testének láttán egy pillanatra elakadt Cathleen lélegzete, aztán gyorsan bebújt a takaró alá. Jason melléfeküdt.

– Azonnal meg kellett volna keresned – mondta halkan a lány.

– Mennyivel jobb lett volna! – Felemelte Cathleen bal kezét és a gyémántgyűrűt nézegette. – Akkor soha nem került volna az ujjadra ez a gyűrű. Soha!

Jasont még mindig zavarta, hogy a lány Richard menyasszonya.

– Lehúzom.

– Ne! – ellenkezett a férfi. – Hordd csak addig, amíg nem adod vissza Richardnak. Akkor biztos leszek abban... – Elhallgatott és hevesen megcsókolta Cathleent.

– Még mindig nem bízol bennem, Jason. Lezárom az ügyet Richarddal. Ígérem. Csak téged szeretlek.

– Mutasd meg! – esdekelt a férfi. – Bizonyítsd be, mennyire szeretsz.

Cathleen észrevette, hogy Jason bizonytalan. Úgy érezte, hosszú időbe telik majd, amíg meggyőzi a férfit arról, hogy szereti. Azok után, amiket eddig a fejéhez vágott, mindez nem volt meglepő. Újra megcsókolta Jasont, aztán még egyszer, mintha abba sem akarná hagyni.

*

– Úgy gondolom, mégis felhívott múlt éjszaka – jegyezte meg Beryl, amikor délben bevitte Cathleennek a postát.

A lány tudta, hogy látszik rajta, mennyire boldog és szerelmes. Amikor félórája kelletlenül eljött otthonról, Jason még ágyban volt és azt állította, túlságosan kimerültnek érzi magát ahhoz, hogy felkeljen.

– Nem Richardról beszélek – tette hozzá Beryl, amikor nem kapott választ előző mondatára.

– Telefonált ma reggel? – kérdezte Cathleen nyugtalanul.

– Nem.

Cathleen megkönnyebbült. Tartott a Richarddal való beszélgetéstől.

– Ősz öregasszony leszek, amire megkegyelmezel nekem és válaszolsz a kérdésemre – sóhajtott jókedvűen Beryl. – Felhívott vagy nem hívott fel?

– Odajött.

– Ó!

– Ó? Ez minden?

Beryl bólintott. – Örülök, hogy nem hívtalak fel ma reggel, hogy megkérdezzem, nem vagy-e beteg.

– Én is örülök – mosolygott Cathleen. – Alighanem egy meglehetősen bosszús férfihang válaszolt volna.

– Sejtettem. Ne felejtsd el, hogy kettőre Harkness úrhoz kell menned – figyelmeztette főnöknőjét kifelé menet.

„Bárcsak elfelejthetném!” – gondolta Cathleen. Egy órája egyfolytában azon járt az esze, megmondja-e Harknessnak, hogy felbontja az eljegyzését Richarddal. Végül is annak köszönhette a meg-

bízást, hogy Richard menyasszonya. Másrészt a lány szentül meg volt győződve arról, hogy Richard tekintélye nélkül is teljesíteni tudja a megbízást. Hol az egyik, hol a másik körülményt tartotta fontosabbnak. Végül is nem neki kellett döntenie.

– Harkness úr van a vonalban – mondta Beryl, amikor Cathleen éppen indulni készült az irodából.

– Kapcsold be – kérte titkárnőjét zavartan. Húsz perc múlva kell találkozniuk, akkor minek telefonál? Csak egy válasz lehetséges.

– Jó napot, Harkness úr! – üdvözölte hűvösen a férfit.

– Collier kisasszony, nagyon sajnálom, de le kell mondanom a mai megbeszélést.

Ettől tartott. – Értem – mondta.

– Történt valami, amivel feltétlenül személyesen kell foglalkoznom. Ezért kell áttennünk a találkozónkat a jövő hétre.

„Csak én képzelem bele, vagy tényleg diadalmasan cseng a hangja?” – töprengett Cathleen. – A hétfő megfelelne – javasolta a lány.

– Egy pillanat! – Minden bizonnyal a határidőnaplóját lapozta fel. – Sajnálom, hétfőn nem megy. Inkább valamikor később.

– Mikor pontosan? – makacskodott Cathleen. Már éppen eleget hitegette Colin Harkness.

– Várjon csak – felelte a férfi. – Szerdán ötkor megfelel?

Addig még öt nap van, de nincs mit tenni. – A szerda nagyon is megfelel – egyezett bele a javaslatba Cathleen, és sóhajtva letette a kagylót.

„Különös – gondolta a lány –, alig döntöttem úgy, hogy szakítok Richarddal, máris veszélybe került a Melford-megrendelés.”

Csak múlt éjszaka döntötte el, hogy felbontja az eljegyzést Richarddal, Colin Harkness erről még biztosan nem tud. Akkor meg vajon miért mondta le ilyen rövid idővel a megbeszélt időpont előtt a találkozást? Cathleen gyanakodni kezdett. Egyszerűen nem jutott eszébe más magyarázat.

Mivel mára már nem volt több tárgyalása, nekilátott, hogy elvégezze a reggelről maradt munkát. Bár csak későn jött be dolgozni, pontosan ötkor elhagyta az irodát. Ennivalót kellett még vennie, hiszen állandó vendége van.

Jason nem volt otthon, amikor a lány hazaért, a hálószobában azonban ott állt a padlón a bőröndje és a hátizsákja. Cathleen elmosolyodott, kivitte a konyhába, amit vásárolt.

Aztán lezuhanyozott, farmerba és blúzba bújt, kibontotta a haját. Jason szerette, ha így viseli. Éppen a konyhában állt és az gombamártásban párolódó tyúkot nézegette, amikor kinyílt a bejárati ajtó. Jason azzal a kulccsal jött be, amelyet reggel kapott Cathleentől.

A lány kisietett a folyosóra, hogy üdvözölje Jasont, és elképedésében földbe gyökerezett a lába. Ilyennek még soha nem látta a férfit. Általában farmernadrágot viselt trikóval vagy pulóverrel, most meg... Cathleen nem hitt a szemének. Jasonon sötétkék, csíkos öltöny volt mellénnyel, selyeminggel és sötétkék nyakkendővel.

– Jason!

A férfi egy pillanatig ugyanúgy meglepődött, mint a lány, aztán lerakta fekete aktatáskáját és megcsókolta Cathleent.

– Nem gondoltam, hogy már itthon vagy – mondta halkan. – Mmm, de jó illata van a vacsorának!

Cathleen még mindig értetlenül nézett rá. Ebben az öltözékben szinte idegennek érezte Jasont. Nem tudott magához térni.

A férfi halkan felnevetett. – Meglepődtél? – kérdezte. – Azt hitted, mindig farmerban járok?

– Hát én...

– Szóval azt hitted – gúnyolódott Jason. – Ugyan ki alkalmazna, ha farmerban jelennék meg a bemutatkozó beszélgetésen?

– Bemutatkozó beszélgetésen voltál? – Ez legalább megmagyarázza, miért néz ki úgy, mint egy igazgató. Cathleen is felvette volna a férfit, ha így jelenik meg nála. Persze csak akkor, ha a megfelelő szakmai képzettséggel is rendelkezik.

– Igen. Váratlanul jött ma délután a lehetőség. Sajnos nem kaptam meg az állást.

A lány sajnálkozva nézett rá. – Jó állás volt?

– Elég jó.

– Ne törődj vele, kedvesem – vigasztalta Cathleen a férfit. – Miért nem öltözöl át? Kész a vacsora.

– Nagyszerű. Lezuhanyozhatok még előtte?

– Természetesen. Nem akarod kicsomagolni a holmidat? Összegyűrődik, ha a bőröndben tartod. Főleg az ilyen szép öltönyök, ha több is van belőlük – ugratta Jasont.

A férfi elmosolyodott. – Van egy-kettő, még abból az időből, amikor a vállalatvezető munkatársa voltam. Tíz perc múlva készen vagyok.

– Rendben. – Cathleen visszament a konyhába, hogy a vacsora után nézzen.

– Majdnem elfelejtettem! – Jason kijött a konyhába. – Hogy sikerült a tárgyalás Harkness-szal?

A lány ajkáról lehervadt a mosoly. – Nem beszélhetnénk erről vacsora után? Akkor legalább nem venné el az étvágyamat.

– Cathleen! – Jason átölelte és forrón megcsókolta a lányt. – Szeretsz még?

– Természetesen – felelte Cathleen elképedve. – Azért nem csomagoltad ki a bőröndödet, mert attól tartottál, hogy időközben meggondoltam magam?

A férfi bűntudatosnak látszott. – Fennállt a lehetősége. Kérlek, ne haragudj – kérte, amikor látta, hogy a lány megbántódott. – Magamban sem voltam biztos.

Cathleen gyengéden megsimogatta Jason arcát. – Hamarosan biztos lehetsz a dologban, kedvesem. Majd meggyőzlek. Tényleg szeretsz. Talán majd elhiszed, ha néhány évig mondogatom.

– Talán – bólintott a férfi és elengedte a lányt. – Most inkább megyek és lezuhanyozom, különben leég a vacsora.

– Helyes – egyezett bele Cathleen. Minden eddiginél határozottabban érezte, hogy Jason azóta szót sem ejtett házasságról, amióta megvallotta neki, hogy szereti. Valószínűleg mindkettejüknek időre van még szüksége ahhoz, hogy bízzanak a másik érzéseiben.

*

A vacsora nagyon finom volt. Jason agyba-főbe dicsérte Cathleent, és egy szóval sem említette, hogy észrevette, a lánynak nincs igazán étvágya. A férfi csak akkor hozta újra szóba a megbe-

szélést Colin Harkness-szal, amikor már közösen elrámolták az edényeket és egymás mellett ültek a kanapén.

– Lemondta – sóhajtott a lány és lehajtotta a fejét. – Derült égből jött villámcsapásként, húsz perccel a megbeszélt időpont előtt.

– Miért?

Cathleen vállat vont. – Van egy ötletem, de... Jaj, Jason, ez fájt.

A férfi a lány hajával játszott, s gondolataiba merülve túlságosan erősen húzta meg.

– Elnézést, kedvesem. Éppen azt akartad elmesélni, hogy szerinted miért mondta le Colin Harkness a megbeszélést – emlékeztette Cathleent.

– Azt hiszem, Richarddal függ össze.

– Richarddal? – kérdezte a férfi hitetlenkedve.

– Nem kell megjátszanod a meglepettet. Neki köszönhető, hogy egyáltalán megkaptam a megbízást.

– Tényleg? Miből gondolod, hogy Colin Harkness és Richard James kapcsolatban áll egymással? Azt mondtad egyszer, hogy Richard nem is ismeri Harknesst.

– Így van. Végül is miért ne mondhatnám el neked – sóhajtott fel Cathleen. – Úgy tűnik, hogy ez a szerződés egyáltalán nem jön létre. De nem akarom, hogy emiatt szemrehányást tegyél magadnak.

– Én? – kérdezte Jason értetlenül. – Miért kellene felelősnek éreznem magam amiatt, hogy nem kapod meg a megbízást?

Cathleen nem válaszolt a kérdésére, inkább mesélni kezdett.

– Colin Harkness egyáltalán nem engem akart megbízni, ezt már tárgyalásunk elején éreztem. A beszélgetés közepén megszólalt a telefon. Ha ismernéd azt az embert, Jason, élvezted volna a pillanatot. Egészen kicsi lett, amikor a hívó bemutatkozott neki. – A lány most tényleg dühösnek látszott. – Azt hiszem, éppen akkor magyarázta el neki valaki, milyen kapcsolat fűz Richardhoz. Amikor megmondtam neki, hogy jegyesek vagyunk, és hamarosan összeházasodunk, majdnem megütötte a guta.

– Értem – mondta Jason halkan. – Azt hiszed, csak azért kínálta fel neked a megbízást, mert Richard menyasszonya vagy.

Cathleen bólintott. – Most pedig biztosan a fülébe jutott a hír, hogy fel akarom bontani az eljegyzést.

– Azt gondolod, hogy vissza fogja vonni az ajánlatát?

– Igen, de te ne aggódj emiatt. – Átkulcsolta a férfi nyakát és szenvedélyesen megcsókolta. – Azt hiszem, akkor is rájöttem volna még az esküvő előtt, hogy Richardot illetően tévedtem, ha nem találkozom veled. Csak azt szeretném tudni, honnan jött rá erre Harkness, és azon töprengek, mi lesz, ha jövő szerdán találkozom vele.

– Szerda még messze van. Még szerencse, hogy tudok egy jó módszert, amellyel kiszakíthatlak a gondolataidból.

A lány Jasonba kapaszkodott, a férfi pedig bevitte a hálószobában.

– Igazán?

– Bízz csak mindent Jason Rourke-ra! – Gyengéden az ágyra fektette a lányt, és mellé térdelt. – Te vagy a legszebb nő, akit életemben láttam – suttogta, és türelmetlenül kigombolta a lány blúzát. – Mindig is az volt a véleményem, hogy túl sok rajtad a ruha, különösen itt – mondta, és nyelvével Cathleen érzékeny mellbimbóját cirógatta.

– Egész délután rád vágytam. – A lány gyengéden a férfi haját simogatta. – Én is annyira hiányoztam neked?

– Még annál is jobban – felelte Jason.

– Honnan tudod?

– Cathleen – nézett rá rosszallóan a férfi. – Megvan az ideje a beszédnek és...

–... a hallgatásnak – fejezte be a mondatot a lány. – Azt hiszem, éppen most jöttem rá, mikor kell hallgatnom.

– Csak most?

– Lehet, hogy csak emlékeztetnie kellett valakinek a dologra.

Jason emlékeztetési módszere őrült szenvedélyt csalt elő belőlük. A férfi levegő után kapkodva feküdt a lányon, s úgy tűnt, nincs annyi ereje, hogy megmozduljon.

– Sok nő volt az életedben, Jason?

A férfi felkapta a fejét. – Ezt pont most kellett megkérdezned? Természetesen voltak nők az életemben. Ezt már akkor megmondtam, amikor Coralról kérdeztél.

– Szeretted valamelyiküket?

A férfi felkönyökölt, hogy ne nehezedjen annyira a lányra. – Nem.

Cathleen kíváncsian méregette. – Túl magabiztosan hangzott.

– Mert biztos vagyok benne. Ezért is tudtam azonnal, hogy más a helyzet, amikor veled találkoztam.

– Azonnal tudtad?

– Igen. – A férfi elmosolyodott. – Befejezted a vájkálást a múltban?

– Nem is tudom, befejezzem-e.

Jason már nem mosolygott. – Egyelőre igen – felelte. – Rengeteg időnk van még arra, hogy megismerjük egymást. Most pedig mindenesetre leoltom a lámpát és kikapcsolom a rádiót a nappaliban. Aztán visszajövök és megmutatom neked, hogy nincs szükségünk szavakra ahhoz, hogy megértsük egymást.

Cathleen vágyakozóan nézett rá. A legszebb férfi volt, akit valaha is látott, s fenntartás nélkül szerette Jasont. Élete legboldogabb napjait a következő hetek ígérték.

De mi lesz élete hátralevő részével? Jason nem hozta többé szóba kapcsolatuk törvényesítését, pedig Cathleen annyira szeretett volna igent mondani neki.

9. FEJEZET

– Igen. Igen, természetesen. – Cathleen szorosan markolta a telefonkagylót. – Nyolc óra körül ott leszek – mondta és letette a hallgatót.

– Hol? – Jason éppen kijött a fürdőszobából és egy törülközővel a haját szárítgatta. Egy másikat a csípőjére tekert.

– El akarsz menni?

Cathleen a férfira nézett. Az utóbbi két napban igencsak megismerte, s annyira szerette, hogy néha már megijedt ettől az érzelemtől. Most vége a szép időknek.

– Mi történt? – Jason észrevette a lány nyugtalan tekintetét. Leült mellé az ágy szélére. – Kivel beszéltél? – Cathleen vállára tette a kezét.

A lány nagyot nyelt. – Richarddal.

Jason egy pillanatra magához szorította. – Beszéltél neki rólunk?

Cathleen a fejét csóválta. – Úgy éreztem, nem lenne tisztességes, ha telefonon közölném vele. Csak azt akarta bejelenteni, hogy késő délutánra otthon lesz. Ma este a lakásán találkozom vele.

– Okos dolog ez?

– Okos? – csodálkozott a lány Jason kifejezésén.

A férfi bólintott. – Ha az én menyasszonyom volnál, és egyszer csak közölnéd velem, hogy nem akarsz a feleségem lenni, akkor vagy tettlegességre vetemednék, vagy megpróbálnálak elcsábítani, hogy megváltoztasd a véleményedet.

– Richard nem ilyen.

– Minden férfi egyforma, ha veszít. Rólad pedig egy férfi sem mond le önként.

Cathleen gyengéden Jason arcát simogatta. – Attól tartok, nem vagy pártatlan ebben a kérdésben, kedvesem.

– Nem vagyok. Tényleg találkozni akarsz vele?

– Van más választásom? Végül is nem mondhatom meg neki telefonon, hogy fel akarom bontani az eljegyzésünket.

– Jogos – egyezett bele hirtelen Jason, és felkelt. – Nem kell lassan készülődnöd?

– Jason!

A férfi éppen egy barna öltönyt vett ki a szekrényből.

– Kedvesem! – Cathleen Jasonhoz szaladt és hozzábújt. – Minden rendbe jön – biztosította. – Csak megmondom Richardnak, hogy nem leszek a felesége, és már jövök is.

– Ennyire azért nem lesz egyszerű – figyelmeztette a férfi.

– Természetesen az lesz – felelte magabiztosan a lány, és Jasonra mosolygott. Érdeklődéssel vette szemügyre a férfi háromrészes öltönyét. – Ma is bemutatkozó beszélgetésre mégy?

– Tessék? Ó, igen – bólintott gondolatokba merülten Jason.

– Nem akarsz beszélni róla?

– Talán majd ha hazajöttem.

Cathleen hiába próbálta másra terelni a szót, hogy elűzze Jason rosszkedvét.

– Hát jó – adta fel végül a lány –, akkor talán az lesz a legjobb, ha most felöltözünk. Különben mind a ketten elkésünk.

Amikor Cathleen előjött a fürdőszobából, újra meg kellett állapítania, milyen jól fest Jason. Ugyan még mindig szokatlan volta férfit öltönyben látnia, de tetszett neki.

– Egy nőhöz kell menned bemutatkozó beszélgetésre? – kérdezte, aztán ő is öltözködni kezdett.

– Miért?

– Mert ha egy nőhöz mégy, máris megkaptad az állást.

– Ejnye-ejnye! – Jason ujjhegyével Cathleen orrára koppintott. – Ezt hívják féltékenységnek.

– Ha úgy érted, hogy meg tudnék ölni minden nőt, aki csak rád néz és ágyba szeretne bújni veled, akkor igazad van.

A férfi átölelte a lányt. – Te is ágyba szeretnél bújni velem, ha rám nézel?

– Minden alkalommal. – Jason közelsége máris teljesen elgyengítette. – Ó, Jason, tényleg menned kell már? – Átkulcsolta a férfi nyakát. – Nem mondhatnál le erről a beszélgetésről, hogy helyette ágyba bújhass velem?

Jason megcsókolta, aztán felemelte az aktatáskáját. – Nem, sajnos nem tehetem.

– Mit cipelsz tulajdonképpen ebben a bőröndben? – kezdett másról beszélni Cathleen, hogy leplezze csalódottságát. Most először fordult elő, amióta bevallotta szerelmét Jasonnak, hogy a férfi nem teljesítette azt a kívánságát, hogy feküdjön le vele. – Az ebédedet?

– Nem, csak jól mutat, és olyan benyomást kelt, mintha rátermett üzletember volnék.

– Értem, de mi van benne? – Ki akarta venni Jason kezéből a táskát, ő azonban nem engedte el. – Jason! Valamit elhallgatsz előlem. Ez nem sportszerű!

– Hát jó. Néhány szelet kenyér van benne ebédre – ismerte be a férfi. – Arra gondoltam, esetleg mérges leszel, mert elviszem a maradék kenyeret.

– Rendben van, hazafelé majd bevásárolok. Jason, tényleg bemutatkozó beszélgetésre mégy?

– Természetesen. – A lány aggódó tekintetét vizsgálgatta. – Miért, mit hiszel? Hogy egy bankot készülök kirabolni? Komolyan, Cathleen Mary, nem vagy te túlságosan gyanakvó?

– Csak nem akarom, hogy azt hidd, feltétlenül pénzt kell keresned, hogy bizonyíts nekem. Miattam soha nem kell állásba menned, ha nem akarsz.

– Lustálkodjak, amíg te dolgozol? – kérdezte a férfi. – Erre nem lennék képes, Cathleen.

– Hát jó. De ígérd meg, hogy óvatos leszel. Jó?

– Egy bemutatkozó beszélgetésen? Hogy lehetnék óvatlan? – Megfogta a lány állát és gyengéden szájon csókolta. – Este találkozunk. És ne dolgozd agyon magad!

– Nem fogom. Sok szerencsét, Jason.

– Tessék? Ó, köszönöm. – Elmosolyodott és elhagyta a lakást.

Cathleen aggódva nézett utána. Nemigen hitte, hogy a férfi valóban bemutatkozó beszélgetésre megy, és nagyon bízott abban, hogy nem követ el butaságot csak azért, hogy neki bizonyítson. „Dőreség lenne tőle, hiszen nagyon jól tudom, mennyit ér nekem. – gondolta. – Mindent!”

Mire az irodába ért, újra jókedvre derült. Beryl elnéző pillantást vetett rá, amikor Cathleen vidáman üdvözölte.

– Kellemes hétvégéd volt?

Beryl bólintott. – És neked?

– Ennél jobb nem is lehetett volna.

– Gondoltam.

Cathleen felnevetett. Beryl sohasem rejti véka alá a véleményét, akkor sem, ha olykor-olykor akasztott ember házában kötelet emleget is a szókimondásával.

Cathleen munkához látott, ha nem is akkora lelkesedéssel, mint szokott, most ugyanis szívesebben töltötte volna a napot Jasonnal.

– Küldemény Collier kisasszony részére. – Beryl kevéssel ebéd előtt óriási rózsacsokorral jött be Cathleen szobájába. – Sajnálom, hogy ezúttal nem személyesen hozta el – tette hozzá, miközben főnöknője asztalára tette a virágokat. – Az üzenet azonban biztosan kárpótolni fog.

Cathleen ragyogó mosolyt küldött titkárnője felé és kinyitotta az apró borítékot. „Szeretlek” – állt a kártyán. – Aláírás nem volt, de nem is volt rá szükség.

– Feltételezhetem, hogy komoly az ügy? – érdeklődött Beryl kíváncsian.

– Feltételezheted – felelte Cathleen, és tűnődve nézegette a szép rózsákat. – Ugyanis nagyon komoly. – Felpillantott. – Szeretem.

– És Richardot?

Cathleen kissé zavarba jött. Az utóbbi két nap megpróbált nem gondolni Richardra. Amióta azonban a férfi felhívta, azóta a lány féltette Jasont. Ha Richard tudomást szerez a kapcsolatukról, biztosan arra használja majd a befolyását, hogy ártson Jason-nak. Tulajdonképpen Richard eddig mindig jó volt hozzá, talán most is megérti majd.

– Cathleen! – Beryl kérdőn nézett rá. – Mi van veled? Miért nem válaszolsz? Valami rosszat tettem?

– Mint bizonyára már ki is találtad, adott körülmények között nem lehetek Richard felesége.

– Jasoné leszel. – Úgy látszott, a gondolat tetszik Berylnek.

– Hát – felelte a lány és kissé elpirult – nem feltétlenül. Nem kérte meg a kezem. – Legalábbis mostanában, tette hozzá magában.

– Majd megteszi – állította Beryl magabiztosan. – Kivigyem a rózsákat?

– Ne merészeld! – Ezúttal szó sem volt túlérzékenységről.

Miközben a lány vázába tette a virágokat, gondolataiba merült. Aggasztotta jegyessége felbontása, és az is foglalkoztatta, hogy Jason újabban nem hozta szóba a házasságot. Abban nem kételkedett, hogy a férfi szereti, tulajdonképpen csak ez számított. Azt azonban nem értette, miért nem beszél az esküvőről. Másrészt a történtek után nem csoda, hogy Jason nem teszi rögtön fel ezt a fontos kérdést.

Hazatelefonált, hogy megköszönje a rózsákat, Jason azonban nem volt otthon. Biztosan még mindig a bemutatkozó beszélgetésen van, – nyugtatta magát Cathleen. Fontos állás lehet, ha ilyen sokáig tart a beszélgetés.

*

Munka után Cathleen bevásárolni indult. Még szerencse, hogy sült hús és saláta mellett döntött, Jason ugyanis még akkor sem volt ott-

hon, amikor a lány fél hétkor hazaért. Éppen lezuhanyozott és átöltözött, amikor hallotta, hogy megjött a férfi. Fáradtnak látszott.

– Nehéz napod volt, drágám? – kérdezte Cathleen.

Jason kényszeredetten mosolygott. – Tűrhető. És neked?

– Csodálatos – felelte a lány. – Köszönöm szépen a rózsákat.

– Nagyon szívesen. – Többet nem mondott.

– Jason, mi baj van? – kérdezte Cathleen aggódva.

– Mi lenne? – A tálalóhoz ment, ahol a whisky állt, amelyet neki vett a lány. Töltött magának egy pohárral, egy hajtásra kiitta, és azonnal újra töltött. – Semmi sincs. Az égvilágon semmi. – Fel s alá kezdett járkálni a szobában.

– Jason!

A férfi megállt, aztán kitört belőle, ami kínozta. – Minden, amit a jövőtől szeretnék, ma este meghiúsulhat. És te még azt kérded, mi baj van. – Kiitta a whiskyt és lerakta a poharat. – Minden rosszul alakul, és én semmit sem tehetek ez ellen.

Ilyennek még soha nem látta Jasont a lány. Ismerte boldognak és dühösnek, de még soha nem látta, hogy valaha is lemondott volna valamiről. Miért pont most kell megtennie? Semmi oka nincs rá.

– Csináltál már vacsorát? – kérdezte a férfi.

– Még nem. – Cathleen meglepődött. – Meg akartam várni, hogy hazaérj.

– Nagyon jó. – Kézen fogta a lányt és a hálószoba felé húzta.

– Mire készülsz, Jason?

– Az enyém vagy. Megértetted? Csak az enyém! És nem fogom még egyszer végignézni, hogy elhagysz. Soha!

– Természetesen hozzád tartozom, kedvesem. Mindig is hozzád fogok tartozni. – Cathleen nem értette, hirtelen mi ütött Jasonba.

– Hogy lehetsz ilyen biztos ebben? – kérdezte a férfi. – Ma este találkozol Richarddal, és esetleg meggyőzhet arról, hogy hiba lenne, ha szakítanál vele.

Cathleen értetlenül nézett rá. – Szóval erről van szó? Olyan kevéssé bízol bennem, hogy azt hiszed, elég meglátnom Richard gazdagságát és máris ejtelek, annyi időt sem hagyva neked, hogy összecsomagolj?

– Igen – felelte a férfi. – Igen, ezt hiszem.

– Nagyon köszönöm a bizalmat. – Cathleen fel volt háborodva. – És most éppen mit akartál tenni? Ágyba akartál cipelni, hogy bebizonyítsd, jobb szerető vagy, mint Richard? – Gúnyosan felkacagott. – Sajnos nem tudnám megítélni, Richarddal ugyanis soha nem feküdtem le. Talán éppen olyan jó szerető, mint te vagy. Lehet, hogy ma este ki is derítem – tette hozzá kihívóan. Menni akart, Jason azonban a karjánál fogva visszatartotta. – Engedj el! – parancsolt rá a lány.

A veszekedés annyira felizgatta Cathleent, hogy elsírta magát.

Jason megdöbbent. – Istenem, nem ismerek magamra, amikor így viselkedem veled. Szörnyű, már megint fájdalmat okoztam neked. Minden rendben volt, amíg ma reggel nem telefonált Richard. Amióta tudom, hogy este találkozol vele, másra sem tudok gondolni. Szeretlek, Cathleen! Beleőrülnék, ha elveszítenélek.

Cathleen alig tudta elviselni Jason féltékenységét. – Talán el szeretnél kísérni? – Akkor pontosan láthatnád, mi történik.

Ez talált. Jason feladta.

– Sajnálom.

– Sajnálod? – ismételte meg Cathleen ingerülten. – Életem végéig bizalmatlan leszel velem, mert egyszer hibáztam? Annak ellenére, hogy beismertem a tévedésem? Kezdettől fogva éppen te voltál olyan biztos a dolgodban. Azt állítottad, első pillanattól fogva szeretsz. Ha igaz, akkor miért mentél el Kanadába?

– Üzleti ügyben kellett mennem.

– Hát persze. Én viszont nem tudhattam, hogy három hónap múlva visszajössz, és ott akarod folytatni, ahol abbahagytad.

– Nem érted? Szeretlek! – mondta halkan a férfi. – Szeretlek.

Cathleen szipogva ölelte át Jasont. – Hiszen én is szeretlek.

– Akkor miért veszekszünk?

– Te...

– Bolond vagyok. Azt hiszem, mindent rosszul csinálok.

– Nem mindent, Jason, nem mindent. Csak a bizalmatlanságod és a féltékenységed rontja meg az életünket.

Kis idő múlva mindketten megnyugodtak, híre-hamva nem volt a veszekedésnek.

– Ki főzi meg a vacsorát? Én vagy te? – nézett kérdőn Jason Cathleenre.

– Az előbb még egészen más szándékaid voltak – ellenkezett a lány.

Jason a fejét csóválta és kivezette Cathleent a hálószobából. – Azzal semmit sem oldanánk meg.

– Nincs semmi megoldanivalónk – jelentette ki a lány. – Csak beképzeled magadnak a gondokat. Felhívom Richardot, és azonnal elmegyek hozzá. Majd vacsorázunk, ha visszajöttem.

– Nem vagy éhes?

– Azt hiszem, most egyikünknek sincs étvágya. Előbb tisztázom a dolgot Richarddal, aztán eszünk.

Jason bólintott. – Talán így a jobb.

– Gyorsan átöltözöm.

– Miért? – kérdezte a férfi. – Szerintem jól nézel ki.

– Richard nem szereti, ha egy nőn farmernadrág van.

– Nem tudja, mit mulaszt – felelte Jason. – Ha szerintem, tehát a férfi szerint, akit állítólag szeretsz, jól nézel ki, akkor miért kell azért átöltöznöd, mert egy másik férfival találkozol?

Cathleen türelmetlenül felsóhajtott. – Tényleg nehéz eset vagy. Richard az ügynökségem egyik ügyfele is.

– És azt hiszed, az is marad, miután felbontottad vele az eljegyzésedet? És azok is, akiket ő küldött hozzád?

Cathleen ijedten nézett Jasonra. – Azt gondolod, nemcsak a Melford-megbízást veszíthetem el, hanem a többit is? – kérdezte.

– Szinte biztosan. Eddig nem tudtad?

– Nem. Richard nem tesz ilyet.

– Befolyásos ember.

– De hiszen ezzel tönkre tenne engem.

– Így van – hagyta helyben Jason.

– Úgy látom, szemernyit sem zavarna, ha holnaptól munkanélküli lennék.

– Hozzászoktam ahhoz, hogy csóró vagyok.

– Én viszont nem – fortyant fel a lány. – A semmiből építettem fel az üzletet. Az ügynökség én vagyok.

– Akkor sokkal nehezebb lesz számodra a választás, mint most gondolod – felelte Jason. – Ha Richard mellett döntesz, gazdag férfi felesége leszel, s továbbra is sikeres lesz az ügynökséged. Ha engem választasz, akkor csak engem kapsz meg.

Cathleennek nem volt választási lehetősége. Szerette Jasont. Halálos félelem töltötte el, ha arra gondolt, hogy nélküle kell leélnie az életét. Az azonban még nem merült fel benne, mi mindent veszíthet el. Mindent, Jasonon kívül. Ennek ellenére nem ingott meg, kitartott elhatározása mellett. Mosolyogva átkulcsolta a férfi nyakát. – Nem tudok lemondani rólad, Jason – suttogta. – Semmi pénzért.

A férfi hirtelen meghatottnak tűnt. – Cathleen, valamit mondanom kell neked...

A lány egy csókkal Jasonba fojtotta a szót. – Elmondod, ha visszajöttem. – Kibontakozott a férfi öleléséből, és gyors pillantást vetett az órájára. Belebújt zöld bársonykabátkájába és fogta a táskáját. – Nagyon elbeszélgettük az időt, most már sietnem kell. Legkésőbb egy óra múlva itt vagyok. – Még egyszer megcsókolta Jasont, aztán elindult.

– Cathleen!

A felvonó előtt a lány még egyszer visszafordult. – Sietek, kedvesem.

– Van valami, amit meg kell magyaráznom.

– Később még beszélgetünk – ígérte Calhleen, miközben becsukódott mögötte a felvonó ajtaja.

*

Richard meglehetősen hűvösen üdvözölte, amin a lány nem is csodálkozott igazán, hiszen nem a legjobb barátságban váltak el egymástól, mielőtt a férfi Párizsba utazott. Cathleen ráadásul farmernadrágot viselt, amit Richard ki nem állhatott.

– Kérsz egy italt? – kérdezte a férfi.

– Whiskyt kérek gyömbérsörrel.

A lány lopva figyelte az italokat keverő Richardot. Vajon tényleg Madeleine Duvallal találkozott? Cathleen szinte remélte, hogy vőle-

gényének viszonya van a francia nővel, ez ugyanis segítene neki a zátonyra futott eljegyzés felbontásában.

– Kellemes utad volt? – kérdezte a lány, amikor Richard odanyújtotta neki a poharat.

– Igen, köszönöm. Nagyon kellemes volt – bólintott a férfi. – És te mivel töltötted az időt, amíg nem voltam itthon?

– Ugyanazzal, mint máskor. Dolgoztam.

– Aláírtad már a szerződést a Melforddal?

– Még nem. – Cathleen belekortyolt az italába és kerülte Richard tekintetét. – De még semmi sincs veszve. – A lány mély lélegzetet vett. – Richard, kettőnkről szeretnék beszélni veled.

– Igen?

Cathleen idegesen megnedvesítette az ajkát. Soha életében nem volt még ilyen helyzetben. Senkit sem akart megbántani. – Mielőtt elutaztál, azt mondtad, gondolkodjam el komolyan arról, valóban az a nő vagyok-e, akit te akarsz magadnak.

Richard gyanakvóan figyelt. – Így volt.

– Nem hiszem, hogy az a nő vagyok – mondta Cathleen, és közben figyelmesen nézte a férfit.

Úgy látszott Richardot nem rázza meg különösebben a bejelentés. – Szóval fel akarod bontani az eljegyzésünket?

– Igen – bólintott a lány és az asztalra tette a poharát. Aztán lehúzta ujjáról a méregdrága gyémántgyűrűt és a férfi elé tartotta. – Parancsolj.

Richard nem vett tudomást a gyűrűről. A bárpulthoz ment és újabb italt töltött magának. Amikor újra Cathleen felé fordult, fagyos volt a tekintete. – Mióta ismered, Cathleen? – kérdezte hirtelen.

A lány előbb elpirult, aztán elsápadt. – Tessék?

– Ne nézz hülyének, Cathleen – fortyant fel a férfi. – Még egy órája sem voltam Angliában, amikor már beszámoltak nekem a kalandodról.

– Ki volt az?

– Szóval nem tagadod? Akitől értesültem erről, ragaszkodott ahhoz, hogy megtudd a nevét. Coral Linton tájékoztatott.

Tudhatta volna! Coral bosszúra vágyott és féltékeny volt rá.

– Miből gondolod, hogy igazat mondott? Coral a volt vőlegényem felesége és mindent megtenne azért, hogy ártson nekem.

Richard bólintott. – Én is így gondoltam. Először nemigen hittem neki, egészen addig, amíg ma be nem léptél ide. Abban a pillanatban rádöbbentem, hogy Coral igazat mondott. Ezenkívül egyszer találkoztam is nálad azzal a férfival. Azon az estén, amikor eljegyeztük egymást – emlékeztette a lányt. – Akkor még természetesen nem tudtam, kivel van dolgom. Mióta ismered tulajdonképpen?

Cathleen az asztalra tette a gyűrűt. – Pár hónapja.

– Mielőtt járni kezdtünk, már ismerted?

– Igen. De...

– Akkor mi a fenének kellettem én neked? – kérdezte Richard feldühödve.

– Mert ő elutazott. Azt hittem, soha többé nem látom. Nem akartalak megbántani, Richard, csak nem jöttem rá, hogy szeretem Jasont.

– Szereted – ismételte meg gúnyosan a férfi. – Úgy gondolom, nem túl nehéz beleszeretni egy olyan férfiba, mint ő. Vagy tévednék? – kérdezte keserűen. – És mit gondolsz, meddig sikerül fenntartanod az irántad tanúsított érdeklődését? Meddig tart majd ez a szerelem, Cathleen? Miben bízol?

– Össze fogunk házasodni.

– Mikor?

– Még nem tűztük ki a napját, de...

– Gondoltam.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Ó, semmit – Szánakozóan nézett Cathleenre. – Csupán annyit: biztos vagyok benne, hogy soha nem házasodtok össze.

– Honnan tudod? Nem is ismered Jasont.

– Megkérte már a kezed?

– Többször.

– Mostanában is? – kérdezte gúnyosan a férfi.

Richard a Jasonhoz fűződő kapcsolatának legérzékenyebb pontjára tapintott. Cathleen elpirult.

– Nincs jogod ahhoz, hogy megsérts egy férfit, akit nem is ismersz.

– Elég annyi, amennyit hallottam róla. Tudom, hogy soha nem vesz feleségül. A Melfordhoz hasonló férfiak nem sétálnak be a házasság csapdájába, legfeljebb saját köreikből nősülnek. Egyébként nagyon sokba kerülne nekik a válás.

Cathleen igencsak megkönnyebbült, amikor rájött, hogy Richard tévedésben van, és nem is Jasonról beszél. – Tévedsz, Richard...

– Nem! Te tévedsz, ha azt hiszed, többet jelentesz neki, mint Coral Linton vagy a többi száz nő jelentett, akikkel azóta lefeküdt, amióta átvette a Melford céget.

Richard Coraltól tudja, ki Cathleen szeretője. A nő ismeri Jasont, Jason viszont nem Melford. Ennek az egésznek semmi értelme.

– A gazdagságával elérheti ugyan, hogy ne írjanak róla a lapok – folytatta Richard –, a legtöbbünk azonban így is mindent tud róla, amit csak tudni érdemes. Amikor megjelent a lakásodon, nem ismertem meg, és a Rourke név is megtévesztett. Később aztán eszembe jutott, hogy Melfordra változtatta a nevét, amikor nagyapja betegsége miatt átvette a Melford elnöki tisztét.

Richard belekortyolt az italába, aztán folytatta. – A nagyapja sem volt gyenge legény, Rourke azonban még rajta is túltesz. Az öregúr szárnyai alá vette az unokáját, amikor az huszonkét évesen kijött az egyetemről. Egészen alulról kellett felküzdenie magát a cégnél az öreg közvetlen munkatársáig. A vénember életének legnagyobb meglepetése lett aztán, hogy a fiú még nála is erősebb és keményebb alak!

Jason azt mondta, szinte mindenhez ért – jutott Cathleen eszébe, meg hogy egyszer már egy vállalat elnökének munkatársa is volt. Azt azonban elfelejtette megemlíteni, hogy most ő vezeti azt a vállalatot.

– Az öregúrnak gondjai támadtak, amikor azt követelte, hogy Jason változtassa meg a nevét. Csak ezzel a feltétellel akarta átadni neki a cég irányítását, Jason azonban nem volt hajlandó eleget tenni a kívánságának. Kiment az Államokba és vagyonokat keresett. Nem hiszem, hogy egyáltalán visszajött volna, ha a nagyapja nem kap szívrohamot. Az orvos azt mondta Jasonnak, hogy nagyapja haldoklik, erre ő meggyőződése ellenére Melfordra változtatta a nevét és

átvette a cég vezetését. Nem untatlak, Cathleen? – kérdezte gúnyosan a férfi.

– Nem – suttogta a lány. – Mondd tovább, kérlek.

Richard felnevetett. – Az öreg Jacob azt hitte, sikerült átvernie az unokáját és bámulatos gyorsasággal felépült. Egy hét alatt lábra állt és együtt akarta vezetni a céget az unokájával, ahogy már régen kitervelte. Jason azonban nem ment bele ebbe. Azzal fenyegetőzött, hogy visszamegy Amerikába, ha a nagyapja még egyszer beteszi a lábát a céghez. – Richard fagyosan nézett Cathleenre. – Tényleg azt hiszed, hogy ez a férfi komolyan feleségül akar venni téged?

10. FEJEZET

Cathleen egy kis szállodai szobában üldögélt. Ide menekült a Richarddal folytatott beszélgetés után. Sikerült ellepleznie a férfi előtt, hogy eddig fogalma sem volt arról, ki is valójában Jason. Jason Rourke Melford! Így már semmi csoda nincs abban, hogy komolyan tárgyaltak vele a Melford-megbízásról. Ez lett volna a ráadás, ha a férfi csábítási művészetével kudarcot vallott volna Cathleennél. Jason azok közé a gazdag férfiak közé tartozik, akik élvezik, ha a bolondját járathatják másokkal. Mostantól azonban egyedül kell folytatnia kisded játékát.

Cathleen nem mehet haza addig, amíg Jason el nem hagyja a lakását. Azt is tudta, hogyan veheti rá erre a férfit. Gyorsan felhívta a saját számát, még mielőtt meggondolhatta volna magát, hiszen még mindig szerette Jasont.

A férfi az első csörgésre felvette a kagylót. – Halló!

Cathleen szipogott. Hogy tehetett vele ilyet Jason? Richard azt mondta, Rourke kedveli a kihívásokat, Cathleen pedig kihívást jelentett a számára.

– Halló! – ismételte meg Jason ingerülten, amikor nem kapott választ. – Ki az? Cathleen? – kérdezte izgatottan.

– Ne izgulj, Jason. Csak éppen valami elterelte a figyelmemet.

– Hol vagy? – kérdezte nyugtalanul a férfi. – Azt mondtad, egy óra múlva itt leszel, és már három is eltelt.

– Van egy kis probléma – mondta nyugodtan a lány.

– Miféle probléma? – tudakolta türelmetlenül Jason.

– Én... Nem, nem tart sokáig, kedvesem. – Elfordította a fejét a kagylótól, mintha valaki máshoz beszélt volna éppen.

– Természetesen. – Halkan nevetgélt.

– Cathleen! – kiáltotta Jason. – Még mindig Richardnál vagy?

– Igen.

– Miért? Csak meg akartad mondani neki, hogyan érzel, és aztán már jöttél volna is vissza – emlékeztette a férfi. – Miért nem vagy még itt?

– Mert pontosan az történt, amire gondoltál, Jason. Meggondoltam magam, amint megláttam Richardot – folytatta Cathleen. – Csodálatos volt ez a pár nap veled, de kész, vége, elmúlt.

– Csak nem akarsz férjhez menni Richard Jameshez? – kérdezte Jason elképedve. – Hiszen engem szeretsz, velem akartál élni.

– Rájöttem, hogy fontosabb dolgok is vannak az életben annál, mint hogy valakivel jó az ágyban – felelte a lány. – Nem adhatok fel mindent, amiért olyan keményen meg kellett dolgoznom. Még egy olyan vonzó férfiért sem, mint te vagy.

– Cathleen, valamit el kell mondanom...

– Be kell fejeznem, Jason – vágott a szavába Cathleen. – Hálás volnék, ha elhagynád a lakásomat, mielőtt hazamegyek.

– Megvárlak. Beszélni akarok veled.

– Ma nem megyek haza, Jason. Richardnál maradok.

A férfi nem válaszolt, csak letette a kagylót. Cathleen pont erre számított. Most végre kibuggyantak a könnyei, és megállíthatatlanul patakzottak. Valamivel később nyugtalan álomba zuhant.

Másnap reggel Cathleen megdöbbent, milyen sápadtnak és feldúltnak látja magát a fürdőszobai tükörben. Látszott rajta, hogy mélyen megbántották. Éjszaka újra és újra elátkozta Jasont. Kegyetlenül és érzéketlenül viselkedett vele, mégis még mindig szerette. Nem maradhat azonban továbbra is a szeretője azok után, hogy ármányos módon becsapta. Ha kezdettől fogva tisztában lett volna az igazsággal, ha Jason rögtön megmondta volna neki, hogy nem akarja feleségül venni, akkor talán beéri azzal, amit a férfi nyújtani tud neki. Ez

azonban nem jelentett volna kihívást Jasonnak. Azt akarta elhitetni vele, hogy egy munkanélküli csavargóba szeretett bele.

Tíz perccel ezelőtt és pár másodperce is hazatelefonált, és meggyőződött arról, hogy Jason elment a lakásából. Senki nem vette fel a telefont, most már hazamehet és átöltözhet, mielőtt bemenne dolgozni.

A férfi öltönyei eltűntek a szekrényéből, a fürdőszobában sem volt ott semmilyen holmija. Az egész lakásban nyoma nem volt Jason jelenlétének, Cathleent mégis minden a hétvégén vele átélt boldogságra emlékeztette.

Gyorsan magára kapott egy kosztümöt és vastagon kifestette magát, hogy eltakarja a sápadtságát.

Beryl már nagyon várta. Ahogy Cathleen beért az ügynökséghez, azonnal utánament a szobájába.

– Hol bujkáltál? – kérdezte aggódva.

Cathleen az órájára nézett. – Csak fél órát késtem, és te...

– Nem erre gondoltam – szakította félbe Beryl. – Hol voltál az éjszaka? Cathleen elvörösödött. – Az éjszaka? – kérdezte habozva.

Beryl bólintott. – Jason éjjel egykor kirángatott az ágyból és azt kérdezte, hol bujkálsz. Nem számítottam arra, hogy ma bejössz dolgozni.

– Megmondtad neki, hogy... Hogy mondhattad volna, amikor nem is tudtad – ráncolta a homlokát Cathleen. – Miért ment el hozzád? És honnan tudta a címed?

– Azt hittem, az első kérdésre majd te válaszolsz nekem. A másodikra én is felelhetek. Richard mondta meg neki, hol lakom.

– Richard? – Cathleen nagyot nyelt. Jason tehát tudja, hogy nem Richarddal töltötte az éjszakát, és hogy visszaadta a gyűrűjét.

– Igen – bólintott Beryl. – Azt vettem ki a szavaiból, hogy járt Richardnál.

– De miért? – kérdezte Cathleen zavartan. – Miért tett ilyet?

– Ezt tőled szeretném megtudni – válaszolta Beryl. – Összevesztetek? Nagyon dühösnek látszott, amikor éjszaka becsöngetett hozzánk. – Beryl kicsit habozott.

– Azt hiszem, amiatt aggódott, hogy valamilyen butaságot követsz el. Ma reggel már háromszor keresett telefonon.

Cathleen ebben a pillanatban eldöntött valamit. – Hívd fel és mondd meg neki, hogy itt voltam, de csak azután, hogy elmentem. – Gyorsan felírt valamit egy papírdarabra és odaadta a titkárnőjének. – Ezen a számon eléred – mondta színtelen hangon.

Beryl megnézte a számot és a homlokát ráncolta. – De hiszen ez a Melford száma.

Cathleen az ajtóhoz indult. – Ezt az apróságot elfelejtette veled közölni Jason? – kérdezte keserűen. – Melfordnak hívják. Jason Rourke Melfordnak. A közvetlen számát sajnos nem tudom, de a központon keresztül biztosan eléred.

– Megadta nekem az otthoni számát – felelte Beryl.

– Akkor most legalább tudod, kivel beszéltél.

– Igen, de... Most meg hova mégy? – Mintha a titkárnő csak most vette volna észre, hogy Cathleen menni készül.

– Néhány napra elutazom – felelte a lány. – Egyedül akarok lenni. Légy szíves, mondd meg Jasonnak, hogy soha többé nem akarom látni. Biztos vagyok abban, hogy most meg fogja érteni.

Beryl a fejét csóválta. – Nemigen hiszem, ha belegondolok, milyen volt az éjszakája.

– Akkor addig nem jövök vissza, amíg meg nem érti.

Cathleennek még nem volt ereje arra, hogy harcoljon Jasonnal, ezért akart elbújni. Attól tartott, a férfi rá tudja majd beszélni, hogy mindennek ellenére maradjon vele, és ezt nem akarta. Jason szemérmetlenül becsapta, de azt már nem szerette volna, hogy még ki is használja az iránta érzett szerelmét. Az olyan férfiak, mint Melford, nem kötelezik el magukat, – mondta Richard, és ebben alighanem igaza volt.

*

Főidényben sokkal többen voltak a szállodában, mint márciusban. Leginkább családok laktak a hotelban. Békén hagyták a lányt, miután világosan kimutatta, hogy nem kíván kapcsolatokat teremteni. Cathleen sokat sétált a tengerparton. Majdnem minden olyan volt, mint amikor utoljára járt itt – csak Jason hiányzott.

A lány meg volt győződve arról, hogy Jason itt nem fogja keresni. Valószínűleg már régen megbékélt a gondolattal, hogy Cathleen nem akar többé hallani róla. Így kell lennie, hiszen már több mint két hete itt van, és senki sem zavarta meg a nyugalmát.

Esténként egyre későbben lett sötét, mégis a lány volt az egyetlen vendég, aki még késő este is a szálloda saját strandján sétálgatott. Sokszor a homokban üldögélve nézegette a csodálatos naplementét. Az egyik ilyen alkalommal, körülbelül három héttel azután, hogy sietve elhagyta Londont, Cathleen úgy érezte, nincs egyedül a strandon.

Gyorsan felállt és megfordult, hogy visszainduljon a szállodába. Egyenesen Jason karjába futott.

– Megijesztettelek? – kérdezte gyengéden a férfi.

Cathleen összerezzent. Márciusban is így kezdődött. – Én...

– Azt hittem, a tündéreket nem lehet megijeszteni – folytatta gúnyosan a férfi, amikor a lány menekülni igyekezett.

Cathleen úgy érezte, rosszat álmodik. – Légy szíves, hagyj békén – könyörgött. – Vissza akarok menni a szállodába.

– Miért?

– Csak. – Kiszabadította magát a férfi öleléséből. – Hagyj békén! Engedj visszamennem!

– Nem engedlek.

– Kiáltani fogok. – Istenem, rettenetes, akkor is ezt mondtam, – gondolta a lány.

– És ki hallja meg? – Jason tökéletesen alakította a szerepét.

Megbolondultunk, kész őrület, amit teszünk, – gondolta döbbenten Cathleen.

– Most azt kell válaszolnod: „Nem vagyok egyedül. – emlékeztette Jason. – Itt van egy barátom is.”

– De nincs itt – nézett rá dühösen a lány.

– Itt lenne, ha megmondtad volna nekem, hová mégy – felelte haragosan a férfi. – Eljöttem volna veled.

– Nem vagy a barátom.

– Akkor mi vagyok?

– Egy gazdag férfi, aki szeret játszani, olyan kisded játékokat, amelyekkel megsért másokat. – Cathleen megfordult és a homokban a szálloda felé indult.

Jason mellette gyalogolt. – Elkísérlek.

– Ezt már egyszer eljátszottuk.

– Akkor pontosan tudod, mi lesz a vége.

– Ami köztünk volt, annak három hete vége.

– De nem az én számomra – felelte a férfi. – El tudod egyáltalán képzelni, mi mindent tettem, miután csak úgy elfutottál? Mindenhol kerestelek. Gibraltárra is elrepültem a szüleidhez.

– Mit csináltál? – Cathleennek földbe gyökerezett a lába. – Miért kellett felizgatnod őket? Huszonnégy éves vagyok, miért futottam volna sírva a szüleimhez?

– Csak öt percet töltöttem náluk, és máris rájöttem. Fogalmuk sem volt arról, hogy elhagytad Londot.

– Amíg meg nem mondtad nekik – javította ki Cathleen.

– Még mindig nem tudják. – Jason a fejét csóválta. – Azt mondtam nekik, egyik barátod vagyok, éppen üzleti úton járok Gibraltárban, s megígértem neked, hogy meglátogatom őket.

– És hittek neked?

– Nagyon meggyőző tudok lenni.

– Ó igen, ezt már észrevettem – mondta fagyosan a lány. – Hát akkor, Jason Melford, most már láttál, én pedig hálás lennék, ha végre békén hagynál.

– Nem tehetem, Cathleen. Beszélnünk kell! Annyi mindent kell tisztáznunk.

– Például azt, hogy miért mondtál nekem hamis nevet és miért hallgattad el előlem, ki vagy valójában. Kezdettől fogva becsaptál, de most már az egész nem érdekel.

– Meg kell hallgatnod, Cathleen. Önkéntelenül azt a nevet mondtam neked, amelyre harminc éven át hallgattam. Te viszont szántszándékkal hazudtál nekem, amikor azt mondtad, Colinsnak hívnak és nem Collier-nak.

– Csak azért volt, mert nem akartam, hogy folytatása legyen a kapcsolatunknak. Egyedül akartam lenni Londonban. Te viszont

azért vetted fel a Melford nevet, hogy kidobd a nagyapádat a cégtől. Belőle akartál meggazdagodni?

– Nagyapám azért él még ma is, mert az orvos eltiltotta a munkától. Hetvenhat éves és nagyon jó erőben van. Mindennap kocog, úszik és utazgat, de nem foglalkozik többé a céggel, ami majdnem az életébe került.

– Richard azt mondta...

– Richard sok mindent mondott. Nem minden úgy igaz, ahogy ő előadta. Egy férfi, akivel éppen közölted, hogy nem leszel a felesége, féltékenységében teljes joggal adja elő kissé elferdítve a tényeket.

– Mindez nem mentség arra, hogy elhitetted velem, munkanélküli csavargó vagy.

– Azt akartam, hogy saját magam miatt szeressenek, ne azért, mert egy nagyvállalat tulajdonosa vagyok. Ugye nem kell arra emlékeztetnem téged, hogy röviddel ezelőtt még csak a befolyása és a pénze miatt akartál Richard felesége lenni?

Cathleen elpirult. – Nem hallgatlak tovább. Ha nem hagyod el a szállodát, akkor majd én utazom el.

– Miért?

– Azok után, amiken miattad keresztülmentem, nem akarlak többé látni.

– Szeretlek, Cathleen.

A lány egy pillanatig habozott, aztán annál határozottabban ment be a szállodába. Nem akarta, hogy többé bármi köze legyen Jasonhoz.

Cathleen kilépett a felvonóból, de döbbenten megtorpant, amikor meglátta, hogy Jason a szobája ajtajának támaszkodva áll. Úgy tűnt, már jó ideje itt várja.

Az első pillanatban a lány vissza akart fordulni, de aztán másképp döntött. Semmi értelme, hogy állandóan csak meneküljön Jason elől.

– Bebizonyítottad, hogy nagyon jó erőben vagy – mondta Cathleen, miközben kinyitotta szobája ajtaját.

– Négy emelet tíz másodperc alatt igazán nem rossz eredmény. – A férfi követte a lányt a szobába. – Úgy látszik, minden szoba egy-

forma – jelentette ki. Ez a szoba ugyanolyan volt, ugyanis, mint amilyenben néhány hónappal ezelőtt együtt voltak.

– Te alighanem most is az egyik lakosztályban laksz a legfelső emeleten – mondta Cathleen gúnyosan –, akárcsak legutóbb.

– Amikor utoljára itt jártam, valóban lakosztályom volt – mondta a férfi. – Igaz, hogy nemigen vettem igénybe. Mostanra viszont nem foglaltam szobát.

– Akkor alighanem el kell menned.

– Nélküled sehova nem megyek – felelte Jason.

– Kellemetlen! Én ugyanis nem megyek veled. Most már mindketten pontosan tudjuk, kivel van dolgunk. És hogy őszinte legyek, Jason Rourke-ot jobban kedveltem.

– Tudom. Richard elmesélte, hogy visszaadtad a gyűrűjét, s hogy ő azt mondta neked, soha nem foglak feleségül venni.

– Hogy Jason Melford nem fog soha elvenni – javította ki a lány.

– Jason Rourke és Jason Melford egy és ugyanaz a személy – magyarázta Jason. – Mindketten szeretünk és el akarunk venni feleségül.

Cathleen ökölbe szorította a kezét, hogy ne remegjen annyira. – Nem hiszek neked. És nem is akarok. Egyszer már a bolondját járattad velem, Jason, nem akarom, hogy megismételődjék a dolog. Nem is értem, minek kellett utánam jönnöd. Ez mi? – Miközben a lány beszélt, Jason egy darab papírt húzott elő a levél tárcájából.

– Olvasd el! – Odaadta a lánynak a lapot.

Cathleen elsápadt. – Közjegyző előtt telt házassági ígéret!

– És milyen dátum áll rajta?

Cathleen átfutotta az írást. A házassági ígéretet márciusban foglalták írásba, röviddel azután, hogy a lány elmenekült a szállodából. Zavarodottan nézett Jasonra.

– Ennyire biztos voltál a dolgodban?

– A szerelmemben voltam biztos. Te viszont éppen kigyógyulóban voltál egy szerencsétlen szerelmi kapcsolatból. Nem akartam, hogy azért dönts mellettem, mert meg szeretnél szabadulni a rossz emlékektől.

– Ahogy Richarddal tettem.

Jason bólintott. – Annak idején nem tudtam, milyen mélyen megsebeztek, bár a fehér csíkból a gyűrűsujjadon komoly kapcsolatra lehetett következtetni. Nyilván úgy döntöttél, hogy olyan férfi felesége leszel, aki megadhatja számodra azt a hatalmat és sikert, amely miatt Brian elhagyott és Coralt vette feleségül. Ilyen okokból azonban nem vehettelek el, Cathleen. Utolsó együtt töltött hétvégénken azt hittem, hogy Jason Rourkeként tényleg szeretsz, mégis voltak kétségeim. Nem akartam, hogy az a hatalom és pénz, amellyel Jason Melfordként rendelkezem, befolyásolja a döntésedet, velem maradsz-e. Ezzel a tudattal képtelen lettem volna együtt élni. Ezért folytattam tovább a játékot. Amikor azon a bizonyos estén elindultál Richardhoz, hogy megmondd neki, mellettem, Jason Rourke mellett döntöttél, s ezért lemondasz róla, szerettem volna valamit elmondani neked, de...

– Túlságosan siettem ahhoz, hogy meghallgassalak – fejezte be Cathleen halkan a férfi mondatát. Emlékezett arra, hogy Jason egészen a felvonóig kísérte, hogy valami fontosat közöljön vele. Bárcsak meghallgatta volna, akkor ez az egész nem történik meg!

– Igen. – A férfi felsóhajtott. – Aztán felhívtál Richardtól, legalábbis én azt hittem, nála vagy. Azt mondtad, a szakmai sikereket és a gazdag férfit választottad. Ha valóban így tettél volna, kijátszottam volna az utolsó adumat – vallotta be Jason. – A Melford-féle szerződést.

– Azért adtad volna nekem a megbízást, hogy továbbra is a szeretőd legyek? – kérdezte elképedve a lány.

– Nem egészen. Utasítottam Colin Harknesst, hogy odázza el a szerződés aláírását. Zálogként akartam használni a szerződést. Csak akkor kaptad volna meg, ha beleegyeztél volna, hogy a feleségem leszel. Annyira kétségbe voltam esve, Cathleen, hogy minden eszközt igénybe vettem volna, amivel magamhoz köthetlek. Akkor jött el az az este, amikor Richardhoz akartál menni. Féltem, hogy mégis elveszítelek, és be is igazolódott a félelmem. Miután telefonáltál, még sokáig vártam, csak azután hívtam fel Richardot. Még egyszer beszélni akartam veled. Erre elmesélte, sejtelme sincs arról, hol lehetsz, és igazából nem is érdekli. Bedobáltam a holmimat a kocsimba...

– Egy piros Lamborghinibe – vetette közbe Cathleen.

– Igen. – Úgy látszott, a férfit megzavarta a közbeszólás. – Szóval elmentem Richardhoz. Amikor a legapróbb részletekbe menően és nagy káröröммel előadta a beszélgetéseteket, azonnal rájöttem, miért tűntél el. Elkezdtelek keresni. Őrültként száguldoztam keresztülkasul Londonban.

Jason mélyet sóhajtott. – Úgy tűnt, senki sem tudja, hol vagy. Az elmúlt három hétben mindenütt kerestelek. Még a repülőtereken és a pályaudvarokon is ellenőriztettem, ráillik-e valakire a személyleírásod, aki éppen elhagyta az országot. Egyszerűen nem jutott eszembe, hogy itt keresselek, egészen ma reggelig. Aztán elég volt csak idetelefonálnom. A Lamborghini még soha nem ment ilyen gyorsan.

*

Cathleen egy ideig elgondolkodott azon, amit Jason mesélt. – Alig-alig hihető, hogy Jason Melford egy ilyen szállodában száll meg. Mit kerestél itt, amikor először találkoztunk? Te is egy szerencsétlen szerelmi kapcsolat után voltál?

– Nem. Emlékszel a tanácskozásra?

– Amit a Melford rendezett?

– Igen. Kicsit hamarabb érkeztem, mert pihenésre volt szükségem a hathónapos megfeszített londoni munka után. Nagyon megörültem, amikor megjelentél, részemről ugyanis ez szerelem volt első látásra. Igaz, hogy nem viszonoztad azonnal a szerelmemet, de legalább kedveltél, különben az első éjszaka után azonnal elhagytál volna. A kanadai utazás nagyon fontos volt, nem volt más választásom, oda kellett mennem. Tudtam, hogy semmi értelme nem lenne, ha akkori állapotodban erőszakosabb vagyok veled. Éppen nem akartál új kapcsolatba belemenni.

Jason beletúrt a hajába. – Ezért nem állhattam neki hamarabb, hogy felkutassam utánad Londont. Visszatértem után azonnal megbíztam egy nyomozóirodát, hogy keressenek elő, amint rájöttem, hogy más családi nevet mondtál nekem. Megtudtam, hogy Cathleen Collier-nak hívnak, s később még az is kiderült, hogy a reklámügynökséged érdeklődik az új reklámhadjáratunk iránt. És ahogy ezt már

tudod, személyesen is megjelentem nálad. Akkor este meg szerettem volna mutatni neked a házassági ígéretet, hogy aztán a lehető leghamarabb feleségül vegyelek. A meglepetés azonban nem sikerült, Richard Jamest találtam nálad.

– Jason...

– Hadd mondjam végig, Cathleen. Ha befejezem, és még akkor is azt akarod, hogy elmenjek, akkor elmegyek. Colin Harkness követte az utasításaimat a megbízást illetően, de sajnos tévedésbe esett. Azt hitte, csak az egyik szeretőmnek akarok szívességet tenni. Tisztáznom kellett a félreértést. Tudomására hoztam, hogy komoly dologról van szó.

– Ezért változtatta meg a véleményét és hívott meg egy megbeszélésre. Akkor telefonáltál, amikor éppen nála voltam?

– Igen – bólintott a férfi. – Fent voltam az irodámban. Tudtam, hogy Colin Harknessnak nem tetszik, hogy beleavatkozom az ügyeibe, és azt is, hogy ezért te sem fogsz tetszeni neki. A gyűrű az ujjadon és az a hír, hogy nemsokára férjhez mégy, aztán teljesen kihozta a sodrából.

– Azt hitte, hozzád megyek feleségül. – Cathleen teljesen el volt képedve.

– És nem így lesz? – Jason gyengéden nézett a lányra. Cathleen néhány pillanatig némán állta a férfi tekintetét.

– Ha megteszem, soha nem fogod elhinni, hogy azért lettem a feleséged, mert szeretlek. – A lány a fejét csóválta. – Mindig azt gondolod majd, hogy Jason Melfordhoz mentem hozzá – mondta szomorúan. – Eddig sem bíztál bennem.

– Ennek vége, Cathleen – biztosította a lányt Jason. – Ha valóban Jason Melfordot akartad volna, akkor aznap este visszajössz és úgy teszel, mint aki semmiről sem tud. Te éppen Jason Melford elől menekültél el. Visszatérnél Jason Rourke-hoz? – Kiárta a karját.

Cathleen zokogni kezdett, Jasonhoz futott és melléhez szorította az arcát. A férfi magához vonta a lányt.

– Szeretlek, Cathleen Mary.

– Én is szeretlek, akárhogy is hívnak. – Könnyes szemmel nézett a férfira. Jason vágyakozón és szenvedélyesen megcsókolta, mielőtt

azonban elhatalmasodott volna rajta a vágy, még megkérdezte: – Hozzám jössz feleségül, Cathleen?

– Igen – felelte a lány habozás nélkül.

– Azt szeretném, ha a lehető leghamarabb összeházasodnánk – magyarázta a férfi. – Nem lesz jegyesség. Nem kockáztathatom meg, hogy megint megváltoztasd a véleményed. Majd esküvő után veszek neked jegygyűrűt – ígérte meg. – És hogy megmutassam neked, mennyire ellenezte nagyapám, hogy átvegyem a cég vezetését, azt kérdezi, megszereznéd-e neki azt az örömöt, hogy nagyanyám jegygyűrűjét viseled majd.

Cathleen nagy szemeket meresztett – Nagyapád tud rólunk?

– Azt hiszem, egész London tud rólunk – nevetett Jason. – Nem csináltam titkot abból, hogy őrülten kereslek. Tulajdonképpen nagyapa vezetett rá, hol lehetsz. Emlékeztetett arra, hogy a nők általában teljesen ésszerűtlenül cselekszenek.

– Ezek szerint ő is ugyanolyan pökhendi, mint te vagy.

– Így van – mosolygott Jason.

– Akkor biztos, hogy kedvelni fogom.

– Ő is szeretni fog téged, különösen miután megajándékoztad az első dédunokával.

Cathleen elvörösödött. – Ilyen sürgős?

– Naná! Azok után, amiken miattad keresztülmentem, nem bírom sokáig visszafogni magam.

Cathleen gyengéden végigsimított ujjhegyével a férfi ajkán. – Nem is kell visszafognod magad. Addig maradhatunk itt a szállodában, amíg csak akarunk – mondta álmodozón.

Jason sajnálkozva nézett rá. – Attól tartok, nem lehet.

– Ó, természetesen – felelte elgondolkodva a lány –, mi is lenne a Melford céggel az elnök nélkül?

– Nem a cég miatt. Nagyapám máris az esküvőnk előkészületeivel van elfoglalva.

– De hát...

– Az én utasításomra – tette hozzá gyorsan Jason.

Cathleen először tiltakozni akart, de aztán uralkodott magán. Hiszen Jason felesége akar lenni, akkor pedig mit számít, hogy a férfi

már mindent elrendezett a beleegyezése nélkül! Egy megjegyzést azonban mindenképpen tennie kellett – Rettenetesen beképzelt vagy.

– És éppen annyira szeretlek – felelte a férfi.

– Én is szeretlek, Jason Rourke Melford.

– A közös, boldog jövőnkre, Cathleen! Végre valóban egymásra találtunk...